

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 38

Divendres, 1 de desembre de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 25, tercera i darrera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2001 (tram. 200-00025/06) (continuació) (p. 3)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 25.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficialia major i pels lletrats Sr. Pau i Vall i Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la consellera de Justícia, el conseller d'Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar Social i el conseller de Medi Ambient.

(El vicepresident primer dirigeix el debat en absència del president.)

El vicepresident primer

Es reprèn la sessió, senyores i senyors diputats, iniciant el debat de les esmenes a la totalitat del Departament de Justícia.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2001
(tram. 200-00025/06) (continuació)

Per defensar l'esmena a la totalitat corresponent al Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat... Ah, per Esquerra Republicana? Té la paraula la il·lustre diputada, si us plau... *(Pausa.)* Perdoni, senyora diputada, teníem anotat que intervenia el senyor Ridao, per tant, té la paraula la diputada il·lustre senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Molt bé, moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, honorable senyora consellera, pujo a la tribuna a defensar l'esmena a la totalitat i de retorn del pressupost del Departament de Justícia i els organismes que en depenen.

Primer, abans d'entrar en el detall de les diferents seccions, farem algunes consideracions generals.

El pressupost per al 2001 del Departament passa de 57.325 milions de l'any 1999, l'increment del 20% que va fer el Departament l'any 2000 van ser 68.919 milions i aquest modest increment d'enguany, que és tan sols d'un 6% –diem «modest» si es compara amb el d'altres anys. Tornem a tenir un creixement per sota de la mitjana del creixement d'altres departaments, donat que la mitjana de creixement del Departament està en el 7,3% i el pes relatiu del Departament en el conjunt del pressupost baixa del 3,3% de l'any 2000 al 3,28 del 2001. Aquests 73.081 milions, dels quals 42.108, és a dir, un 7,2% més que l'any 2000, s'ho emporta el capítol 1, de «Despeses de personal», i 21.668 milions són per a «Despeses de béns corrents i serveis», on també s'ha de reconèixer un increment de 5,28% més, mentre que les inversions reals –que al nostre entendre és un desastre– baixen a un menys 2,8%, en un departament que hauria de ser o és un departament inversor. Si l'any

1999 es creixia en inversions el 15,96%, l'any 2000 es creixia el 17,62% i enguany, com ja hem dit, baixa menys 2,83%, equivalent en termes relatius a 116 milions menys d'inversió real.

Ja hem dit també que aquest ha de ser un departament inversor perquè pels reptes en matèria d'infraestructures que té de presons, de la ciutat judicial, existeix un compromís, un esforç inversor superior que no hem sabut veure nosaltres en el pressupost, però el que sí que està clar, com a mínim, és que aquest, sense ser un departament productiu, sí que és un departament social, perquè té molt a veure amb les persones, com ho demostren els diferents serveis: el suport de l'Administració de justícia, l'execució penal, la protecció a la infància i l'adolescència, justícia juvenil i mesures alternatives, producció legislativa en l'àmbit del dret civil..., ja ho hem dit algun altre any que no hi ha res més social que dotar de recursos una administració –en aquest cas la de justícia– que gaudeix de poca estima o de poc crèdit social i que, a més a més, en aquest cas, funciona malament. Què hi ha de més social que dotar com deu mana la justícia gratuïta arribant a cobrir el cost real del servei, que són unes deu mil pessetes, en lloc del que passa ara, que no arriba a les tres mil actuals?

Per això, si la Justícia representa escassament el 3,2% del pressupost de la Generalitat, no palleim ni de bon tros la situació actual, que ja fa alguns anys que dura a més a més. I considerem una equivocació que el Govern, en el seu conjunt, no hagi vist l'oportunitat de fer l'esforç necessari l'any vinent, en què entra en vigor la LEC, que caldrà executar les infraestructures penitenciàries pendents, sense més dilació; que caldrà continuar impulsant polítiques avançades amb un fort contingut social a conseqüència de la radical transformació del sistema i l'execució penal, que ha comportat fins i tot la creació d'una secretaria específica dins del Govern. Caldrà, també, desplegar les accions necessàries per estar al dia de la Llei penal del menor i atendre els altres objectius, alguns dels quals figuren en la mateixa Memòria del Departament, com els nous edificis judicials, entre ells la futura ciutat judicial, la política lingüística, potenciar els actuals programes d'atenció a la infància i l'acolliment i l'adopció, i la creació del futur Institut de Medicina Legal. I això..., amb tot això, amb aquesta introducció entrarem en el detall d'alguns capítols.

En el capítol 6, d'«Inversions», s'augmenten, no..., s'eleva a 4.005 milions per invertir en l'adquisició de terrenys per a nous equipaments judicials, edificis, mobiliaris i aparells informàtics dels òrgans judicials actuals i de nova creació. El mateix podem dir del capítol 7, de «Transferències de capital», que passa de 2.500 del 2000 a 2.451 del 2001, un descens de prop del 2%. Així tenim que, entrant en algunes seccions, com la Direcció General de Relacions, on la inversió real prevista per la Direcció General de Relacions amb l'Administració de Justícia se centra en l'adquisició per mitjà del cens emfitèutic de l'edifici del carrer Roger de Flor, la reforma d'alguns edificis judicials i una petita transferència a GISA. I 154 milions a les casernes de Lepant.

Les transferències de capital als ajuntaments per als jutjats de pau és zero. En les Mesures Alternatives i

Justícia Juvenil, la inversió és de 457 milions per a reformes de centres; en Serveis Penitenciaris, al capítol 6, és de 594 milions de pessetes, que van tots ells a aportacions a GISA i diverses obres de reforma i adequació dels actuals centres penitenciaris. Crida l'atenció, especialment, si tornem al capítol d'inversions, veure que per a informàtica judicial enguany es preveu una dotació de 941 milions, menys, evidentment, que l'any 2000, que va ser de 1.235 milions, per continuar amb penalitats en el procés d'informatització integral de l'Administració de justícia per a l'adquisició de nou material per a les oficines judicials, per desplegar el programa Themis, millorar els serveis de consulta de base de dades o el sistema d'accés a la informació conjunta dels diferents òrgans judicials.

Quant a la normalització lingüística, aquest any passem el Rubicó de la mítica xifra de 134 milions de l'any 95, que tenia el rècord absolut, els 130 milions l'any 2000 i ens plantem en els 142 milions d'enguany. Cada any constatem que estem al mateix nivell que cinc o sis anys enrere, quan va néixer el Programa de normalització lingüística, és a dir, estem instal·lats en el pur continuisme i en l'autocomplaença, quan tothom sap que estan molt bé els canvis del marc legal, els canvis d'actitud dels operadors jurídics, les experiències pilot dels jutjats, però això ha d'anar acompanyat de més mitjans, materials humans i una millor formació del personal. No hi ha justícia en català sense diners.

Pel que fa als serveis penitenciaris i de rehabilitació, la vigent legislació atribueix als serveis penitenciaris les tasques de reeducació i reinserció, i de retenció i custòdia dels detinguts i dels penats. Els diferents programes dels centres i serveis penitenciaris s'orienten a l'acompliment d'aquestes tasques emmarcades en el context d'una millora notable de la qualitat de vida de les persones internes, però, tanmateix, la funció rehabilitadora, la funció sanitària, la funció assistencial, el treball penitenciari se'n ressenten per la inoperància del Departament en matèria d'infraestructures; la inversió real, centrada en la reforma i adequació dels centres, és de 594 milions, és a dir, enguany de nou no apareixen consignats tampoc enlloc, ni tan sols com a partida ampliable, els crèdits necessaris per substituir les presons de Barcelona.

El Cire i el treball penitenciari passen de 245 milions a 258 de subvenció corrent de la Generalitat, i és un esforç pressupostari que nosaltres considerem destacable, però si es mira la memòria d'aquesta empresa, la inserció com es farà?, com faran aquesta inserció? No és un problema de diners, sinó que és un problema estructural, i cal una reforma a fons.

Pel que fa a la Direcció General d'Atenció a la Infància, enguany s'ha tornat a incrementar la partida pressupostària. Malgrat que això ens sembla del tot positiu, cal incidir en dos aspectes importants: per una banda, l'enquadrament orgànic de la Direcció General d'Atenció a la Infància, i per una altra, com es distribuiran aquests recursos. Ja hem insistit en els darrers anys que orgànicament la DGAI hauria d'estar enquadrada al Departament de Benestar Social i no de Justícia, i aquest model de judicialització de segons quines problemàtiques infantils i juvenils és un model, al nostre

entendre, caduc. S'han d'afrontar els problemes de la infància i l'adolescència amb risc des d'òptiques més assistencials i no basades en el control. L'acolliment i inserció d'infants i adolescents amb risc s'han de tractar des dels recursos assistencials existents i millorar-los. L'enquadrament a Justícia d'aquesta Direcció General no ajuda a això, sinó que, definitivament, aïlla els infants, donada la descoordinació de la justícia i els serveis socials.

Les llistes d'espera als centres són escandaloses, a la qual cosa s'afegeix la manca de recursos, i la situació en què es troben molts centres no ajuda precisament a solucionar els problemes d'aquests i aquestes menors. Els EAIA tenen uns recursos minsos, que no cobreixen les necessitats dels i les menors, i, malgrat l'increment del pressupost, creiem que el que cal són canvis en com aquest s'aplica, tot i que no deixa de ser aquest increment una bona notícia.

Pel que fa a l'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció, la variació també és important, però aquest augment no ve a solucionar els problemes que hi pengen, problemes amb les ECAI, deixadesa administrativa, llistes d'espera de les persones demandants, i alhora es primen massa els demandants i no pas els infants que seran adoptats. La problemàtica és complexa, però fruit també del model. L'eficàcia de l'Institut, doncs, nosaltres la posem en dubte.

En qualsevol cas, aquestes i altres propostes que nosaltres podríem fer..., per exemple, al País Valencià i a Navarra es fan càrrec de les 140.000 pessetes que costa l'informe psicosocial de les persones adoptants, el certificat d'idoneïtat que marca el conveni de l'Haia, però potser nosaltres aquest..., augmentaria molt la despesa del Departament, però el que sí que potser seria assumible per part del Departament serien els estudis de seguiment postadoptiu, que costen unes deu mil pessetes, perquè no s'elaboren directament des de l'Institut. Potser l'assumpció d'aquest servei ajudaria a un millor seguiment de les adopcions internacionals pel que fa a la integració de les criatures i a les seves noves llars.

El tema de les famílies acollidores és un problema evident, i han pujat les partides que s'hi destinen, però no sabem si es posen eines per a la seva millora. S'ha de potenciar l'acolliment familiar, donat que som un dels països d'Europa amb menys acolliments, potser perquè no hi ha prou recursos a l'abast de les famílies acollidores, i això no és un problema de les famílies disposades a fer-ho, sinó també de com es promou i s'exercita l'acolliment.

He intentat ser molt breu, donada la càrrega que tenim de debat de tots aquests dies, i ahir em vaig comprometre així amb el Grup Parlamentari, i, per tant, agraeixo la seva atenció, i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Porta. En nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds, també per presentar l'esmena a la totalitat dels pressupostos del Departament de Justícia, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, com que estem en família, podem parlar encara amb més «carinyo» i deteniment de les xifres del pressupost i sense provocar cap gelosia en la resta dels grups, perquè a més avui només tenim l'Àlex Masllorens com a possible competidor en aquesta cursa.

Estem d'acord que la justícia ha de ser un servei públic molt diferent del que és avui; parlo en termes generals, respecte a l'Estat espanyol. Hauria de ser àgil, avui no és; hauria de ser eficaç, avui no ho és, i hauria de ser modern, i avui no ho és. Som lluny de les definicions constitucionals sobre el tema, i estem totalment d'acord –vostè ho va dir fa pocs dies en la seva conferència a Tribuna Barcelona– que cal anar de debò a la reforma estructural de l'Administració de justícia i al pacte d'Estat. I em sembla que també coincidim en la crítica a l'anomenat «pla de xoc» de l'actual Govern espanyol, que pot ser purament i simplement un pegat; això també ho ha criticat, i amb arguments de prou pes, el Consell General.

Però, de totes formes, dit això, aquest pressupost reflecteix que el Govern de Catalunya tampoc hi posa el que hauria de posar per a la reforma de la justícia. Vostès tenen uns nivells competencials importants, alguns d'ells en solitari, assolits malgrat que altres comunitats autònomes no els han volgut assolir, però no creiem que apujar 4.000 milions el pressupost del Departament pugui ser notícia positiva, davant de la proporció del problema que he citat a l'inici de la meva intervenció. És un dels departaments que en proporció, podríem dir, té una puja per damunt del que és la mitjana del pressupost, però, així i tot, és un augment molt, molt minso: en dos anys, no arriba ni al 19% d'augment, i el problema, com he dit al principi, és enorme. Cal més esforç pressupostari. Ja sé que els diversos càrrecs del Departament de Justícia al llarg de la seva història i l'actual equip em podrien respondre que no és exactament responsabilitat d'ells, però, si més no, no es veu, amb els diners que hi destinen, una autèntica voluntat política de reforma i millora de la justícia.

Això l'hi diré en diversos apartats del Departament i de centres que en depenen: començant pels mateixos treballadors o quadres del Departament, les partides destinades a formació i a promoció, des de la Secretaria o el seu Gabinet fins a les diverses direccions, són partides molt minses, partides que haurien de ser incrementades per a una autèntica preparació tècnica del personal. No direm les que es refereixen a coses tan importants, arran de terra, com la formació dels jutges de pau; jo crec que fins i tot hi ha alguna d'aquestes partides que sembla un autèntic acudit.

El Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada –subratllo això de «formació especialitzada»– dedica també unes quantitats molts reduïdes a l'ajut de formació de jutges o de fiscals, tema que toca de ple la problemàtica de l'escassetat de personal avui per fer avançar alguns dels aspectes de la reforma estructural de la justícia. Ahir mateix un jutge feia una crida –un jutge amb càrrec important a l'estructura judicial de Catalunya– a la provisió de persones, advocats, que, evidentment, passant pel sedàs corresponent, poguessin ajudar

a produir aquesta situació que en alguns jutjats pot ser d'autèntica urgència.

En segon lloc –i aquest és un tema que vostès n'han fet una mica emblema, encara que n'han fet un altre que m'hi referiré al final de la meva intervenció–, el tema de la normalització lingüística: continuem encara molt per dessota del que caldria. S'ha assenyalat que el pressupost arriba per primera vegada a 142 milions; jo li diria que, si hi afegim el que consta com a programa 455.4, podríem parlar d'una suma total de 522 milions, i que són tots aquests programes que s'han anunciat de diversos jutjats que s'hi poden adscriure. Hi ha hagut polèmica al respecte; nosaltres estem al seu costat, però l'esforç encara és molt petit i encara ens dóna uns percentatges de judicis en català absolutament ridículs, i crec que tots hi tenim alguna cosa a veure, però qui més hi pot influir són vostès. Lligat amb això recordin que, per exemple –lligat amb això–, dediquen a textos jurídics catalans 7,5 milions de pessetes. És clar, pocs textos jurídics publicarem amb 7,5 milions de pessetes l'any 2001.

Nosaltres el problema central el situaríem a la formació, però també a les inversions de cara que hi haguessin nous centres, centres especialitzats i centres de caràcter monogràfic. Calen més inversions plurianuals que ajudin a construir, per exemple, centres hospitalaris psiquiàtrics penitenciaris –tots diem que en fan falta, però no ens hi posem–, nous centres especialitzats de dimensió mitjana o petita propers als centres urbans... Aquí fa falta un esforç inversor que, en part, justifica la nostra crítica de la manca de recursos dedicats a aquest Departament.

Per als centres existents, nosaltres som partidaris que el pressupost reflecteixi noves polítiques de relació amb interns i internes, i no creiem que ho reflecteixi, com és..., bàsicament, sobre dos pilars: el dret al treball i el dret a la salut; partides que anessin a estimular l'increment de les remuneracions dels interns, la seva formació, unes polítiques autèntiques de reinserció social, o partides destinades al que és l'accés de professionals mèdics, assistencials, psicòlegs, etcètera, per al que és la salut dels interns.

Fa molt poc vàrem discutir a la Comissió de Justícia un tema que tampoc es reflecteix en el pressupost, que és el de l'autèntica política de justícia gratuïta, començant per les campanyes informatives perquè la gent sàpiga que podria accedir a la justícia gratuïta. Aquí sí que entrariem en polèmica amb algunes afirmacions que havien fet de vegades des de la Conselleria, malgrat que en el debat de les proposicions no de llei que hi ha hagut recentment a la Comissió de Justícia semblava que estàvem tots d'acord. No és que corporativament els col·legis d'avocats reclamin més diners per a aquests torns: és que fan falta, independentment que a vegades s'hagi fet corporativisme al respecte. Fan falta perquè, si no, la justícia gratuïta és una definició molt maca i atractiva, però que queda com a paper mullat. I entre ells, entre tots aquests temes, també seria bo que poséssim diners per a un torn d'ofici especialitzat en maltractaments.

Igualment, en un país modern hauríem d'apostar més –i sempre em refereixo..., no a les definicions, que, ho

torno a dir, coincideixo amb moltes de les que fa el Departament, sinó als recursos—, més recursos per a mesures penals alternatives pel que fa al camp de la justícia juvenil. Aquí hi ha una gran funció rehabilitadora dels joves, i, segons dades seves, dades del mateix Departament, un 70% dels joves que delinqueixen acaben ingressant en les presons d'adults. Això és un fracàs, de vostès i de tota la societat, i, per tant, aquí haurien d'entrar potser amb molta més força per començar a reduir la problemàtica global que els toca governar. I dir-li en aquest sentit que el Centre d'Iniciatives per a la Reinserció té un pressupost molt minso; fins i tot enguany el pressupost baixa respecte a altres anys. No seria el camí a seguir si ens creguéssim aquesta política que acabo d'anunciar.

I pel que fa a l'atenció a la infància, que s'hi ha fet un esforç addicional, així i tot encara descansa massa en centres col·laboradors, en més del 50% —els centres propis són em sembla que un 15%—, i..., com tampoc en els centres i ens territorials i locals, que és on més a prop es pot tractar una problemàtica que toca de ple, per descomptat, famílies amb desestructuració.

Una darrera reflexió, molt genèrica, però que és la que segurament arriba a tots els grups parlamentaris de forma més escandalosa: cal una altra política i recursos per a tota la temàtica d'adopcions.

Sé que hi estan al damunt; hi va haver intervencions bastant contundents quan va passar tot el que va passar sobre el Brasil, però així i tot avui és un problema molt complex, farcit de racons foscos, quan una parella catalana es decideix a adoptar. I aquí hi ha negoci brut i vostès hi haurien d'intervenir amb més decisió. Sé que de vegades això pertany a esferes, fins i tot, diplomàtiques foranes, que de vegades també acaben cobrant el que no haurien de cobrar, però crec que el Departament hauria d'incrementar els mitjans per poder combatre aquest fet, que crec que és, a més, absolutament inhumà i que impedeix quelcom tan solidari i tan política d'enriquiment de la pròpia societat com són les adopcions.

I per últim em referiré a la ciutat judicial. La ciutat judicial és, aquest sí, el vaixell ensenya, el vaixell emblema de l'actual conselleria. Nosaltres no voldríem que fos la ciutat del Campanella o del Thomas More —i ens agraden molt, el Campanella i el Thomas More—, no volem un *outopos*, una utopia, un no-lloc. Ja sabem que va on va, no?, però que hi vagi, i que de debò ens hi posem, no com la panacea de totes les problemàtiques de la justícia de Catalunya, però sí que de debò comencem a treballar en el que hauria de ser la discussió, la planificació, el disseny d'aquesta ciutat judicial.

Acabaria dient, doncs, que l'esmena a la totalitat —suposo que se'ns ha entès— és una esmena d'impuls a fer unes polítiques de vegades anunciades pel Departament però mancades de recursos. Jo sempre explico en els auditoris que ens toca parlar com a representants de la població que el pressupost és el vas d'aigua on es reflecteix fins a quin punt les paraules són transparents o són absolutament opaques i són paraules que se les pot emportar el vent perquè no tenen diners al darrere. I, per tant, que no haguéssim d'acabar dient: «Malagunyat equip, per tant minso esforç pressupostari.»

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ribó. En nom del Grup Socialistes-Ciutadans pel Canvi, per presentar també l'esmena a la totalitat als pressupostos del Departament de Justícia, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, senyor president. I abans d'entrar en la defensa de l'esmena voldria adherir-me a l'opinió de diputats i diputades del meu Grup i d'altres grups d'aquesta cambra que han posat de manifest la inadequació d'aquest tràmit pressupostari. Amb tota la prudència que ha de practicar un diputat novell, em pregunto —com ho han fet altres diputats més veterans— si aquesta és la manera de treballar que correspon a un Parlament del segle XXI i si és la forma de treballar que pot fer créixer la credibilitat de la institució davant de la ciutadania que ens elegeix i que ens paga. No ha arribat ja el moment de corregir —i corregir a fons— el Reglament d'aquest Parlament en moltes de les seves disposicions i en particular de les que regulen aquest tràmit? Però tinc la intuïció que el president del Parlament i altres diputats ho desitgen i seria bo que tots els grups ens poséssim immediatament mans a l'obra.

Senyor president, si no fos per la cortesia que es mereixen els meus companys matiners —«els meus companys», em refereixo a tots els diputats i diputades de la cambra i la consellera que ens honora amb la seva presència—, la meva temptació seria entregar el text de la meva intervenció a la Mesa per a la seva publicació al *Diari de Sessions* i eventualment per a la seva distribució entre els mitjans de comunicació, que la deuen estar esperant amb enorme expectació, i d'aquesta manera els estalviaria a tots vostès vint minuts d'arguments que no tindran rèplica del Govern, malgrat la intenció de la consellera, ni tindran —em temo— la virtut de convèncer els honorables diputats i diputades perquè modifiquin el sentit del seu vot.

Anem, doncs, a la defensa de l'esmena. Quines són les raons que ens han portat a defensar aquesta esmena o a proposar aquesta esmena a la totalitat? La primera i principal és —com ho poden suposar— que el nostre Grup dona una gran importància al servei públic de la justícia. El servei públic de la justícia —i diré..., i faré una afirmació que és compartida per tots els que som aquí— és una de les garanties fonamentals de l'estat de dret i aquesta importància no sembla prou atesa en les previsions pressupostàries del Govern actual. Estem tractant justament d'un servei públic que és percebut com a deficient, diguem com a molt deficient, que és objecte de crítica creixent i que cada veu més erosiona la seva reputació. No haig de fer aquí el catàleg de les crítiques que es fan al servei, perquè són conegudes, però sí que vull recordar que aquestes crítiques són una amenaça permanent, una amenaça latent o manifesta, a la legitimitat del sistema democràtic, perquè alimenten la desconfiança i l'escepticisme davant d'unes institucions que són centrals en el nostre sistema polític.

Ja sabem que no és la Generalitat ni és aquest Departament els que tenen totes les claus per resoldre una part molt important dels problemes que afecten aquest servei

públic, però la deixadesa o la ineficiència dels altres no ens poden consolar de les nostres pròpies deficiències. La manca de competències no ens permet, em sembla, defugir la responsabilitat de tenir una visió de conjunt de com s'hauria d'ordenar aquest servei i a què s'hi hauria de donar prioritat. Per això presentem l'esmena a la totalitat i volem que sigui entesa com una contribució al que ha de ser la necessària i constant tasca de restaurar i modernitzar un servei públic que encara té moltes rutines, que encara té molts tics propis del segle XIX, quan l'estat liberal el va posar en marxa.

Hem comprovat efectivament, com ja s'ha dit, que el Departament, el pressupost del Departament creix més, en termes proporcionals, del que creixen els pressupostos d'altres departaments, però el cas és que aquest creixement encara no ens sembla suficient si tenim en compte el que altres països del nostre entorn dediquen a aquest àmbit tan important de l'actuació pública i que podem xifrar pràcticament entorn del doble del que aquí destinem en el servei de la justícia.

Em centraré en tres punts del pressupost que no acaben de satisfer-nos; són punts que es refereixen a infraestructures materials i a recursos personals, en segon lloc a la participació o col·laboració d'altres ens i col·lectius en el servei públic de la justícia i finalment a les accions preventives o complementàries de l'Administració de justícia.

En el terreny de les infraestructures no ens sembla adequada la política de lloguer d'edificis que porta a terme el Departament. A l'elevada quantitat prevista en el pressupost de l'any corrent hi hem d'afegir, en aquest projecte per al 2001, un increment, un increment d'una certa importància, i, per contra, s'estanquen o disminueixen alguns capítols d'inversions en instal·lacions pròpies i d'inversions en els seus equipaments. De fet, en aquest capítol de les inversions –s'ha dit ja també abans– hi ha una disminució en termes reals. És aquesta una política adequada? És una política eficient? No s'imposaria una política inversora més decidida si efectivament consideréssim que aquest Departament és responsable d'una sèrie de polítiques d'interès social prioritari? Nosaltres pensem que sí, a la vista de la demora, per exemple, a resoldre el problema que es planteja en edificis judicials inadequats o inexistents a tantes ciutats de Catalunya, i podria fer una llista de ciutats a les quals hi ha el sentiment o hi ha la constatació que o no tenen un edifici o l'edifici que tenen es troba en condicions penoses.

Però si és important la inversió en capital físic ho és igualment la inversió en capital humà. Cap organització pública pot prescindir avui –i cap organització privada– d'una política d'intensa formació i reciclatge del seu personal, i de manera especial, ens sembla, en polítiques com les que ha d'elaborar i ha d'aplicar aquest Departament, que depenen en gran part –en gran part– de la qualitat i de la motivació del seu personal, no solament de l'encert en dissenyar-les sinó de la qualitat i de la motivació del personal encarregat d'aplicar-les, sigui a les oficines judicials, a les institucions penitenciàries, als centres de rehabilitació, d'acollida, etcètera.

Hem parlat més d'un cop de les llistes d'espera a l'Administració de justícia i sabem que tot retard excessiu

vulnera el dret constitucional a la justícia dels ciutadans. Hi ha una certa resistència, ens sembla, per part del Govern, a diagnosticar i reconèixer aquesta situació, com es va veure en el debat sobre la interpellació que va presentar el diputat del nostre Grup senyor Masllorens en dates recents. No sembla que el Govern, que l'actual Govern de Convergència i Unió sigui massa efectiu per influir sobre qui té responsabilitat, per exemple, a proveir places vacants als jutjats de Catalunya; de la recent convocatòria per al quart torn, han correspost a Catalunya només dues places sobre un total de vint-i-dues, cap d'elles a Barcelona –el País Basc n'ha obtingut deu.

S'ha dit també que els diaris d'ahir fan referència a una notícia que té una cara bona i una cara dolenta. La cara bona és que el jutge degà utilitza el correu electrònic, la qual cosa seria un símptoma de modernització del nostre aparell judicial; la cara dolenta és que fa una crida urgent, apressada a cobrir places vacants mitjançant la presentació de currículums de llicenciats en dret. Bé, podem alegrar-nos de la part positiva, però hem de lamentar que, des del punt de vista substancial, la situació sigui encara la que sigui. No ens ha d'estranyar, per tant, que es produeixi aquest retard, aquestes llistes d'espera que hem comentat i criticat sovint.

També és molt clara, ja en aquest moment, la constatació d'algunes conseqüències inesperades i potencialment negatives que l'aplicació del nou Codi penal té per a les nostres institucions penitenciàries, especialment –especialment–, com és el cas, si no s'han previst recursos i actuacions per posar en marxa les mesures alternatives a les penes de presó. Desgraciadament, sense més inversió en capital físic i en recursos humans serà molt difícil que puguem fer front als reptes que planteja el nou Codi penal en aquesta matèria. No es tracta de fer alarmisme –no es tracta de fer alarmisme–, però no podem ignorar les veus d'alerta que els professionals han aixecat els darrers mesos. L'estat de les institucions penitenciàries no és el que convé a una societat com la nostra; potser estem incubant, i no ho advertim, una situació que tots lamentarem en un futur no massa llunyà si no adoptem des d'ara les disposicions que requereixen –i aquí és el que estem debatent– esforços pressupostaris addicionals.

Només una referència a magnituds en aquest projecte de pressupost. Bé, la previsió global per a les institucions penitenciàries és de l'ordre dels 15.000 milions de pessetes; la previsió per a mesures penals alternatives és de 122 milions de pessetes, no arriba al 0,1%. És aquesta la proporció adequada entre mesures de presó i mesures alternatives? Fins i tot si hi afegim alguns milions més que poden ser imputats a la tasca de posar en marxa mesures alternatives a la presó, no veiem que hi hagi una proporció adequada. No seria millor posar més recursos a les mesures alternatives? No seria econòmicament i socialment més rendible?

Quant al segon punt, la participació d'altres ens i col·lectius en el servei de la justícia, és clar que la implicació d'aquests altres ens és consubstancial al propi servei; és el cas de la justícia gratuïta que ha de comptar amb la col·laboració dels col·lectius professionals. Doncs bé, l'esforç pressupostari dedicat a això no sem-

bla correspondre a les expectatives; equival a un 2% d'increment, inferior a la meitat del previsible cost de l'IPC. És, per tant, una reducció en termes reals. Aquesta previsió tan modesta entra en contradicció amb una molt recent proposició no de llei aprovada per la Comissió de Justícia d'aquest Parlament. Els col·lectius professionals estimen que el cost d'aquesta assistència gratuïta és d'uns 9.000 milions de pessetes, el projecte hi destina 3.000 milions.

No es pot fer recaure la resta del cost en els col·lectius professionals que, per altra banda, estan disposats a assumir-ne una part. No es tracta —com també s'ha dit— de satisfer únicament les legítimes demandes dels professionals —que també s'ha de fer—, diguem que es tracta d'assegurar que la justícia gratuïta sigui la garantia d'un dret democràtic fonamental, diguem que és el dret a la justícia en condicions d'igualtat per a tots els ciutadans.

El servei públic de la justícia ha de comptar, també, i de manera creixent amb la col·laboració d'altres administracions, entre elles i de manera particular, les administracions locals. En espera de les reformes legals que facin efectiva la justícia de proximitat exigible en una societat democràtica, pensem que el Govern de la Generalitat —el Govern de Convergència i Unió— hauria d'incrementar les formes de cooperació entre dues administracions, a fi i efecte que se'n beneficiïn els ciutadans. Malauradament, l'expressió pressupostària d'aquesta col·laboració és molt baixa —és molt baixa, pràcticament, congelada des de fa anys—, i des del punt de vista de les necessitats immediates, però, tampoc des del punt de vista de marcar una intenció cap a un camí diferent, ens sembla una situació satisfactòria.

Finalment, unes paraules sobre les actuacions preventives i complementàries, com les que duen a terme el Cire, l'Institut Català de l'Adopció o la Direcció General d'Atenció a la Infància. Trobem en el pressupost un estancament preocupant en les partides d'atenció individualitzada, en el funcionament dels centres propis o d'acollida familiar, que són tan subratllats com a exponent preferit de la política que du a terme aquest Departament.

No em puc estar de comentar, per altra banda, que la Direcció General d'Atenció a la Infància acaba de canviar el seu nom per Direcció d'Atenció al Menor, segons un decret que s'acaba de publicar. No entrarem en qüestions nominalistes, però cal recordar que la Convenció Internacional de Drets de la Infància entén que la infància dura fins als divuit anys, des de l'objecte de la protecció que se'n fa en aquesta convenció internacional. I, per altra banda, ens preguntem si el cost d'aquest canvi de nom no seria més ben aplicat incrementant la partida dedicada a la Direcció General en comptes de fer, doncs, de portar a la pràctica tot el trasbals que significa, en termes encara que siguin anecdòtics, però, en traducció econòmica, de plaques, papeteria, etcètera, etcètera.

No trobem, doncs, un esforç pressupostari suficient per respondre en conjunt a una preocupació social que creix cada dia més entre la ciutadania. Una ciutadania que està preocupada —i ho veiem en multitud d'expressions— per l'extensió de tendències disgregadores, poc

solidàries, manifestament agressives, que apareixen entre part dels nostres joves i amb unes tendències que no són responsabilitat dels nostres joves, sinó que en bona part són estimulades pels mecanismes econòmics, els mecanismes mercantils, amb tota una sèrie de referències i de presentació de models, per la via de la publicitat dels mitjans d'entreteniment i esbarjo, etcètera, que no vehiculen el tipus de valor de cohesió social i solidaritat que compartim, ben segur, la consellera i el diputat que els està parlant. Precisament, són els nens i els joves els sectors més sensibles a aquest tipus de propaganda i adoctrinament negatiu que es fa des del mercat —del tan sacralitzat mercat—, i és necessari que des de les institucions públiques fem un esforç per compensar aquesta actuació.

Acabo ja, senyor president. Senyores i senyors diputats, el moment pressupostari és el moment de la veritat, diguem-ne que és la prova de foc de les declaracions programàtiques que, o es converteixen en prioritats pressupostàries o passen a ser meres expansions literàries generalment de poca qualitat, diríem. On queden, per tant, les afirmacions sobre l'atenció a les persones, a la igualtat d'oportunitats, a les polítiques d'inclusió que abunden en les declaracions del Govern de Convergència i Unió? I amb una alternativa progressista, que és la que no es conforma únicament a fer declaracions i que s'esforça a transportar-les a la realitat i convertir-les, en aquest cas, en la dotació de recursos públics prioritaris.

En aquest principi, en aquesta matèria, és plenament aplicable el principi que l'estalvi a curt termini es converteix en malbaratament de recursos, a mig i llarg termini, pels efectes directes que té sobre l'economia pública i privada el funcionament d'una justícia lenta i inadaptada a les demandes socials actuals, però, encara més, pels efectes indirectes que té sobre la cohesió social d'una comunitat i per la necessitat que provoca de restaurar o d'apuntalar aquesta cohesió amb altres polítiques, finalment, més costoses i, en alguns casos, més ingrates d'aplicar.

(El president s'incorpora al seu lloc.)

Per totes aquestes raons i des de l'oposició, l'alternativa progressista, que el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la voluntat de concertar, segueix exigint la conversió del servei públic de la justícia en un instrument efectiu de cohesió i de solidaritat social, no solament amb els inevitables mecanismes de repressió dels quals se n'ha de fer responsable aquest Departament, sinó molt especialment amb els instruments de la prevenció i de la reinserció. Per això reclamem en presentar aquesta esmena una política més decidida, més ben dotada en aquesta direcció, que seria la que seguiríem sense reserves quan ens correspongui la responsabilitat del govern.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats, per la seva atenció en aquesta hora tan intempestiva de la jornada que ens espera.

El president

És quan hi ha més clarividència: a aquestes hores del matí, senyor Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies.

El president

Gràcies, a vostè. Té la paraula l'il·lustre diputat..., el senyor... (*Algú diu: «El senyor Jaume Farguell.»*)

Ah, és vostè. Molt bé, és que m'havia d'ajudar perquè és difícil endevinar qui ve.

El Sr. Farguell i Sitges

Gràcies, senyor president, per haver-me localitzat. Senyores i senyors diputats, bon dia a tothom. Bé, per posar de manifest, en nom del Grup de Convergència i Unió, el nostre vot favorable a les esmenes presentades avui objecte del debat. I aquest diputat desitjaria, en primer lloc, deixar constància als grups de la cambra que crec que s'hauria de valorar, com nosaltres valorem, l'esforç que està fent el Departament de Justícia per tal de mantenir, consolidar i en el que sigui possible millorar a través d'aquest pressupost una línia política prou coneguda, que vostès coneixen bé i que s'ha mostrat sempre molt innegablement i especialment receptiva i sensible envers les diverses sintonies que li han arribat des de tots els racons d'aquesta cambra.

El comú denominador més recurrent que he trobat en els discursos que m'han precedit crec que rau, principalment i en línies generals, en aquest fàcil recurs de recordar, exigir, el compliment de moltes mancances que sempre hi han en qualsevol departament de l'Administració. Però aquestes mancances, moltes d'elles són pràcticament mancances del mateix departament, degudes sempre i habitualment a la insalvable –i en aquests casos quan es tracta del pressupost es veu encara més– desproporció entre el valor del que s'exigeix i se'ns recorda i els recursos econòmics realment disponibles. Això és el que en el fons s'ha sentit aquí: un essencial diguem-ne assentiment a la política del Departament, com hem vist en altres ocasions, però una recurrència inevitable a la manca de recursos, de la qual cosa ja tindrem ocasió de parlar.

Bé, jo diria que aquest pressupost –que sí que, certament, aquest any no creix en la mesura que ho va fer l'any anterior i altres anys, que va ser realment espectacular–, el fet que creixi aquest any en el seu conjunt en un 6,04% demostra, doncs, una realitat: la de la voluntat de continuïtat i consolidació d'una política, una política que, fins ara, no ha estat –jo penso– gens desencertada quant als seus objectius principals, compartits pel que hem pogut comprovar per la majoria dels parlamentaris que m'han precedit, i que aquest any té un èmfasi especial –crec que, potser, no prou ben detectat ni reconegut pels altres grups–, que és posar un especial accent en tot el que són els aspectes socials del Departament, aspectes socials que marquen la diferència d'aquest pressupost i que són, d'alguna manera, un reflex del que ha estat el pressupost general de la Generalitat; èmfasi en tot allò més social de les necessitats i recurrències del Departament: tot el que fa a l'educació, a la reinserció, a la prevenció, a l'acolliment, l'adopció i, d'alguna manera, tot allò que, precisament, en algun cas aquí es deia que no tenia en compte el

pressupost i penso que el té de molt, amb molt especial mesura, com tindrem ocasió de comentar breument.

També, aquest pressupost contempla la necessitat d'adaptar els recursos de la Generalitat a aquests dos nous reptes que tenim i que ens provenen de la legislació estatal, que són la nova Llei d'enjudiciament civil i la de responsabilitat penal del menor o, també, per què, no? –i això és cert– la prossecució d'aquest Programa de construcció d'edificis judicials i penitenciaris. Aquesta tònica penso que queda ben reflectida en la simple lectura del pressupost, però, també, en la lectura transversal que suposen cadascun dels programes d'actuació en què es resumeixen aquestes tendències bàsiques.

Permetin-me, per tant, que a títol de rèplica comentï alguns d'aquests aspectes en els quals em sembla que hi ha una contradicció: entre el que s'ha dit i el que caldria, des del punt de vista de la mateixa filosofia del Departament, haver constatat. Pel que fa al Gabinet del conseller i la Secretaria General crec que hi ha hagut una poca sensibilitat respecte al que ha estat i és la voluntat de millorar totes aquelles despeses derivades del manteniment i dels serveis informàtics i així, també, com especialment –com especialment– aquestes majores transferències, la qual cosa té molta importància per al dret civil català amb relació al Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada.

Les mesures penals alternatives a la justícia juvenil. S'ha dit pel senyor Josep Maria Vallès, comentava la seva insuficiència, segurament, en aquest terreny, tots en parlar d'insuficiències segur que, en la voluntat dels polítics i de la consellera mateixa, sempre, diguem-ne que el gran mòbil de totes les iniciatives és de tenir en compte sempre les deficiències que existeixen, és evident, no? Però el que és incontestable és que aquest any hi ha 922 milions de pessetes que contempla, penso –i crec que cal subratllar–, un extraordinari increment que és del 73% –73,61– i, també, pel que fa al capítol inversor en aquesta Direcció General és, ni més ni menys, que del 192%, sí, i precisament, bàsicament, per atendre les necessitats derivades de la Llei 5/2000, la responsabilitat penal del menor, com dèiem. No crec que ningú pugui posar en dubte la prioritat i l'oportunitat d'aquesta previsió.

Als serveis penitenciaris sí que, en un principi –en un principi–, es podria entendre i considerar que no hi ha la suficient dotació, però crec que no és així, també, perquè, en primer lloc, aquest increment significatiu del 8,71 al capítol 1 correspon a una consolidació de tot el tema de les plantilles, que ja saben vostès que, aquí, la conselleria hi ha posat molts especialistes, no solament en aplicació de l'acord entre Generalitat i sindicats, del 12 de juliol de 2000, sinó també pel que fa a la mesa sectorial dels funcionaris penitenciaris, que va permetre signar un acord, doncs, treballat, però que el considerem digne per al període 2000-2002, i que es va signar el 30 de juliol del 99 com vostès saben.

No cal dir que l'increment del capítol 6, pel que fa a les necessitats addicionals d'inversió relatives a millores i instal·lacions penitenciàries, és significativament important, un 20,1% d'increment, i tot això sense comptar amb les inversions complementàries, que no computen a efectes pressupostaris, que es realitzen mitjançant l'empresa GISA.

No puc deixar d'esmentar, tampoc, perquè és un tema que ha sortit aquí, que, doncs, el Departament no pot, encara, atendre el tant i tant desitjat trasllat de les presons de Barcelona, perquè, com vostès saben, per l'acord del 20 d'abril del 95, això depèn no solament del Departament sinó que depèn, també, de la necessària concurrència amb l'Ajuntament de Barcelona, la qual cosa en aquests moments no s'ha pogut encara produir.

Bé, també hem de dir que entre les inversions previstes –i no cal silenciar-la perquè és d'immediata execució i d'una importància denunciada aquí i certament assumida pel mateix Departament– la que fa referència a la unitat psiquiàtrica penitenciària.

Pel que fa a la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques, bé, crec que val la pena pensar també i tenir en compte l'augment significatiu del capítol 2, que correspon –com deia abans– a la necessitat de fer front a les despeses de funcionament de l'Observatori de dret privat de Catalunya, que és una eina fonamental per al desenvolupament i per a l'impuls i divulgació del dret civil català.

La Direcció General que potser des del punt de vista de la notorietat té més incidència és la que fa referència a les Relacions amb l'Administració de Justícia, que hi ha molts i molt capítols en els quals podríem entrar en un cert detall, però em referia a l'article primer, al capítol primer, relatiu al personal, que augmenta en un 9,51%, un tant per cent més important que es dona a molts altres departaments de la Generalitat que també té..., que és una lògica conseqüència també de l'augment dels òrgans judicials, i el mateix passa en el capítol 2, amb un 10,18%. No oblidem que aquest any s'han creat 23 òrgans judicials nous i és previst crear-ne 16 més l'any vinent.

Els capítols de la informatització o de la seguretat són especialment també atesos, i d'una forma creixent indubtable, i no deixem, tampoc, de dir que les previsions a la quals abans feia esment d'haver d'atendre el que es derivarà de l'aplicació de la nova Llei d'enjudiciament civil, que obligarà a la creació de cent quinze sales de vistes noves, i després de la responsabilitat penal del menor, constitueixen uns elements molt destacables...

(Se sent el so d'un telèfon mòbil.)

Perdonin vostès, això sí que no estava previst... No m'han de donar cap notícia nova, tot això està perfectament entès a través de la magnífica exposició que han fet, i, per altra banda, doncs, jo entenc, en termes molt clarificadors i conciliadors, els grups que m'han precedit.

He de fer una menció, penso, específica del tema de la normalització lingüística. Aquí s'hi aplica un 9,66 més que els altres anys, són 142 milions de pessetes destinats a aquest apartat. Aquí sí que he de discrepar del que deia el senyor Ribó, que ningú més que la Generalitat, el Govern de la Generalitat, té responsabilitat sobre aquest tema. L'altre dia vaig haver d'intervenir en relació amb aquesta qüestió, i no hi ha cap dubte, senyor Ribó, que coincidim que en el tema de la normalització lingüística, si els esforços que està fent la Generalitat no vénen acompanyats d'una reforma de la

Llei orgànica del Poder Judicial i d'altres actuacions a nivell d'Estat, evidentment poden portar-nos a un carreró sense sortida; aquest és una tema denunciat, no?

I permetin-me que els parli, també, doncs, del capítol al qual feia un èmfasi especial el senyor Vallès, del migrat increment del 2% pel que fa referència al torn d'ofici. És cert, és cert a primera vista, però no oblidin vostès que l'article 7 del Projecte de pressupostos ens obre una possibilitat a la qual, a la vegada..., doncs, una possibilitat amb moltes..., amb aparença de realitat, perquè els consells superiors de col·legis professionals i el mateix Departament estan intentant, en aquest sentit, els acords, corresponents o, com a mínim, indispensables perquè puguem seguir en aquella línia projectada pel Departament d'anar millorant, com s'ha millorat això; ho hem dit moltes vegades, però val la pena dir que, per any i habitant, Catalunya encara va davant –per damunt de les Canàries, que són les segones, nosaltres estem a 406 pessetes per habitant i any d'esforç, diguem-ne, pressupostari en aquest sentit– de totes les altres comunitats autònomes i fins i tot en el mateix Estat, que estan en ràtios molt inferiors, no?

Pel que fa a la construcció d'edificis judicials, he de fer una nova referència que el pressupost de GISA, que no és aquí, també contempla i complementa el que el Departament, de forma directa, està duent a terme. No ens oblidem que aquest any, per exemple, els jutjats de Figueres, de Tarragona, d'Arenys de Mar, de la Seu d'Urgell, i també l'Institut de Medicina Legal, tenen unes possibilitats –deia– d'immediata inauguració i també la ciutat..., llavors tots els nous projectes, entre els quals hi ha la tan demanada ciutat judicial de Barcelona- l'Hospitalet, que està projectada l'elaboració del projecte per a aquest any, i li puc dir al senyor Ribó que en aquest disseny no hi intervindran ni el senyor Thomas More ni el senyor Campanella, que ja fa molts anys que dormen el somni dels justos, però que, a la vegada, no seran els inspiradors d'aquesta ciutat judicial.

Em referiré breument a l'Institut Català d'Acolliment, que és un tema que ha estat aquí denunciat, però jo he de dir que ha experimentat, per tot el que fa a potenciar l'acolliment de menors a famílies alienes, un increment del 30% com a transferència a l'organisme corresponent, en aquest cas l'Institut Català d'Acolliment, al qual, a la vegada, en el seu pressupost experimenta un augment del 31,91%, tot, bàsicament, destinat a les famílies acollidores alienes.

Del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada n'he parlat, però no cal que obli el fet, també certament important, de les beques, de les quals s'ha parlat molt, que aquest any s'incrementaran en 22 més, a afegir a les 147, aquestes beques triennals per a jutges i fiscals, i per a una quantitat de jutges d'aproximadament cinc-cents que tenim a Catalunya penso que és realment un factor molt molt important a tenir en compte.

El Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, val la pena que diguem que també marca la diferència respecte d'altres anys, aquesta..., hi ha..., s'ha de tenir en compte que sí que el pressupost anterior tenia, doncs, un 21% d'augment i aquest és molt més baix –és evident–, però també hem de

tractar en aquest cas el tema..., no podem pas pensar cada any en increments percentuals del 20%, això seria suïcida o com a mínim seria tan absorbent per als altres departaments que ens quedaríem només finalment amb un Departament de Justícia. Però sent un pressupost de consolidació, val la pena que constatem que la població reclusa que treballa remuneradament en aquests moments ja es el 40% respecte al total dels detinguts. I si hi ha una disminució ostensible i que s'ha denunciat aquí d'un 49% en el capítol 11, hauran vist vostès, profunditzant mínimament en el tema, que respon a un programa de reducció de deute a través d'una política empresarial de sanejament i que penso que està duent uns resultats excel·lents.

En resum, senyores i senyors diputats, m'he dirigit a vostès en aquest torn de defensa perquè estic convençut que les esmenes a la totalitat que s'han formulat, es vulgui o no es vulgui admetre, no contenen una crítica essencial a la filosofia del Departament. Jo penso que seria difícil posar en dubte aquesta actitud bàsicament i prioritàriament social i rehabilitadora i formativa del Departament en potenciar, precisament, aquests aspectes de la reinserció, la formació, en definitiva. I el mateix senyor Ribó ens ha dit que hi havia coincidència en les definicions, és veritat: hi ha coincidència en les definicions. El que passa –i ho reitero– és que hi ha una raó d'impossible resposta afirmativa a les exigències, perquè aquesta desproporció insalvable entre el que es demana i el que hi ha, doncs, no la podem deixar de tenir en compte, a més tenint en compte també la ràbia que ens ve no solament del finançament sinó també del lligam que moltes de les institucions jurídiques catalanes tenen respecte a les decisions del poder central. En aquesta Conselleria és on es detecta més una especial dependència, que ha fet, precisament, que la política imaginativa del Departament ens hagi permès, en aquests moments, saltar moltes barreres que, en principi, fa uns quants anys semblaven infranquejables.

I és certa una altra cosa –i acabo–, que al llarg de l'any tothom és absolutament coincident en la manca de recursos de la Generalitat, però el dia que es parla del pressupost tothom cau –com deia al principi– en aquell recurs fàcil d'oblidar-se que això és una realitat, i recórrer sempre a una imaginària i quimèrica i suposada opulència del Govern de la Generalitat, cosa que no s'ajusta a la realitat.

I bé, valguin aquestes últimes paraules meves per dir que crec que tots, en alguna mesura, comprenen que la premissa major que inspira el pressupost del Departament de Justícia és aquesta raonable adscripció dels limitats recursos –raonable i raonada adscripció dels limitats recursos– en una escala de prioritats en la qual espero..., i crec que hi han en el fons importants coincidències, però que en qualsevol dels casos en mèrits de la convicció que nosaltres tenim en aquesta escala de prioritats.

És per això que hem de manifestar i manifestem el nostre vot desfavorable a les esmenes a la totalitat presentades.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem ara al debat de les esmenes a la totalitat de les seccions del Departament

d'Indústria, Comerç i Turisme. Té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer Gironès.

El Sr. Ferrer i Gironès

Senyor president...

El president

Vostè dirà...

El Sr. Ferrer i Gironès

No hi ha el conseller d'Indústria, Comerç i Turisme...

El president

Ho he observat.

(Algú diu: «És habitual.»)

El Sr. Ferrer i Gironès

L'any passat o, millor dit, en el darrer pressupost que vàrem debatre tampoc va venir. Jo estic aquí en representació dels electors i, és clar, em sento menystingut, marginat i menysvalorat, perquè aquest conseller ho fa sempre. Jo, senyor president, faria un minut de protesta... (Rialles.)

El president

Senyor diputat, no inventi figures parlamentàries. Sàpiga que vostè pot tenir raó en la seva apreciació política, que cal respectar-li, però aquest és un debat entre els grups parlamentaris fonamentalment, i, a més, li he de dir que és un debat on el Govern, cada una de les seves figures, és coresponsable amb les altres. Per tant, tot i apreciament la seva opinió particular, li prego que comenci aquest debat.

El Sr. Ferrer i Gironès

Si vostè considera que havent-hi la consellera de Justícia...

El president

No he considerat...

El Sr. Ferrer i Gironès

...ja n'hi ha prou...

El president

No, senyor diputat. Jo, el que li acabo de dir és que el Govern és solidari en tots els seus actes; li he dit exactament això, per tant, li prego que continuï, o que comenci, si us plau.

El Sr. Ferrer i Gironès

Bé, ja ha passat mig minut de protesta...

Senyor president, aquests pressupostos no es poden acceptar, perquè tenen defectes de forma. Quin és aquest defecte de forma? El primer de tots és que no lliga amb el quadre normatiu; la Constitució, a l'article

31.2, estableix que la programació i l'execució de la despesa pública respondran als criteris d'eficàcia i d'economia; després hi ha la Llei general pressupostària, que diu que hi haurà d'haver un control d'eficàcia, que s'exercirà mitjançant l'anàlisi del cost de funcionament dels serveis públics, i l'article 134 diu que amb el pressupost caldrà presentar una memòria on es justificarà el cost i els rendiments dels serveis i que, per tant, aquesta memòria demostrarà i justificarà que s'ha complert els objectius programats. Bé, això és el que diu la llei. Ho fa, la Generalitat, el que diu la llei?

Efectivament, nosaltres, el primer que analitzem d'un pressupost no són les xifres, sinó que són els programes i, efectivament, el programa hauria de tenir, en primer terme, els objectius, sabent els objectius podríem conèixer l'eficàcia, si s'han aconseguit o si no s'han aconseguit, perquè nosaltres tenim a la Sindicatura de Comptes un home, que és el senyor Ferran Termes i Anglès, que ha fet un llibre sobre l'auditoria dels serveis públics, i això és molt necessari que també el llegís el conseller d'Indústria, perquè a través d'aquest llibre veuria el que cal fer per auditar els comptes públics.

I què cal fer? Diu que primer de tot s'ha d'avaluar l'eficàcia, s'ha d'avaluar l'eficiència i s'ha d'avaluar l'economia. Què és l'eficàcia? És la relació entre els objectius del pressupost i la fita que s'ha aconseguit. Què és l'eficiència? L'eficiència és comprovar si amb els recursos humans i econòmics que s'hi han dedicat s'han assolit els objectius. I l'economia? L'economia és obtenir els màxims de recursos amb el mínim d'esforç econòmic. Les tres «es»: l'eficàcia, l'eficiència i l'economia. Però, és clar, nosaltres tenim aquí una paràlisi. No podem analitzar, no podem. Per què? Perquè no ho diu. Aleshores no hi pot haver control perquè no hi pot haver avaluació i aquesta planificació pressupostària, simplement amb les xifres, no anem enlloc. Hi hauria d'haver les objectius i, a més a més, dels objectius, els índexs per avaluar aquests objectius.

Bé, aquesta és la raó de forma; després ve la raó de fons: nosaltres tenim avui en aquesta Conselleria, una conselleria molt important, perquè agrupa tot el que significa la vida econòmica... (*Veus de fons.*) Benvingut, senyor conseller. Bé, jo li repetiré quelcom del que he dit abans, i és que nosaltres voldríem, senyor conseller, que es llegissin el llibre del senyor Ferran Termes i Anglès –que és el síndic major–, que ha fet un llibre sobre les auditories, i ens diu que s'ha d'avaluar l'economia, l'eficàcia i l'eficiència; i, aleshores, nosaltres voldríem que un departament com el d'Indústria, Comerç i Turisme, que possiblement és de les conselleries que més fàcil té de tenir estadístiques i que possiblement..., home, nosaltres, gràcies a la Caixa de Catalunya, sempre sabem com està la nostra economia; no és gràcies a la Conselleria d'Indústria, Comerç i Turisme, sinó gràcies a la Caixa de Catalunya, que semestralment ens fa uns informes sobre la situació de la indústria. És a dir, que la nostra societat civil ens fixa i ens marca sempre la situació dels tres sectors econòmics; per tant, si hi han uns objectius fixats en els programes del pressupost i aquests programes estan concrets i tenim uns índexs per avaluar-ho, seria magnífic que en aquests pressupostos poguéssim tenir aquesta avaluació.

Efectivament, el panorama de l'economia industrial de Catalunya aparentment sembla que està bé; la Caixa de

Catalunya ens diu que el sector industrial ha agafat el relleu en el sector de la construcció; gràcies a l'exportació, hi ha un creixement que arriba cap a un 4%; el valor afegit brut de la indústria representa un 30% del total; els assalariats a la indústria estan entre un 30 i segons quines dades diu un 34... Bé, d'entrada, podríem dir que el creixement d'aquest any, doncs, és correcte. Però, malgrat aquesta situació aparentment bona, estem vivint una situació dialèctica que ens fa pensar i ens fa rumiar, i és que la nova vida econòmica, sobretot en el sector industrial, les noves tecnologies, estem vivint una mena de crisi, una mena de fenomen estrany.

Vostè ja sap, senyor conseller, que en la cultura tradicional del catalanisme l'industrialisme era un element importantíssim; l'industrialisme, de fet, va ser el que va donar nervi al catalanisme; l'industrialisme era un fet diferencial. Jo em pregunto ara, l'industrialisme avui, sobretot amb tota aquesta dinàmica de les noves tecnologies..., perquè jo sempre penso allò que va dir el professor Castells, de la Universitat de Berkeley, que diu que els que no disposin d'aquestes noves tecnologies o aquests sectors productius –tecnologia de la informació, la biotecnologia, les ciències del coneixement, els nous materials– deixaran de ser industrials. Deixaran de ser industrials, els que no anem al ritme que exigeixen les noves tecnologies. Per tant, jo em pregunto: estem vivint nosaltres un moment crític, ara? Per què? Perquè jo a vegades veig en els diaris que uns diuen: «Catalunya perd pes enfront de Madrid.» Després surt un conseller i diu: «Això és província, això de comparar-se amb Madrid, no caldria que ho féssim; Barcelona és la que perd el pes, però Catalunya no.» Però darrerament he torbat un altre diari que, efectivament, aquest any, l'any 2000, la realitat és que Madrid desplaça Catalunya en la creació d'empreses. Jo, precisament, havia fet una pregunta al senyor conseller –que aquella vegada sí que va ser molt amable i me la va contestar puntualment– i eren els expedients de nova indústria. I aquí trobem que el 1997 vàrem arribar a la fita de tenir 2.914 empreses noves a l'any, però això és el 97; però el 98 davalla a 2.550, i el 1999 a 2.310, i ara, el 2000, no sabem com acabarà, però això, efectivament, les xifres –veus?–, les xifres que jo demano que estiguin en el pressupost me les he d'anar a buscar jo com una investigació, com un detectiu a la recerca, per poder avaluar la política de la Conselleria.

Això..., crec que aquesta realitat ens ha de fer pensar a tots, i és per això que em miro després els programes. Tenim el programa 72.41, que diu «Infraestructures de servei a la indústria», que és el que jo considero que hauria de fer la Conselleria; la Conselleria hauria de fer unes infraestructures, que ja sabem que tenim el Laboratori General d'Assaigs –perfecte–; després l'Idiada, que, per cert, senyor conseller, algun dia ens haurà d'explicar això de l'Idiada, que a vegades no ho acabo d'entendre; jo em pensava que ja s'havia venut i aquest any veig que encara ens costa cap a mil i escaig de milions. Bé, si està ens mans privades em pensava, que la Generalitat se n'havia desfet.

Quin objectiu té? Doncs, posar aquesta infraestructura de servei al servei de tota la indústria. Perfecte, els objectius són bons. Manera d'avaluar-ho? Diu: nombre de clients i facturació. Home, sí, però jo avaluaria els *clusters* que hi

han a dins de la indústria; jo miraria els sectors que territorialment estan més ajuntats i necessiten un servei col·lectiu; miraria de veure què passa en la indústria ics, que està a l'alta muntanya i que no té carreteres perquè no té bones carreteres ni bons accessos, que han de tenir la mateixa igualtat que els altres. Oh, és que, les infraestructures de servei a la indústria, n'hi han de moltes menes: n'hi han de les noves tecnologies, però també hi han les infraestructures tradicionals.

L'altre programa, el 72.42, que és un programa molt estimat de la casa, que és de «Disseny, qualitat i innovació»; doncs, bé, maneres d'avaluar l'eficàcia: nombre d'empreses certificades –suposo que són les que obtenen l'ISO–, nivell de R+D empresarial, que, és clar, aquestes dades a mi m'agradaria que algun dia ens les dones la Conselleria. Què dediquen les empreses a l'R+D? Perquè no les sabem, no surt enlloc, això. I després, el número de creació de noves empreses, aquest que m'he hagut de buscar jo amb els meus mitjans, el qual, precisament, davalla, estem en una davallada. Doncs, per què no ho diu el pressupost? Diu: «Hem davallat, el nombre de creació de noves empreses ha davallat», i ara el que vol fer la Conselleria és fer això, això, això, però és que no fixen la política; estan en el *laissez faire, laissez passer* i no pot ser; hi ha d'haver d'impuls. O sigui que, per tant, aquests índexs de seguiment, alguns serveixen i altres no.

Jo no vull ser catastrofista, senyor conseller, jo sé que a Catalunya, per exemple, jo no tinc els índexs, però això seria un índex a favor de les noves tecnologies, que és quants ordinadors hi ha a Catalunya per habitant, per exemple; és molt alt. També tenim un altre tema, que és que la llengua catalana és la quinzena en les *webs*, o sigui, que en funció de la llengua amb el nombre d'habitants és la que fa quinze d'ordre, ordinalment en l'ordre mundial, per tant, això vol dir que anem bé quant a *webs*. Catalunya té, amb València, el 37% del comerç electrònic..., bé, però caldria donar-hi un impuls o per sector o per territori. O sigui que voldríem admetre i ens agradaria que el que abans va ser l'industrialisme a principis de segle, ara en poguéssim dir que el catalanisme polític que ens lidera fa vint anys a la nostra nació, doncs, és, també..., no és industrialista, però és «telematista», no?, o «cibernetista»; o sigui: ho podem dir, això, amb la mà al cor? Li notem al nostre Govern que té aquest afany d'immergir-nos en les noves tecnologies? Vostè em pot dir, senyor conseller, que jo demano un Bill Gates català, potser sí, però sense un Bill Gates català, si efectivament al Govern se li notés aquest afany que totes les indústries, que el turisme i que el comerç estiguessin imbricats amb les noves tecnologies, potser ja iríem bé.

Per tant, només ens queda un altre programa que és típic de la casa, també, que és el 72.51, que fa referència a la difusió territorial de la indústria. Diu: «Objectiu; l'objectiu és fer inversió productiva en comarques en regressió.» Bé, com s'avalua això? «S'avaluarà amb els llocs de treball que s'hagin creat nous a la indústria en comarques en regressió.» Bé, això qui ens ho diu? No ho sabem. I amb un altre índex: la inversió industrial; bé, no hi ha una fita que digui: «L'any passat havíem creat tants llocs de treball a les comarques en regressió i aquest any pensem aconseguir crear tants llocs nous

de treball.» No ho diu, no ho sabem, tot queda en simple literatura.

Ja ho sap, senyor conseller, que el cuc ha d'agradar al peix, i no al pescador? Per tant, nosaltres el que estem aquí mirant que les comarques en regressió siguin les que els agradi aquest programa i que hi treballin. I és clar, nosaltres veiem que la Generalitat de Catalunya té un Centre de Telecomunicacions, té un Olé en determinats moments, a vegades té l'Idiada, a vegades té allò..., que s'ho va venent, ens n'assabentem pel diari, no pel..., normalment, no pel programa, però... (*Veu de fons.*) Aquestes coses s'han de posar al programa. O per a què serveix, el programa? Per a què serveix, el programa? Per què s'ha de fer un pressupost per programes? Si tu et véns una cosa ha d'estar programat, ha d'estar programat i els ingressos han d'estar previstos en el pressupost. Però és que jo ja li ho deixo vendre, que es vengui tot el que vulgui... (*rialles*) només demanem que el que en tregui, d'aquesta venda, el producte de la venda almenys sigui dedicat o tornat a reinvertir a les noves tecnologies, i sobretot a les noves tecnologies en aquestes comarques que estan abandonades. Aquí vostè hi té el senyor Josep Anton Duran i Lleida que diu. «La ubicació geogràfica no pot ser un impediment per a l'accés a les noves tecnologies.» Molt bé, no pot ser un impediment. Oh, i tant, els nous economistes, especialment el senyor Castells, que ja he citat abans, és el que diu que les noves tecnologies creen l'entorn i fins i tot comarques o regions que haurien estat desindustrialitzades o mai industrialitzades amb les noves tecnologies ara es podran agafar al tren de la industrialització. Per tant, és importantíssim. Però jo, senyor conseller, aquest estiu estava en una casa, de Catalunya, del Principat de Catalunya, a la comarca del Baix Empordà, i vaig intentar connectar amb Internet: en una hora se'm va tallar la connexió potser trenta vegades, la factura de telèfon m'ha pujat una barbaritat; això no és difusió ni és re.

Si una persona, si un ciutadà avui, a la vall del Bac encara no es pot connectar a Internet, com pot treballar, aquell home, allà? Com pot treballar? Hi han moltes persones que encara no tenen telèfon, a Catalunya, encara n'hi han moltes, no pot ser. I molta gent que no té la potència necessària per exercir una activitat econòmica, en molts llocs. Per tant, aquesta difusió de la indústria a través de totes les comarques és que hem de demanar, requerir i sol·licitar que el gas, que l'energia, que el telèfon..., aquests serveis mínims haurien d'estar escampats a tot arreu, i això, senyor conseller, no és cert, no passa i a la vall del Bac, perquè un senyor pogués tenir llum se li demanaven 900.000 pessetes aquest any; això no pot ser, no pot ser, i les companyies no pot ser que puguin demanar això als ciutadans.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Per tant, senyor president, nosaltres no podem votar a favor d'aquests pressupostos que ens han donat; demanem, amb la nostra esmena a la totalitat, que els retornin allà on els han de fer, que aprenguin el que diu la Constitució, el que diu la Llei general pressupostària, que ens facin els programes ben fets, que ens apliquin exactament la doctrina que volen executar en la políti-

ca industrial i que, sobretot, els tres programes que he dit, en especial, que es mirin millor i que, si us plau, els diputats, quan els mirem, sapiguem exactament la política que es vol fer, que vostè ja sé que diu molt sovint que la millor política és aquella que no es fa, però..., (*veu de fons*), però la realitat és que si una gent o una persona no sap què ha de fer quan comença el curs, encara ho sabrà pitjor quan l'acabi.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ferrer. L'il·lustre diputat senyor Pere Vigo té la paraula per completar la intervenció d'aquesta esmena a la totalitat, en nom d'Esquerra Republicana.

El Sr. Vigo i Sallent

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, començaré per allà on ha acabat el diputat Ferrer, per aquest absentisme total de la Conselleria en polítiques actives de foment, precisament dels temes que li pertoquen, del comerç, del turisme i sobretot de defensa del consumidor, un absentisme que ens ha portat dramàticament a la pèrdua de sectors estratègics importantíssims per a aquest país: les elèctriques, el gas, les comunicacions telemàtiques, i sobretot perquè és una conselleria absentista especialment en la defensa dels consumidors davant de les grans companyies i de les operadores. Hi ha una manca evident de tutela per part de la Conselleria d'Indústria, Comerç, Consum i Turisme a l'hora de tutelar els drets que tenen els consumidors a ser atesos.

Ahir mateix, el diputat Ausàs m'explicava el cas d'un conegut seu i damnificat per la Companyia, perquè ara ja s'ha de parlar de la Companyia en singular, i no es refereix evidentment als jesuïtes, sinó que es refereix a la Companyia Telefònica; abans podíem parlar en plural, ara ja hem de parlar de la Companyia en singular. Doncs, bé, el conegut del senyor Ausàs, que pateix la telefonia per *track* havia d'anar a l'Ajuntament del seu poble per trucar-se ell mateix per poder-se activar la línia i així poder rebre trucades. Bé, aquesta també és una realitat del país, aquesta també és una realitat, i aquesta no és precisament una conselleria que tingui una sensibilitat especial a l'hora de l'equilibri territorial, i, a més a més, contradictòria, perquè és una conselleria que té turisme, o sigui que hauria de tenir una sensibilitat especial en la defensa i millora de l'entorn i, al mateix temps, té una idolatria especial per les lleis del mercat —el *laissez faire* que deia el senyor Ferrer— per al qual l'important són els criteris de rendibilitat econòmica i no els criteris d'equilibri territorial i els criteris que haurien de defensar, doncs, els drets dels usuaris i dels consumidors.

I està molt bé, el que li deia el senyor Ferrer: les noves tecnologies, que tenen una transversalitat a totes les conselleries del Govern, tenen una transversalitat molt important a la seva. És especialment necessari que hi hagi un intervencionisme, ja sé que hi ha algun diputat shumpeterià que criticarà aquesta paraula, però, jo, quan em refereixo a això vull dir la voluntat de fer polítiques actives i d'intervenir en els afers que si només

els deixem al lliure albir del mercat i al fet de la competitivitat econòmica, doncs, tindrem mig país que no es podrà connectar, i aquest és un problema importantíssim, la connectivitat, no podem aspirar a un equilibri territorial —jo no parlo de reequilibri perquè l'equilibri no ha existit mai— i, per tant, no podem aspirar a un equilibri territorial si no tenim garantida una connectivitat en igualtat de condicions a tot el territori, i, per tant... (*veu de fons*), home, els pressupostos sí que denoten aquesta manca de voluntat política a l'hora d'intervenir en polítiques que afavoreixin precisament les comarques més deprimides i les comarques que més necessiten estar en igualtat de condicions per no tenir un país a diferents velocitats com el que tenim ara.

I parlava que és una conselleria evidentment contradictòria, perquè, evidentment, no s'està d'emmudir a l'hora de deixar com trinxen el territori determinades companyies però al mateix temps és la companyia que té turisme i no hem d'oblidar que els plans d'excel·lència, l'esponjament, la rehabilitació de l'entorn també és indestruïble d'un turisme de qualitat. Si volem un turisme de qualitat hem de cuidar especialment l'entorn. Nosaltres no estem en contra que el país s'electrifiqui, el que passa és que estem a favor que es faci bé, eh?, allò que deien vostès de la feina ben feta.

Perquè és evident que en el comerç mateix no hi ha igualtat d'oportunitats; com es pot parlar de comerç electrònic, no dic ja a la vall del Bac, dic a llocs bastant més propers i a comarques on, teòricament, hi hauria d'haver una mateixa igualtat d'oportunitats. Al Ripollès mateix o, si vol, al Berguedà no existeix aquesta igualtat d'oportunitats, no és la mateixa la velocitat a què es va en la connectivitat en una comarca, a les conurbacions o la mateixa ciutat, i per tant el que demostren aquests pressupostos és que hi ha una manca de voluntat d'intervenir precisament en aquells temes que han de fer que l'equilibri territorial sigui una realitat.

I, a més a més, són uns pressupostos que no contemplen per res les corporacions locals, i aquí sí que li vull dir que hi han temes com el turisme. Ahir sentia el director, el senyor Civit, sentia que deia que s'havia de fer un pla turístic. Home, escolti, és que: com és que no s'ha fet això? Perquè l'esforç turístic, evidentment, l'han fet les corporacions locals, les associacions i les entitats, i aquí tenim un turisme esmicolat, una oferta esmicolada quan tothom sap que els grans *packs* turístics, les ofertes turístiques vénen precisament d'una oferta més o menys consistent, que tingui una diversificació important, i aquí cada terra fa sa guerra —en turisme especialment—, i si no hagués set per l'esforç dels particulars, dels ajuntaments, de les entitats, de les corporacions, si no s'hagués fet per l'esforç dels professionals del sector que s'han hagut d'espavilar, cadascun per la seva banda, per fer tot tipus de museu, per anar diversificant aquesta oferta turística, avui dia no podríem parlar que tenim turisme a Catalunya perquè l'Administració que havia de regular, que havia de racionalitzar, que havia de reordenar aquest sector n'ha passat olímpicament.

Per tant, com ha dit molt bé el senyor Ferrer, aquest absentisme és total i és patent en cada una de les àrees d'aquesta Conselleria. Ell ha parlat de comunicacions

telemàtiques, jo insisteixo en aquest tema perquè considero que és un tema important i en el qual la seva Conselleria hi hauria de tenir una especial incidència, i també, evidentment, la garantia que els serveis arriben amb la mateixa qualitat a tots els llocs del territori, perquè les factures sí que hi arriben. Les factures arriben totes amb la mateixa qualitat a tots els llocs del territori.

Per tant, senyor conseller, jo, reblant el clau del que deia el senyor Ferrer, li he d'anunciar que, desgraciadament, donada aquesta inoperància, aquesta inacció per part de la seva Conselleria, el Grup d'Esquerra Republicana, també en Comerç, Consum i Turisme, votarà a favor d'aquesta esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Vigo. Ara, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, també per presentar l'esmena a la totalitat als pressupostos de la Conselleria d'Indústria, Comerç i Turisme, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Molt honorable senyor, senyores diputades i senyors diputats, faig meves les paraules inicials de l'il·lustre diputat senyor Ferrer i Gironès, el mestre Ferrer i Gironès, en protesta pel comportament que ell ha relatat del conseller d'Indústria, tradicional i d'avui també; quan el conseller Subirà no hi és es nota, i quan hi és també es nota, i en aquest sentit faig meu l'intent d'un minut de silenci que ha fet, i un servidor farà un minut de silenci reflexiu per estructurar la intervenció, donada la presència del senyor conseller aquí. *(Pausa llarga.)*

Gràcies per la seva amabilitat.

Senyores diputades, senyors diputats, el pressupost d'aquest Departament representa l'1,01% del global. Aquesta és una bona raó per esmenar-lo a la totalitat, que és el que el meu Grup, Iniciativa per Catalunya-Verds, ha plantejat i que manté.

De cada mil pessetes de despesa de la Generalitat, onze són per a aquest Departament, que és també una bona raó per demanar que ho tornin a fer de nou amb més mirament. Perquè estem parlant de la indústria del país –no de la seva, senyor Subirà–, del comerç del país i del turisme. Que la indústria té importants desafiaments? L'1%; perdó: l'1,01%. Que el comerç està a les portes de grans i més profundes transformacions? «No passa res», com deia La Trinca: l'1%. I si el turisme ha conegut un important debat a Catalunya, a final de l'estiu, tampoc passa res: aquí està l'exuberant 1%. El senyor Subirà, doncs, s'ha estimat ser el conseller 1%.

Per altra part –després li diré que és el conseller número tretze, però de moment és el conseller 1%–, és quelcom més que un sarcasme que el senyor Mas ens digués l'altre dia a la presentació del pressupost que la segona prioritat de l'acció de govern, concretada en partides pressupostàries, sigui l'impuls a l'activitat productiva. I la pregunta que em faig i que faig al Grup que dona suport al Govern és si amb aquest 1% del total del pressupost és possible tècnicament i racionalment complir

aquest objectiu; perquè això seria un miracle de sant Antoni Subirà.

Amb tota seguretat, aquesta pietosa intenció del Govern no troba equilibri –vull dir l'adequat equilibri– entre voluntat política, d'un cantó, i recursos financers, de l'altre, però el problema rau no en la manca d'equilibris entre voluntat política i dotacions pressupostàries, sinó en una recalcitrant retòrica publicitària, encara que duri vint-i-quatre hores mal comptades. I com diria el mestre Vázquez Montalbán es tracta, això, «de cinc duros d'ideologia».

Senyores diputades i senyors diputats, estem davant d'una conselleria que està provocant un immens comitè d'agreuats; també, encara que no sigui ni l'única ni la principal raó, pel caràcter polític, per la particular personal antropologia política del conseller Subirà, que ha fet que qualsevol problema social –ho he dit moltes vegades; no hi era, però m'interessa que ho senti– acabi externalitzat a la conselleria de Treball. Que jo recordi ara són dos els exemples més il·lustratius: el cas de la Thompson, de Gurb, Osona, que era un problema industrial i va acabar al Departament de Treball, i l'assumpte de la vella Corberó –se'n recorden d'allò que el Vallès va com una moto, que els metallúrgics van com una moto, que la Corberó va com una moto?–; o sigui, dos problemes industrials que el primer acaba a la conselleria del senyor Farreres i l'altre al conseller Franco, que era nou en aquesta plaça; problemes industrials, aquests dos, que són tractats definitivament com a problemes laborals –ho torno a dir– per obra i gràcia de la conselleria d'Indústria; una conselleria que voluntàriament admet –se suposa que encantada de la vida– les partides que li dedica l'autor del pressupost, el conseller Mas, perquè efectivament aquí ens trobem amb la més rànica i assumida desresponsabilització d'un particular neoliberalisme d'espardenya, però neoliberalisme de totes formes.

Ahir mateix el senyor Curto de Convergència i Unió ens deia que en matèria d'inflació els governs poca cosa poden fer i menys que ningú el Govern de la Generalitat. No tinc cap inconvenient a afirmar que una part –he dit: «una part»– del que diu el senyor Curto és veritat, una part tan sols; i de passada –ho deia ahir, però avui hi han diputats i diputades que no estaven a la sessió d'ahir, afortunadament per a ells– els recomano a tots vostès la lectura de l'article del professor Barea a *La Razón* d'ahir. *(Veus de fons.) La Razón.*

Podríem dir en el mateix sentit que en relació amb les polítiques industrials passa quelcom del mateix; és a dir, la globalització –o el globalisme, com prefereixen dir altres sociòlegs– interfereix determinats àmbits i decisions de les tradicions polítiques industrials diguem-ne institucionals, però de la mateixa manera que en relació amb la inflació, amb les polítiques d'ocupació industrial, França i Alemanya han mantingut i mantenen encara amplis espais de decisió, no es pot dir ni per aproximació que una cosa semblant passi aquí a casa nostra, ni a Catalunya ni a Espanya.

I això ho estem pagant i ho pagarem encara més car en un futur immediat, que incrementarà, malauradament, el considerable..., l'actual comitè d'agreuats de la conselleria d'Indústria. Un comitè que s'amplia en el camp de les elèctriques de manera alarmant. No passa un dia

a la Comissió d'Indústria sense abordar problemes de la gent, ja siguin particulars, comerços, establiments hotelers i altres, que no hagin estat agreujats i agredits per FECSA; o la catenària del tren, que ha conegut la insolència de FECSA, o el *sursum corda*, senyories.

Doncs, bé, la conselleria d'Indústria s'ho ha passat tot, metafòricament, per la creu dels pantalons, si em permeten aquesta expressió tan entenedora —és una metàfora. Ja sabem com se les gasten les elèctriques i ho sabem prou. L'última insolència de les elèctriques ha estat aquesta amenaça que publicaven els diaris l'altre dia: si vostès, governs, no paguen les tarifes deixem d'invertir aquí i marxem a una altra part.

Bé, aquest és el comportament altiu d'aquestes empreses, el comportament immoral d'aquesta gent i el comportament amoral d'aquesta gent, però ni els governs de Catalunya ni d'Espanya han dit res enfront d'aquesta ofensa col·lectiva a tothom i també a les institucions; i no han dit res, no sigui que emprenyin més encara, perquè els governs estan per pagar ja sia a proposta del ministre Piqué o ja sia ara que estan negociant a Brusselles el futur dels ajuts a les elèctriques, perquè, és clar, les elèctriques són gent indigent, és gent que malviu, gent que té pocs recursos.

El conseller Subirà ens deu una explicació en relació amb el següent. L'1 de desembre del 98 es signa un protocol entre Departament i FECSA i Enher per a la millora de les infraestructures elèctriques i la qualitat del servei. Com saben vostès, la vigència del pla era des del 99 fins al 2003, on es preveia una inversió de 110.000 milions de pessetes. D'acord amb la informació aportada per Enher i FECSA a la Comissió Mixta, el grau d'execució ha estat el cent per cent; no obstant, el conseller afegeix que el Departament té en curs la verificació d'aquestes dades d'execució. Necessitem saber quan estarà llesta aquesta verificació i volem saber per què no figura enlloc l'aplicació del trasllat de la subestació de Sant Boi de Llobregat, que vam aprovar tots els grups parlamentaris en comissió fa pocs mesos, amb responsabilitats del Govern central, de la Generalitat, etcètera.

Un comitè d'agreujats també al món del cooperativisme i l'economia social. Aquí no toca, no?, i per què? Per una decisió política que externalitza també un problema industrial i de serveis a la conselleria de Treball. La història de sempre, senyories. Que aquesta gent necessiten ajuts per a la innovació tecnològica? A Treball. Que necessiten obrir mercats? A la conselleria de Treball. La història de sempre. I tinc la forta sospita que igual que hi ha una tradicional enemistat per part del Govern català per les corporacions locals —de la qual parlaven ahir el senyor Ribó i el senyor Siurana—, també existeix una actitud enfrontada del Govern en relació amb les empreses de l'economia social. Per què? Perquè aquest model no agrada a la conselleria, perquè aquest model no agrada al conseller Subirà. Si no, recursos.

Un comitè d'agreujats que ja comença a insinuar-se en el sector turístic. És el cas que hi ha molta gent, professionals del sector i ciutadans en general, que s'interroga si aquest model de turisme —que ve des de fa molt temps, amb caràcter orgànic més o menys idèntic al de

fa cinquanta anys, és a dir, és més gran, millor—, en el sentit quantitatiu no pas en el qualitatiu, no està —aquest model— definitivament esgotat. Molta gent pensa que sí i nosaltres ho animem en aquesta direcció, perquè ho veiem, perquè es concentra en el mateix espai i en el mateix temps provocant enormes complicacions. El conseller Subirà coneix amb tota seguretat els debats ciutadans, polítics i de tot tipus que hem tingut a Catalunya el mes de setembre en moltes ciutats del litoral català, que jo conegui amb més precisió, especialment des de Calella de la costa cap amunt.

Per les raons que sigui, comença a canviar la relació entre el ciutadà i el turista: grups de ciutadans que ja no parlen d'una manera tan amistosa als turistes com temps enrere, o a determinats tipus de turistes. L'allau de cartes als diaris durant aquest estiu ha estat simptomàtica; diaris de comarques que no mereixen l'atenció, segurament, del conseller Subirà, perquè ell..., el seu és el *Financial Times*, i fa bé. Compte amb aquestes qüestions, que són l'expressió d'una manca de nova política turística i són l'expressió de l'esgotament d'un model que comença ja a ser caduc. I és que no podem deixar de dir que la conselleria es preocupa més de polítiques turístiques d'aparador que d'un altra cosa; polítiques d'aparador com per exemple la campanya de fer conèixer Catalunya a Espanya, la del José Coronado per entendre'ns.

Recordo un formidable article a la premsa del diputat Jaume Camps —*Avui*, 18 de juny de 2000— titulat «Jaume, per què no em deixes un cavall?» —estarà amb el cavall, si no hi és—, on expressava el seu escepticisme amb relació a la campanya i acabava la reflexió d'una manera lúcida, cosa normal en aquest diputat, i cito: «Per canviar els comportaments dels espanyols qui sap si seria millor recordar que més del 60% dels catalans són no nascuts a Catalunya o de pares no nascuts a Catalunya.»

Polítiques d'aparador —com la que es desprèn de, per exemple, la Maison de la Catalogne: un sac sense fons que traga exercici rere exercici diners i més diners, vull dir milions i més milions— que històricament han tingut —i res ha canviat— un dèficit superlatiu però que compleixen una sèrie de funcions determinades, com a mínim dues: primera, internalitzar una part del deute, i segona, uns generosos plans de selecta ocupació familiar.

Aquest és el resultat d'etapes anteriors al conseller Subirà, és veritat, però el conseller Subirà ho ha consolidat. I aquest és el model de turisme d'aparador i d'arquitectura institucional que cal canviar, perquè és ineeficient, car i de clientelisme, de clientelisme familiar i polític, amb una estranya comptabilitat que sorpren a propis i a estranys —la d'aquesta cantina parisenca; sí, la cantina de París, que ja des del principi es va veure que el seu plantejament era inviable. Bé, un dia d'aquests demanarem els estats financers de la cantina de París, balanç de situació i compte de pèrdues auditats per la firma Jenny Mark & Associates que ara es troben a la Intervenció General. Que la Maison de la Catalogne no funciona? Doncs, s'obre una altra cantina a Perpinyà, perquè els indígenes puguin menjar l'extraordinari suquet de peix, donada l'enorme distància que hi ha entre Perpinyà i Calella de Palafrugell.

El conseller, així les coses, amb aquesta reincidència, té la mateixa relació amb la Maison que un servidor amb el tabac: sé que em perjudica –per cert, quan acaba aquesta intervenció marxo «pitant», després d'escoltar la de l'il·lustre diputat Barceló, per fumar-me una cigarreta–, sé que em perjudica, el conseller sap que perjudica a Catalunya, a la Conselleria, la Maison de la Catalogne, i hi reincideix, com un servidor en la qüestió del tabac.

Hem pagat o no, conseller, la crisi de la concessionària CRH, de Josep Julià i Bertran i del senyor Muñoz? 87.866.554 pessetes, i és provisional. Hem construït l'empresa Catalunya Promotions Services i ja estem amb més de 500 milions en una història que no havia de costar un duro. Afirmo que en el canvi del Consorci de Turisme de Catalunya a Turisme de Catalunya, Societat Anònima, està, en aquest canvi, la mare de totes aquestes batalles, la mare de totes aquestes immundícies; que aquest canvi, des de fa molts anys, té una translació pressupostària perversa, una clara intenció, una intenció indissimulada que ja he dit fa un moment. I per això no es volen els controls que reclamo, juntament amb la resta dels grups parlamentaris de l'oposició.

Perquè, diguem-ho amb tota claredat: Turisme de Catalunya, Societat Anònima, és una *encomienda*, una *extraña encomienda* que organitza l'opacitat i l'obscurantisme. Una *extraña encomienda* que té la diferència, amb relació als tradicionals *encomenderos*, que costa a Catalunya molts diners. Per això no han sortit del calaix determinats papers que van desaparèixer i que, suposo, encara s'estan buscant, i que algú que està present en aquesta cambra sap on es troben.

Impugnem, doncs, també tot l'apartat de turisme, i m'interessaria allò que no s'ha explicat mai: Catalunya ocupa el número tretze –*lagarto*, *lagarto*: el número tretze– en el rànking del pressupost públic dedicat al turisme entre totes les comunitats autònomes, segons diu..., no jo: segons diu la Secretaría de Estado de Comercio, Turismo y Pimes, del Ministerio de Economía, en els darrers tres anys; els seus socis, no jo. I segurament, com que la relació és amistosa, això no ho diuen en clau de donar un calbot al conseller, sinó merament descriptiu. El número tretze, conseller, perquè el conseller és un conseller polisèmic: és simultàniament el conseller de l'1% i és el conseller del 13%..., del número tretze –perdó. (*Algú diu: «Sant Antoni...» Rialles.*) No em deixaré caure en la seva amable provocació.

Algunes coses sobre el Copca. El seu pressupost està finançat en un 90% a càrrec d'aquest pressupost de la Generalitat de Catalunya, i està bé. En canvi, el debat sobre les seves partides el fan les entitats consorciades; en canvi, el seu personal administratiu no ha passat un procés de selecció on es compleixin els principis constitucionals d'igualtat, de mèrit i de capacitat d'accés –oi, sant Antoni!–, i els seus directors mai han estat contractats en la modalitat que correspon als contractes d'alta direcció, violant la llei –oi, sant Antoni! Afirmo que el conseller Subirà no sols coneix aquesta situació, sinó que la impulsa activament.

Més encara: segons una resposta del Departament al diputat que els parla, malgrat que el 90% del pressupost

del Copca per part del pressupost de la Generalitat..., i que cap entitat consorciada hi ha posat un duro –perquè no hi han posat un duro, i en aquest sentit ni entro ni surto–, mai s'han auditat els seus números. I els recordo que en diverses ocasions la Generalitat ha abocat un total –i ben fet– de 943 milions de pessetes extraordinàries, a banda de les previstes amb caràcter, diguem-ne, regular.

No es tracta de cap disbauxa ni de cap descontrol, per la senzilla raó que, quan una opció es repeteix ena vegades, ja és una decisió política volguda. Al senyor Subirà se li poden dir moltes coses, moltes: que té una relació un xic gandula amb el Parlament, que si «pitos», que si flautes, les que li ha dit el senyor Ferrer i Gironès, que jo comparteixo..., però mai se li pot dir que sigui incoherent –mai. I la seva coherència el porta que no hi figurin partides que contemplin ajuts al comerç just; una experiència mundial que s'inscriu en aquest món de la globalització. (*Pausa.*) Sí, sí, ja sé que vostè no coneix això (*rialles*), és cosa dels indigents; vostè, Pedralbes, de Pedralbes. Això de les *maquillas*, el món dels *mocus*, no, no, això no; vostè, de Pedralbes cap amunt. Que té com objectiu –el comerç just– trobar un major equilibri entre el treball dels que conreen, per exemple, el cafè i els preus que paguem aquí a Europa. El conseller Subirà no ho sap, però sant Antoni, que al cel sia, sí. De cada cent pessetes que paguem pel cafè, tan sols set van als camperols que el conreen, per no parlar d'una gran part de les peces de vestir que es consumeixen a Catalunya, que estan fetes per criatures, dones infrapagades i sobreexplotades que treballen en les *maquillas*, on no hi han drets de cap tipus i jornades extenuants, i que l'única resignació que tenen és confiar-se en sant Antoni... de Pàdua.

Parlem de l'Icaen. L'any passat vam dir –concretament la senyora diputada, la meva companya de grup Bet Font, a l'hora de defensar l'esmena a la totalitat de l'Icaen– que el Govern desvinculava la política energètica de les polítiques ambientals. Ara hem vist una situació contradictòria. D'un cantó, el conseller Puig ens explica el mapa eòlic i afirma que es treballa de forma coordinada amb el Departament d'Indústria, el senyor Puig canta les excel·lències de les energies renovables i diu que s'han de començar a portar a terme mesures d'estalvi energètic; endavant, ben dit i que consti, i que sigui veritat. Però, d'altra banda, el conseller Subirà s'alegra ostentament de l'increment del consum d'energia i fins ara no ha volgut ni sentir parlar de les energies renovables. Ell és un home de les tèrmiques, de les nuclears, de les elèctriques..., un home culturalment, vull dir; no pensin vostès que joestic ara en *retranca* (*veus de «No!»*), no. És un home de les tèrmiques, de les nuclears i de les elèctriques, encara que tinguin un fort impacte ambiental i que incrementin les emissions de CO₂. Francament, no seré jo qui demani al conseller Subirà que sigui verd a aquestes alçades de la seva vida (*rialles*), però sí que puc exigir al conjunt del Govern que faci un intent de compatibilitat entre el que sembla que diu el conseller de Medi Ambient i el que practica, realment, el conseller Subirà.

Una cosa, però, comparteixen els dos consellers, i és que prenen, òbviament en la seva tasca de Govern, decisions importants sense disposar d'un model energètic

tic per al nostre país, que molts de nosaltres hem demanat. Un model energètic que hauria de dir, que hauria de contemplar com estalviarem energia, d'on traurem l'energia que necessitem i com la distribuïrem. Probablement per això només el 3,1% dels consums d'energia primària a Catalunya es nodreixen d'energies renovables: la solar, l'eòlica, la biomassa, la minihidràulica..., molt lluny de l'objectiu del 12% que es planteja la Unió Europea, o del 23% que es reclama des de molts sectors i des dels països més sensibilitzats i avançats. Doncs aquí, aquí està la manca d'un model energètic i aquí rau el quid de la qüestió.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Els diners que destina el Govern a incentivar l'estalvi i la millora de l'eficiència energètica cap a indústria, cap als transports, cap a l'agricultura, cap als serveis, a fomentar les energies renovables, són impresentables. Sovint, a més a més, són actuacions simbòliques, que serien molt més interessants si es reproduïssin a tot el país. I en aquest sentit n'és un cas exemplar el de l'Associació de Veïns del Barri de la Floresta, un barri humil de Tarragona, un barri humil, en què han promogut els veïns, amb el suport de la Generalitat i l'Ajuntament, la instal·lació de plaques solars per produir aigua calenta.

Per aquestes raons plantegem l'esmena a la totalitat, i, com que no estic segur que veurà el conseller Subirà en aquesta cambra, li desitjo bon Nadal, i moltes gràcies.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Miquel Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, no cal dir que subscric les paraules del diputat Ferrer, del diputat senyor Vigo, del diputat senyor López Bulla, en el sentit de manifestar la nostra protesta pel poc respecte que el conseller senyor Subirà sovint atorga a aquest Parlament. Aquest any ha vingut, i ho celebrem, aquest any ha vingut al Parlament; en ocasió dels pressupostos anteriors no va assistir-hi, i un diputat del seu Grup es va veure obligat a disculpar-lo. Però vostè ha estat l'únic conseller que no ha assistit a la presentació dels pressupostos per part del seu col·lega, el conseller senyor Mas. Pensem que això és una falta de respecte a aquest Parlament, i ens agradaria que rectifiqués oportunament.

En qualsevol cas, entrant en la matèria de l'esmena a la totalitat presentada pel nostre Grup, començaré fent referència a un tema que ha desenvolupat el diputat senyor Ferrer, que és la manca d'indicadors, tradicional, no ja en aquest Departament, sinó en el conjunt del Govern. És a dir, tenim un Govern que no planifica la seva activitat a partir d'indicadors concrets, i això és molt greu. És a dir, nosaltres tenim un pressupost per programes en què hi ha una relació de programes, però no hi ha una sola xifra. Ens diuen: «Programes d'eficiència energètica», punt. No ens diuen: «Passarem de

tres a tres i mig», com fan els governs seriosos del món. Vostè pot entrar a la pàgina web del Govern britànic, i veurà que tot està indicat, que tot està indexat, que ens diuen que estan a tres i mig i d'aquí a dos anys volen estar a quatre. Aquí no sabem mai on estem..., no sabem mai on volen estar vostès; nosaltres sí que ho sabem, on volem estar, però vostès no posen cap indicador. Això és un Govern sense indicadors, això és un Govern sense brúixola: no sabem on volem anar, no sabem què volem ser quan siguem grans. Nosaltres els hi direm.

Aquest, per altra banda, és un pressupost fotocòpia. Jo he fet l'exercici d'agafar el pressupost del 2000, de veure el que jo vaig dir en ocasió del debat per al pressupost del 2000, i gairebé podria haver fet una fotocòpia de la meua intervenció. És a dir, vostès segueixen fent pressupostos sense il·lusió, sense esma, quan ens trobem en un moment clau, en què tenim indicis per pensar que està començant a canviar el cicle, i hauríem de fer un esforç per reforçar la base competitiva del teixit empresarial català. Aquests pressupostos no resolen aquest problema.

El conseller Mas, per altra banda, va afirmar en la seva presentació –que vostè no va tenir l'oportunitat d'escoltar, però jo l'hi explicaré ara– que l'economia productiva era una prioritat –en els pressupostos de l'any passat ho havia repetit–, però aquesta prioritat no l'observem; l'1,01 que deia el senyor López Bulla. Però el senyor Mas va parlar de 3.300 milions de pessetes d'increment que no els hi sabem veure: any 2000, 21.097 milions; any 2001, 22.667 milions. Això no són els 3.300 milions d'increment, manteniment en termes de PIB nominal... Per tant, seguim trampejant la cosa com en altres anys, ens movem en la mateixa tendència gris dels altres anys.

El conseller Mas ens deia que estava molt animat, però, aquests pressupostos, és ben cert que no animen ningú. L'economia catalana, la indústria catalana també té un problema de productivitat, i això ho pagarem. Tenir problemes de productivitat vol dir tenir problemes de competitivitat a mig termini. L'economia catalana, els darrers cinc anys, va incrementar la seva productivitat un 1,8%; l'economia europea ho feia un 6,5% i l'economia americana ho feia un 11%. Si comparéssim els darrers dos anys, aquesta diferència encara seria més important, i això ens hauria de preocupar molt, això ens preocupa molt, senyor conseller, més enllà dels seus discursos triomfalistes; ens preocupa molt. En un moment en què s'acosta la davallada de la demanda interna i externa això pot ser molt greu, i, això, per què passa? Perquè no fem inversions en tecnologia i això passa perquè no apostem, com fan els altres països, d'una manera decidida per la societat del coneixement. L'economia del coneixement determinarà el futur dels països, i, com que nosaltres no ho fem, no ens augmenta la productivitat, i això és molt greu i ho hem de canviar, i nosaltres li direm com ho hem de canviar.

Política industrial i tecnològica. L'any passat li vaig dir..., no l'hi vaig dir perquè no hi era, però ho vaig manifestar aquí, al Parlament: «Catalunya és un país industrial sense política industrial». Avui ens veiem obligats a repetir-ho a la vista dels pressupostos del

2001. Si ho comparem amb els pressupostos del País Valencià, per exemple, que és comparable pel tipus de competències, de transferències i de sistema de finançament que tenen, aproximadament, ens passen pel doble, en termes reals –pel doble.

A Europa, observem que, precisament, són els països petits, de dimensió semblant a Catalunya, Finlàndia, Suècia, Holanda, Irlanda, Baden-Württemberg, País Basc, etcètera, etcètera, etcètera, els que tenen polítiques industrials més actives; nosaltres estem perdent oportunitats. Per exemple, no tenim un pla de promoció del disseny industrial –això ja l'hi vaig dir l'altre dia. Vostè diu: «Bé, però nosaltres aconseguim que vinguin empreses multinacionals a situar els seus centres de disseny.» Però no tenim un pla de disseny industrial i les petites i mitjanes empreses de Catalunya de tots els sectors –no del sector de l'automòbil, senyor conseller, no només del sector de l'automòbil–, de tots els sectors ho estan patint i ho patiran greument. No tenir un pla de promoció de la innovació de producte i del disseny industrial a Catalunya, amb la tradició del disseny que hem tingut en aquesta país, és un tema molt greu. Nosaltres l'estem fent; li anuncio que nosaltres l'estem fent i que en la propera ocasió li explicarem com, explicarem en aquesta cambra com –espero que li arribarà.

No hi ha, per altra banda, una promoció seriosa de les infraestructures tecnològiques. El dèficit d'infraestructures tecnològiques existent a Catalunya és un dèficit flagrant, és un dèficit que es pot quantificar en termes d'1 a 10; ho va dir el rector Pagès en la seva darrera compareixença en aquesta cambra: d'1 a 10. Amb països com el País Basc –no diguem amb Baden-Württemberg–, tenim un greu dèficit, i vostès a la xarxa IT, que van anunciar fa dos anys amb bombo i plateret, li dediquen aquest any 100 milions de pessetes. Vostès van dir: «Farem una xarxa de laboratoris de les Universitats.» I, això, nosaltres ho vam celebrar; vam dir: «Per fi comencem a trencar aquest dèficit històric.» I, el primer any, van dir: «Hi posarem pocs diners –140 milions de pessetes–, però volem fer cent centres, volem fer una xarxa de cent centres». On són els cent centres, senyor conseller? L'any següent, l'any 2000, reduïm el pressupost i, aquest any, el tornem a reduir. I vostès van parlar que intentaven fer a Catalunya la xarxa de la Fundació Steinweiss de Baden-Württemberg; això és un acudit, és un *chiste*, com deïem abans, això és un *chiste*, senyor conseller; això no té res a veure amb la xarxa de Baden-Württemberg. Nosaltres volem fer la xarxa de Baden-Württemberg, el país necessita una xarxa de centres tecnològics com aquesta, i vostès no l'estan fent. Com volen fer cent centres amb cent milions de pessetes? Això és mig becari, senyor conseller; això no és una xarxa de centres tecnològics.

Cal fer una xarxa de centres d'acord, també, no només amb la Universitat, d'acord amb els sectors industrials, amb les associacions empresarials; les associacions empresarials ens diuen que desitgen fer-ho, que estan disposades a cofinançar-ho. Vostè no les escolta; hem de crear centres vinculats als sectors productius; no en tenim gairebé cap, en tenim molt pocs –en tenim algun, per iniciativa d'ells; no en tenim gairebé cap–; nosaltres els farem, senyor conseller.

Algunes bones notícies: algun diputat del nostre Grup, el diputat Rañé, l'altra vegada deia: «Vostès l'endevinen quan modifiquen les seves actuacions; quan canvien, l'endevinen.» No; vostès l'endevinen quan ens fan cas; per exemple, foment de les inversions en comarques de regressió demogràfica. Aquesta partida va desaparèixer l'any 2000 –era una partida. El Pla d'industrialització de comarques de reequilibrament territorial industrial va existir l'any 99, se'ns va anunciar que hi seria l'any 2000 i no s'ha fet. U de desembre: no s'ha presentat; suposo que, el mes de desembre, no es posarà a fer aquest programa, malgrat que un diputat del Grup de Convergència i Unió ens va anunciar fa uns mesos que sí que es faria. L'any 2000 no s'ha fet; celebrem que l'any 2001 es faci, esperem com es farà, observarem i, oportunament, donarem la nostra opinió.

El Laboratori General d'Assaigs. També ens han fet cas i també l'han endevinat. Els vam dir que tenia un nivell d'inversions insuficient; el nivell d'inversions, el passen de 350 milions a 650 milions, però no n'hi ha prou; hem de superar determinats vicis del Laboratori, ha d'augmentar sensiblement la seva facturació i no s'obsessionin que generi un *cashflow* positiu. El Laboratori General d'Assaigs, la seva missió és donar servei a l'empresa catalana, sobretot a la petita i mitjana –no generar beneficis–, donar servei a l'empresa catalana.

Desapareixen, per fi –i també ens en congratulem–, les inversions en terrenys. Li reclamem que es posin d'acord amb els ajuntaments, els municipis..., a les àrees urbanes, a la majoria de municipis de Catalunya hi ha suficient sòl industrial destinat a noves tecnologies, i vostè sap que molts ajuntaments n'estan generant més. L'any passat, van situar una partida de 500 milions. Bé, rectificar és de savis; ens congratulem que aquest any no ho siguin; no sabem què han fet amb aquests 500 milions –els hi demanarem oportunament.

Estem d'acord, senyor Ferrer –hi estem d'acord, provisionalment– que, possiblement, la transferència a l'Idiada sembla una contradicció; nosaltres mantindríem, donaríem suport a la política del Departament a l'Idiada si realment el procés de privatització parcial serveix per crear a Catalunya un centre de nivell internacional. Si no fos per això, hi estariem en contra; per tant, estarem amatents veient quin és el nivell de facturació i d'implantació internacional d'aquest centre.

Finalment, per acabar, només li apunto dos temes: les participacions industrials, senyor conseller, molt malament; les participacions industrials –en parlarem en Comissió perquè hi ha una compareixença–, molt malament. Ara li parlaré d'Efiensa, però Petrolis de Catalunya..., hi ha situacions realment lamentables. Les participacions industrials de la Generalitat pequen de falta de coherència i no estan sustentades per una estratègia de participacions públiques en el món industrial. En parlarem oportunament; ara no em dona temps.

Finalment, per acabar, el Cidem, seria bo que millorés el seu nivell d'eficiència i el seu nivell de col·laboració amb la societat civil.

Política energètica. Hem abaixat la guàrdia, hem abaixat la guàrdia: l'Icaen va arribar a fer bé la seva funció, però hem abaixat la guàrdia; no estem promovent l'es-

talvi energètic a les empreses, sobretot a la indústria de Catalunya; no estem promovent l'eficiència energètica. No parlem del problema de les xarxes de distribució amb problemes greus de qualitat del servei, però és que no sabem ni quina és l'evolució perquè no ho mesurem bé. Vostè, fa sis mesos, ens va anunciar en Comissió que establiria un sistema de mesura per a tercera part, de mesura objectiva. Ara no ho sabem, senyor conseller; li reclamem que compleixi vostè aquest compromís que encara no s'ha posat en aplicació.

Les polítiques d'estalvi energètic davallen, el pressupost de l'Icaen s'ha reduït en 150 milions de pessetes, falta una política d'energies renovables; a l'objectiu del 12%, vostè en Comissió ja va dir que hi renunciava; per a nosaltres és irrenunciable, és un mandat en termes de política energètica per part de la Comissió Europea i nosaltres l'exigirem. El seu col·lega Felip Puig diu que sí; vostè en Comissió va dir que no, nosaltres el reclamem.

Hi ha greus problemes en les instal·lacions de cogeneració, les instal·lacions de cogeneració de Catalunya, que tenen una potència instal·lada del voltant d'una nuclear. És a dir, tenim distribuïdes a Catalunya instal·lacions que es diuen de cogeneració, que vol dir que aprofiten bé l'energia generada en les indústries de procés de Catalunya i aquestes instal·lacions de cogeneració corren el risc de desaparèixer per un problema de preus, i el senyor conseller coneix bé aquest problema però no veiem que s'hi posi remei; exigim un pla de suport a les instal·lacions de cogeneració de Catalunya, que són una part important i representen un ingrés molt important d'una part important de les indústries de Catalunya, aquelles més relacionades amb el procés.

Només faré esment dels problemes que comporta per a Catalunya la fusió Endesa- Iberdrola. Senyor conseller, m'agradaria que m'escoltés, perquè, si no, després no hi haurà manera que establim un diàleg fluid. Problemes de fusió d'Endesa-Iberdrola; es parla que això representa un 80% de la concentració de la generació i de la distribució a Espanya. A Catalunya, fa anys que estem al cent per cent. No acceptarem una solució de desinversió d'Endesa-Iberdrola que mantingui aquesta situació del cent per cent. Senyor conseller, no ho acceptarem. Reclamem que aquest procés, que aquesta situació sigui observada i sigui tractada per part del Departament d'Indústria –nosaltres ho farem així– com una oportunitat d'accelerar la competència a Catalunya, i no seria acceptable el que va passar arran de la incorporació de FECSA-Enher al Grup Endesa –no seria acceptable. Exigim que hi hagi una pluralitat d'operadors elèctrics a Catalunya que comporti que el dret a triar la companyia elèctrica per part de les empreses, per part dels consumidors, sigui efectiva a curt termini. Senyor conseller, ens agradaria sentir una declaració clara per part del Departament d'Indústria en aquesta sentit, perquè aquest seria un problema gravíssim.

I, finalment, per acabar, el cas d'Efiensa. Miri: el cas d'Efiensa és un exemple de com transformen, vostès, una empresa creada per millorar l'eficiència del tractament energètic de la indústria, l'eficiència energètica global de Catalunya, en un banc. Vostès han convertit una empresa que té per finalitat millorar l'eficiència energètica en un

banc; és una empresa que, a final del desembre del 98 –una empresa al cent per cent participada per la Generalitat–, en el seu balanç figurava una tresoreria de 345 milions de pessetes. En l'exercici del 99, aquest Parlament aprova, amb la nostra oposició, que se n'hi donin 430 milions més, i a quina situació de balanç arribem a finals del 99? Arribem que tenen 727 milionets col·locats en inversions financeres temporals. Què vol dir això? Que en dos anys han estat incapaços d'invertir 340 i, després, 440 milions més. Per a què serveix aquesta empresa que no és capaç, que ha de finançar, ha d'ajudar el finançament d'inversions per a la millora de l'eficiència de guardar-se en caixa? Anem millorant: ho teníem en caixa i ho col·loquem al banc. En dos anys hem fet això. Senyor conseller, si li plau, ens digui seriosament què pensa fer amb aquesta societat.

I, finalment, acabaré referint-me a la política del sector de les tecnologies de la informació. Absolutament vital, absolutament prioritari en qualsevol govern modern, en qualsevol govern de països europeus.

Tenim una bona notícia: l'any passat, jo deia en aquest debat: «Som l'únic país europeu que no té un programa destinat a aquest sector». Ara ja no ho podem dir, hi hem col·locat cent milionets de pessetes; no sabem encara el que farem, però cent milionets de pessetes. Ara bé, parlem seriosament, senyor conseller –parlem seriosament–: som capaços de generar un teixit empresarial al voltant del sector de les telecomunicacions? Sí o no? A Catalunya no hi és. Som capaços de fer-ho o no? Qui ho pot fer això? Això ho poden fer els operadors de telecomunicacions que tenen a Catalunya un mercat, i, a través de les seves compres, els governs, el que fan és pactar amb aquests operadors que generin una demanda que comporti la creació d'una oferta empresarial que a Catalunya no existeix.

Vostès varen apostar per Retevisión, van anunciar triomfalment que Retevisión seria la Seat del segle XXI; nosaltres desitjàvem que fos així, i això al voltant de la creació de la seu central de Retevisión a Catalunya. Quin és el resultat dos anys després? L'altre dia, no em va contestar; l'hi vaig preguntar en Comissió i no em va contestar. Vostès tenen l'obligació de donar explicacions sobre aquest tema: la Seat del segle XXI. Nosaltres volem una Seat del segle XXI, vostès han fracassat en aquest tema... Senyors del Govern, el Govern ha de donar explicacions, ens ha de dir si se senten enganyats per Endesa, perquè no haurien enganyat el Govern, haurien enganyat el país, i això és molt més greu. L'operació Endesa, que va ser l'operació estratègica del Govern ha fracassat, i vostès ens han d'explicar per què; vostè o vostès ens han d'explicar per què, què pensen fer?

Però és que la història dels operadors a Catalunya és la història d'un fracàs; no n'endevinen ni una: Menta i Alpi s'han quedat sense director, estem sense director, és a dir, les empreses del sector de les telecomunicacions que eren catalanes estan en una crisi profunda que fa que avui no tinguin direcció. I aquestes empreses havien de tirar del carro, i el model d'Alpi i el model de Menta ens agrada, hi estem d'acord, però vostès, en part –a part d'altres qüestions d'errors en la gestió–, l'han posat en perill. Menta i Alpi és un model que

intenta fer compatible la globalització i la localització de l'activitat, i nosaltres hi estem d'acord, nosaltres pensem que en el sector elèctric s'hauria de pensar en models semblants, i són possibles: els bascos ho han fet, han creat Euskaltel; aquí hem fracassat amb Retevisión i aquí estem en una crisi profunda, en part, provocada per vostès, pel model Al-pi.

En definitiva, senyor conseller, senyores i senyors diputats, com que em toca cedir un temps, reservar un temps al meu company el diputat Clofent per parlar de comerç, consum i turisme, acabaré amb aquestes paraules: senyor conseller, senyores i senyors diputats, no tenim una política industrial, no tenim una política tecnològica, tenim greus deficiències en la política energètica, no disposem d'una estratègia en el sector de les tecnologies de la informació i de les comunicacions. Per tot això, demanem –ho demanarà després el meu company– el retorn dels pressupostos del 2001 del Departament d'Indústria al Govern. Ara, el diputat senyor Clofent els parlarà de consum, comerç i turisme.

Gràcies, senyors diputats; gràcies, senyores diputades, per la seva atenció.

El president

Tal com ha anunciat el senyor diputat, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, celebros que ja es trobi bé; li asseguro que l'hem enyorat, des dels pressupostos corresponents a l'any 99 que no el veiem per aquesta casa debatent pressupostos; ens alegrem que es trobi bé i que avui ens acompanyi, encara que, veient el que ens presenten, senyor conseller –els pressupostos que vostès ens presenten–, hem de fer un esforç per intentar esbrinar què hi ha al darrere. Perquè, és clar, vostès no ens ajuden gaire, no ens ajuden gaire. No sé per què ho fan així; probablement, és perquè tenen poques coses a dir, però, és clar, senyor conseller, hi ha casos d'aquests que clamen bastant al cel.

En el cas concret de comerç interior, senyor conseller, en tot el que és el capítol 2, repeteixen absolutament totes les xifres –exactament les mateixes–; això no ens ho podem creure, senyor conseller. Vostès poden repetir les xifres que són de lliure disposició, dir: «Escolti'm: jo invertiré mil, i tornaré a invertir mil i tornaré a invertir mil», però, quant a allò que està sotmès al mercat, als preus de mercat, o vostès deixen de treballar o les partides no les poden mantenir. Però, com que vostè té la seguretat que aprovarà els pressupostos, doncs, ve aquí, una mica, amb aquesta actitud prepotent de dir «com si plogués» –com cada any–, «com si plogués», perquè, senyor conseller, el que vostè ens presenta, no és que no ens ho mereixem aquesta cambra, és que no s'ho mereix el país. Vostè està *missing*, està absent, senyor conseller.

Vostè és el conseller responsable de les polítiques de consum. On és, senyor conseller? No passa res, no passa res en consum? Encara li fa gràcia. Escolti, senyor conseller: no s'adona que vostè té la responsabilitat de coses molt greus que estan passant en el país i que Ca-

talunya no es pot permetre el luxe que el seu Govern estigui callat? Vostè, probablement, se'l pot permetre, però el país no.

Senyors del Grup de la majoria: el país no es pot permetre l'actitud del conseller! Quan vostè va fer la refofa dels dos departaments, doncs, home, ho vam veure amb una certa preocupació perquè, és clar, va fer operacions delicades. Hem de convenir, li hem de reconèixer que la presència del senyor Angerri davant de la Direcció General de Comerç, tota vegada que venia de Comerç Exterior, al llarg del temps, doncs, sí, senyor..., el senyor Angerri ho està fent raonablement bé, dins el que es pot esperar d'un director de Comerç.

Però, escolti'm: i del senyor Zabala? És que, a més a més, no li donen ni pressupost, senyor conseller! Aquest any, el senyor Zabala ha fet allò, un miracle: ha agafat els pressupostos i, en les partides de despesa corrent, ha rebaixat; no les ha mantingut com convé, les rebaixa. Això, sí: malgrat que només els queden vint milions i escaig per gestionar seguretat industrial i consum, les despeses d'ajuts complementaris s'incrementen en set milions. És incompreensible! Nosaltres hem presentat un seguit d'esmenes; quant a l'estat de la despesa, senyor conseller, ja li anuncio –perquè, probablement, no se n'assabentarà, perquè això no sortirà al diari– que li traiem les competències de la Direcció General, les passem a l'Institut Català del Consum i esperem que, com a mínim, puguem optimitzar.

Però, és clar, això vostè no s'ho creu; vostè es pensa que això del consum és una gestoria per atendre aquell ciutadà que té un problema amb l'electrodomèstic i que cal que l'hi reparin. Les polítiques de consum i les polítiques de servei al consumidor són bastant més que això.

Respecte als temes de turisme, senyor conseller. Home, escolti'm!: les xifres, ara com ara, encara són bones, malgrat vostè; les xifres són bones encara malgrat vostè, però veurà –suposo que coincidirem– que, si la demanda interna comença a fer una inflexió a la baixa, tota vegada que estem dintre de l'àrea econòmica d'Europa, tota vegada que els nostres principals mercats emissors són de la mateixa Unió Europea, probablement, el nostre sector se'n ressentirà. I, en la mesura que en el conjunt del món l'activitat turística cada vegada passa a ser prioritària dintre de les economies de cada un dels països, la competència cada vegada serà més forta. I vostè està assistint, impertèrrit, com el mateix sector es va aprimant sense actuar i sense contribuir des del seu Departament que el sector es pugui posar al dia i competir amb les noves normes, que haurà de fer-ho, i amb les noves condicions, que ho haurà de fer.

Tenim un bé natural: tenim un clima excepcional al país i tenim un país excepcional en moltes coses –i això és una bona part del nostre producte–, però el turista, senyor conseller, en alguna banda està del país; el turista consumeix clima, però consumeix, sobretot, ciutats; consumeix municipis.

Aquest estiu ha estat un clam: des de diferents departaments del Govern s'accentuen mesures de protecció en mil coses que han de donar els ajuntaments. Amb quins recursos, senyor conseller? Quines partides des-

tinien vostès des de Turisme als municipis turístics per ajudar-los a donar millor servei als usuaris del turisme? Ni un duro, res –res de res.

És absolutament prioritari en aquests moments, senyor conseller, que, el turisme, se l'agafin seriosament, i vostès no ho estan fent. Cal fer un pla per a Catalunya ben fet, determinant, amb el poder que dóna aquesta activitat econòmica, com podem reforçar el mateix país... Avui, quan es parla de polítiques d'equilibri en el conjunt del país, el turisme és un excel·lent instrument per equilibrar el país; vostès, d'això, ni se n'han assabentat, no hi actuen.

I, com que se m'acaba el temps, senyor conseller, voldria entrar, finalment, en els temes de comerç. Tindrem oportunitat, d'aquí a uns dies, de parlar d'un esdeveniment, al nostre parer, interessant, que serà la llei que regularà la creació d'un impost. El pressupost contempla una partida oberta en previsió dels ingressos que puguin derivar-se d'aquest impost. Però, senyor conseller, vostè creu que, després de l'aprovació de la Llei del comerç minorista, feta l'any 1996, que es veu amb claredat i amb el suport del seu mateix Grup Parlamentari a Madrid que era necessari actuar en la regulació de les grans superfícies, però, paral·lelament, amb un programa de modernització, que el Govern de l'Estat ha mantingut dotat durant tots aquests anys, vostès no hagin fet pràcticament res?

Creu, senyor conseller, que és raonable que aquesta cambra no tinguem coneixement del que pensen fer vostès, perquè ja han arribat a l'extrem insòlit de passar totes les partides a través del Copca en el més absolut obscurantisme? No sabem què volen fer. No ens ho diuen. Per què no ho explica? Quin inconvenient hi ha, com hi ha hagut durant molts anys en el pressupost, quant al detall de les diferents partides, dels diferents programes, del que es pensava fer? Vostè, com que sap que aquí no caldrà que doni gaires explicacions, sembla que tingui el vot segur, doncs, li és igual exactament com vingui plantejat.

Ara bé, hi ha una partida que m'agradaria que l'expliquessin: com és que, dintre dels migrats recursos, Moda Barcelona passa de 130 a 300 milions? Hi ha alguna raó especial que faci que s'hagi de fer un increment d'aquestes característiques? Ens ho explicaran?

Espero, senyor conseller, que el conjunt del Govern –no ja tant vostè– sigui sensible al que el conjunt de diputats que han intervingut en la crítica i en l'exposició de les seves posicions a l'entorn de la política del seu Departament, hi sigui sensible, perquè, si vostè continua gaire temps davant del Departament, suposo que el conjunt de la societat catalana i dels sectors que vostès governen, se'n ressentiran de forma molt negativa.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Eudald Casadesús.

El Sr. Casadesús i Barceló

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la meua intervenció es referirà a l'àmbit de la indústria i als seus organismes autònoms, deixant la resta per a la senyora Neras.

Bé, ja sense perdre ni tan sols no ja un minut, sinó quinze segons, passo a explicar quins són els objectius que hi ha darrere d'aquest pressupost en l'àmbit de la indústria i intentar, també, contestar alguna de les crítiques globals que bona part dels intervinents han fet, bàsicament, en el sentit que eren uns pressupostos sense objectius, sense programes, fets sense il·lusió, amb un Govern sense brúixola, que no apostava per la societat del coneixement. Tot i que també s'ha de reconèixer que, bé, al final, el senyor Barceló ha dit que hi havia algunes coses que es feien bé, després de dir, naturalment, que, si es feien bé, era perquè ells ho deien. Bé, alguna cosa, com a mínim, doncs, es diu en positiu, no?

Però, bé, com que crec que aquests són uns bons pressupostos, al darrere dels quals, doncs, hi ha uns objectius que intentaré explicar tan bé com sàpiga –i, a més a més, veuran que s'assoleixen–, per aquest motiu comprendran que nosaltres no donarem suport a aquesta esmena a la totalitat.

Precisament, doncs, començaré la meua intervenció parlant d'objectius, recordant quins són els objectius d'aquests pressupostos i quins són els principals objectius del Departament: la millora de la competitivitat de les empreses comercials i industrials de Catalunya, la col·laboració en el reequilibrament territorial i la planificació i control energètics.

Dir també que aquests són uns pressupostos, des del nostre punt de vista, adequats al marc macroeconòmic actual, que es caracteritza, jo diria, bàsicament per dos grans eixos: per un creixement econòmic sostingut i, d'altra banda, perquè també el teixit industrial, en aquests moments, té, des del nostre punt de vista, una bona salut, uns pressupostos que pretenen ser equilibrats i de suport a l'economia productiva, i també a la nova economia.

Aquest és un tema que preocupava el senyor Barceló, que sé que el preocupa perquè en parla sovint, jo crec que també és una preocupació del Govern, perquè, com vostè sap, fins i tot s'ha creat una conselleria específicament per tractar temes relacionats amb les universitats, la recerca i la societat de la informació, evidentment amb polítiques transversals complementades pel Departament d'Indústria i Energia. Per tant, aquesta és, hi insisteixo, senyor Barceló, una de les preocupacions més importants que té el Govern.

Com vostès saben, el sector industrial representa el 30% del producte interior brut català i ocupa unes set-centes mil persones. La importància del sector industrial català queda palesa si considerem que en termes de PIB importa el 26% del total estatal. La indústria és, doncs, una activitat bàsica per a l'economia catalana, ja que el creixement del sector dels serveis també depèn, en bona part, del comportament de la indústria.

La innovació, que aquest és també un altre dels temes que sé que preocupa els il·lustres diputats que m'han

precedit en l'ús de la paraula, es reflecteix en aquests pressupostos –després també en parlaré–, però coincidim que és el repte més important que han d'afrontar les empreses en aquest tombant de segle per mantenir o millorar la seva competitivitat.

La indústria catalana està realitzant un esforç considerable per incorporar la innovació a la gestió empresarial, com abans ho havia fet amb la qualitat o la internacionalització. Així, aquests últims anys –també es demanava crec que per part del senyor Ferrer–, la despesa de les empreses catalanes en R+D va incrementar-se en un 24%. Tanmateix, la despesa total en R+D referida al producte interior brut, l'indicador, com vostè sap, més utilitzat per mesurar l'esforç en R+D, a Catalunya és de l'1,13%, un valor que, evidentment, encara està clarament per sota de la mitjana dels estats membres de la Unió Europea, que és 1,8, però sí que està molt per sobre del conjunt de l'Estat espanyol, que només és del 0,95. Aquest indicador, però, amaga una diferència sensible respecte al cas espanyol, ja que a Catalunya les empreses contribueixen en un 60% a aquesta despesa, mentre que al conjunt de l'Estat la xifra queda per sota del 50%.

Com deia, doncs, al principi, un dels objectius principals del Departament, de l'àrea d'Indústria, continua sent el foment de la competitivitat de les empreses catalanes, sense oblidar, en cap cas, el foment del reequilibrament territorial. Per assolir el primer d'aquests objectius, es duen a terme diversos programes de qualitat i d'innovació. Per tant, doncs, anem a analitzar allò que té a veure amb el foment, concretament pel que fa al foment de la innovació, la recerca i el desenvolupament tecnològic, especialment amb un dels programes que té a veure amb el foment del mercat tecnològic.

Aquest és un programa que pretén augmentar el nivell tecnològic del teixit industrial català, majoritàriament format, com vostès saben, per pime, i posar-los a l'abast diversos serveis: R+D, innovació tecnològica, desenvolupament de productes, certificació i homologació. Es duen a terme accions de suport a centres integrats a la xarxa bàsica de laboratoris d'assaigs o centres tecnològics i centres de la xarxa d'innovació tecnològica, és a dir de la xarxa IT.

També és un objectiu d'aquest programa la creació de nous centres quan les demandes de les indústries ho fan necessari; per exemple, un futur institut dedicat a les aplicacions de metalls lleugers, concretament de l'alumini i del magnesi.

S'ha parlat aquí, també, de l'Idiada; nosaltres..., amb un reconeixement que les coses es fan bé per part del senyor Barceló..., vostès saben que cada vegada més, pràcticament, de fet, en aquests moments, el creixent pes, diguem-ho així, de l'autofinançament en l'Idiada, amb la consegüent reducció de la demanda de recursos públics per a les despeses d'explotació, saben perfectament, doncs, que l'any 99 es va crear el que s'anomena l'Idiada AT, que és una empresa privada que pertany en un 80% al Grup Agbar, a través d'Agbar Automotive Technology, i en un 20% a la Generalitat de Catalunya, a través de l'Idiada, i que a través d'aquesta creació se l'obliga, aquesta empresa, a prestar a favor de tercers els serveis d'assaigs, recerca, desenvolupament, control

de qualitat, certificació i d'altres de característiques anàlogues en el sector de l'automòbil. I l'Idiada, per la seva part, s'obliga a posar a disposició d'Idiada AT els immobles, equips, instal·lacions i altres actius fixos que són titularitat de l'Idiada i afectes als serveis, cedint-li l'ús a canvi d'un cànon anyal, crec que això també servirà perquè el senyor Ferrer, que el preocupava aquest tema, tingui més informació.

Voldria destacar, també, molt especialment, el Programa de la difusió de la cultura de la innovació. Abans dèiem que el Departament havia fet molt èmfasi en el que era la qualitat i la internacionalització, ara entra de ple en la difusió de la cultura de la innovació. Què pretén aquest programa? Doncs aquest programa desenvoluparà a través de l'àrea d'innovació tecnològica del Cidem..., el que pretén és introduir a la pime catalana la cultura de la innovació, i es basa en diferents instruments per assolir-ho: creació de metodologia de la innovació com a procés estratègic de l'empresa catalana, el que s'anomena la guia de la innovació; afavorir l'existència de col·lectius d'experts en implantació del procés de la innovació a l'empresa: convenis, Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, amb el Departament d'universitats catalanes, i escoles de negocis; difondre els avantatges fiscals del procés d'innovació; exemplificació de la cultura de la innovació com a procés sistemàtic a través dels premis de la Generalitat de Catalunya a la innovació.

Un altre programa important –i també l'explico aquí perquè era una preocupació dels diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula– és el foment de la nova economia. Aquest és un programa que també és important i que s'està prioritzant des del Departament. Com? A través de la creació de programes específics de suport a la creació d'empreses de base tecnològica: xarxes de trampolins tecnològics, empreses de capital llavor, capital idea, bases de dades de coneixement tecnològic. Aquest programa pretén crear una sensibilitat social de suport efectiu als nous emprenedors, desenvolupant actuacions que involucrin altres institucions: universitats, organitzacions professionals, escoles de negocis, empreses públiques i privades, etcètera, etcètera.

Bé, un altre dels eixos importants del Departament d'Indústria és la promoció industrial; aquí no m'hi estendré massa, però permeti'm que destaquï algun dels programes de la promoció industrial, perquè penso que són importants. Per exemple, el que té a veure amb la millora del finançament empresarial mitjançant el programa ARC i l'àrea d'iniciativa financera del Cidem; participació en nous instruments de foment de projectes d'inversió empresarial; el Programa de millora de la qualitat i la productivitat a través dels programes del Centre Català de Qualitat; el foment de la inversió estrangera, mitjançant diverses activitats, com vostès coneixen, de captació d'inversions en oficines que el Cidem té a l'exterior; el foment de la cooperació empresarial; el foment de l'ús de les noves tecnologies d'informació, etcètera.

Un altre dels programes que jo crec que ha estat tractat amb un cert menyspreu per un dels diputats que m'ha precedit en l'ús de la paraula, quan ha parlat d'algunes empreses, però que jo voldria donar-li la impor-

tància que té, i ho dic d'una persona que és d'una comarca que fa anys va viure un procés de reconversió industrial molt dur, però que gràcies a l'acció d'aquest Programa de reconversió industrial es va poder actuar i tallar un greu problema social que es podia generar, i jo li puc dir que l'acció que va tenir el Govern de Catalunya, i concretament el Departament d'Indústria, va ser decisiva. Per tant, jo crec que quan aquí s'ha dit que l'actuació del Govern és una actuació de poca sensibilitat social, jo li he de dir, Sr. Bulla, que això no és veritat, hi ha un refrany que diu que *obras son amores y no buenas razones*. Jo li poso una prova que jo he viscut directament en la comarca del Ripollès.

També jo crec, i aquí s'ha esmentat, i jo me'n felicito, per part del senyor Barceló, i vull fer esment, perquè penso que és important, al que fa referència al Programa de difusió de la indústria al territori. Aquest és un element important de la política del Departament, jo també puc dir-li que aquesta tasca que s'ha vingut fent a través d'aquests programes, i a través d'aquest programa, està tenint, jo diria, una incidència molt positiva en determinades comarques de Catalunya, i també podria posar-li l'exemple de la comarca del Ripollès, en la qual, i també això li servirà de dada al senyor Ferrer, que és un tema que el preocupava, que no hi havien dades, miri, sàpiga que a la comarca del Ripollès, l'acció concreta d'aquests programes de difusió de la indústria al territori, els últims dos anys comptabilitzem que ha portat uns 250 nous llocs de treball. Jo penso que és un programa important, que es té en compte en aquests pressupostos i que creiem que és molt positiu per a tot Catalunya i especialment per a algunes comarques.

Bé, entraria ja en l'àmbit de l'energia, i també aquí jo penso que s'ha fet una afirmació per part del senyor Bulla, que jo li puc contrastar amb dades, i ha vingut a dir que hi havia una política..., que la política que es feia des d'un punt de vista energètic, mediambientalment no era massa bona, que no es tenien en compte massa bé les energies renovables, simplement una dada contrastada i contrastable, senyor López Bulla, i és que des de l'any 80 fins avui hi ha hagut una reducció de la dependència del petroli a Catalunya de més d'un 20%. Home, i, com vostè sap, el CO₂ bàsicament d'on surt és fonamentalment del diòxid de carboni de les emissions de la combustió dels derivats del petroli, per tant, amb una reducció del 20% jo crec que és una xifra realment important i seriosa.

Nosaltres creiem..., el mateix conseller jo recordo que va fer una compareixença, no fa massa temps, per parlar de la política èdica del Departament, en comissió, crec que això també demostra la sensibilitat que hi ha per part del Govern, i dir-li simplement, que nosaltres estem convençuts que l'Institut Català d'Energia està fent una bona tasca i que la continuarà fent a partir d'ara, perquè també en els pressupostos de la Generalitat hi han un conjunt de partides que permeten continuar tirant endavant alguns dels programes que crec que són molt importants, n'esmentaré alguns que porta a terme l'Institut Català d'Energia.

Per exemple, el Programa d'estalvi d'aigua a la indústria, tema que també va en la línia que preocupa el senyor Bulla, de fer un bon ús dels recursos naturals, pre-

cisament, doncs, sobre l'aprofitament de l'aigua i la racionalització del seu ús a la indústria catalana.

El Programa de foment d'inversions, d'establiment d'un marc financer favorable per a la implantació de tecnologies energètiques eficients en els processos productius; el Programa d'acció municipal de realització de diagnòstics per assessorar i proposar inversions que serveixin per millorar les instal·lacions consumidores d'energia a escala municipal. Aquest els puc dir que és un programa que funciona molt bé, que els ajuntaments el fan servir molt; el programa d'eficiència energètica en els edificis, que també és un bon programa d'assessoraments energètics en els diferents àmbits el consum de l'energia; el Programa de promoció de les energies renovables; el mateix Pla comarcal d'eficiència energètica; els programes de transferència tecnològica a tercers països, transferència de tecnologies i de *know-how* de procedència catalana, i permetin també que recordi –ja en vaig parlar l'any passat, però penso que és important tornar-ho a dir– que en aquests moments s'està realitzant el Pla de l'energia a Catalunya, i esperem que al llarg de l'any 20001 –es preveu la finalització d'aquest Pla aquest any– es pugui presentar en el Parlament de Catalunya. Com vostès saben, els objectius d'aquest Pla són la definició del que ha de ser el futur energètic de Catalunya en els propers anys i l'adequació de l'Administració per tal que pugui donar resposta a nous reptes plantejats.

Bé, ja per acabar, permetin-me, d'una forma molt senzilla i molt concreta, també que respongui una intervenció que jo crec que ha dit el senyor Ferrer –jo també penso que amb poc fonament– i és el que feia referència al Pla de suport a l'electrificació rural. Jo li puc dir que aquest és un pla, doncs, que ha funcionat molt bé, que en els pressupostos també hi ha partida per fer-ho. Però, senyor Ferrer, en aquest Pla ha de tenir present una cosa: que s'ha de tenir molt en compte que tingui l'ús per al qual s'ha creat, perquè en aquests moments estem en una fase que es dona la circumstància..., perquè aquest Pla durant anys ha funcionat molt bé..., que en molts casos, si no es va amb compte, aquest Pla es fa servir per electrificar segones residències, i com vostè comprendrà, crec que els recursos públics s'han de fer servir bé, i fer-los servir fonamentalment per allò que convé.

Res més. Per tots aquests motius que he exposat, doncs, nosaltres no donarem suport a les esmenes presentades per l'oposició.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula a continuació l'illustre diputada senyora Trinitat Neras.

La Sra. Neras i Plaja

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, si no fos perquè aquesta diputada que els parla fa molts anys que està en aquesta cambra i, per tant, any rere any ha anat seguint amb atenció els pressupostos del Govern, sortiria en aquesta tribuna totalment acomplexada –totalment acomplexada–, perquè per part dels

grups de l'oposició –que suposo que és la seva feina, ben legítima d'altra banda– et refreguen any rere any amb les seves intervencions –sovint abrindades, senyor López Bulla– que res del que hem fet, res –res–, està bé. En cada departament –en cada departament– escolto que no hi destinem prou recursos. En el departament corresponent, ningú ens diu, però, de quin altre departament hem de treure els diners, ningú; no he sentit per part de l'oposició ningú que quan reclama més diners per a un departament ens digui de quin departament volen que els traguem. Perquè, escolti'm, els diners, hi han els que hi han; nosaltres venim reclamant un millor finançament, però en aquests moments, avui, aquí, el nostre Govern té els diners que té i, per tant, com diem en la nostra terra, no hi ha més cera que la que crema.

A més hi ha quelcom més que fa que em senti acomplexada..., no, que fa que pensi que aquest acomplexament no és del tot cert, perquè hi ha una cosa que ho justifica: per sisena vegada consecutiva, a aquest Govern que tot ho fa tan malament, el poble de Catalunya li ha donat la confiança –per sisena vegada– per tornar a governar aquest país. (*Veus de «Molt bé!»*) Jo que sóc una persona molt temperamental, sovint, a les comissions, amb el senyor Boada, hi ha vegades que em deixo arrossegar per les seves intervencions també molt abrindades, avui podria córrer el perill de fer el mateix, perquè hi ha hagut intervencions que realment s'hi han dit coses bastant fortes, bastant gruixudes. Però no ho faré, no ho faré perquè penso que la meua responsabilitat i el que m'ha encomanat el meu Grup de Convergència i Unió és que vingui aquí a defensar el pressupost, en aquest cas pel que fa al tema de comerç, consum i turisme, i, per tant, no tindria prou temps de poder-ho fer tot.

Podria parlar de l'àrea de consum, partir del primer tema, al qual el senyor Clofent es queixa que no destinem prou diners, i li podria repetir el mateix argument que ara li acabo de dir, senyor Clofent. De totes maneres, sàpiga que no és cert que no atenguem el consumidor, i no ja solament per la Direcció General de Consum i Seguretat Industrial, sinó que tot el que es fa encarat a la conselleria es pensa sempre amb la finalitat del consumidor.

Per tant, començaré per parlar del tema del comerç. Com s'ha dit a bastament en aquesta cambra, però també..., i segur que es dirà en els propers debats, perquè tenim una llei sobre la taula que discutirem properament, però deixi'm, doncs, que faci una mica de repàs del que representa el comerç.

S'han experimentat canvis importants com a conseqüència de la mateixa estructura del comerç tradicional, els àmbits canviants i l'entrada de grans grups empresarials en l'àmbit de la distribució. Tanmateix Catalunya disposa d'una oferta comercial molt equilibrada entre els diferents tipus d'establiments –petits, mitjans i grans–; la superfície de venda de grans superfícies no supera els cinquanta metres quadrats per cada cent habitants, una xifra molt inferior a la d'altres països europeus.

És en aquesta línia d'equilibri que el Govern i aquest Parlament vàrem aprovar l'any 87 la primera llei d'equipaments comercials, pionera en tot l'Estat, senyor Vigo; per tant, el *laissez-faire*, res de res. L'any 97 vàrem aprovar una nova llei d'equipaments comercials

perquè el canvi que hi havia hagut en el mateix comerç va representar que havíem d'adaptar la llei a les noves circumstàncies comercials. I avui ens trobem amb una nova llei ja en aquest Parlament que contempla el mateix tema per adaptar-lo també a les noves situacions del comerç.

Per tant, es tracta d'evitar que la penetració dels nous formats comercials malmeti el teixit comercial tradicional, afavorir la competitivitat de totes les formes de comerç presents a Catalunya i garantir, com deia, un sistema equilibrat de competència entre els diferents models de distribució per tal que els consumidors, senyor Clofent –que ja no hi és..., perdó, no el veia– disposin de productes al millor preu possible. I en coherència amb aquesta política, doncs –en coherència, la política que ha seguit sempre– el Govern l'any 98 va impulsar un pla dinamitzador del comerç urbà com a eina de foment de les petites i mitjanes empreses comercials, i actualment s'està impulsant el nou Pla 2001-2004. Vostès saben –i penso que ho han de reconèixer– que aquests plans de dinamització han estat molt ben acollits pel sector i en molts llocs estan donant un molt bon resultat. La partida que s'hi destina aquest any s'ha incrementat en un 7,5%.

Cal fer esment de dos programes importants a la política de comerç: el d'ordenació, foment i millora de les infraestructures comercials, dotat amb 420 milions de pessetes, i el de potenciació i millora dels equipaments comercials, dotat amb 711 milions de pessetes. I no m'hi estendré, perquè és, en tot cas, senyor Clofent, el que farem en el debat d'esmenes a l'estat de despeses: entrar en aquests temes concrets.

En el seu moment, doncs, s'han incorporaran també, com s'ha dit aquí, com va dir el mateix conseller Mas en el moment de la presentació del pressupost, tots els ingressos que es derivin d'aquest Projecte de llei que tenim en fase de discussió sobre el tema de l'impost a les grans superfícies. Per tant, vol dir, també, que tota aquesta millora per al comerç tradicional del nostre país es veurà també afavorida per aquest nou impost que espero que s'aprovi recentment en aquest Parlament. I podria allargar molt més, però –com deia– no tindria prou temps per fer-ho i aleshores no podria parlar del tema turístic.

Hi ha molts diners, 2.544 milions, destinats a la internacionalització i al foment de l'exportació, programes concrets sobre això –en parlarem també, senyor Clofent, si li interessa aquest tema–, però en definitiva penso...

Tema de moda? Vostè feia una pregunta. Escolti, Moda de Barcelona: 300 milions de pessetes; segur que si no els haguéssim incrementat ens haurien criticat perquè no l'havíem incrementat, però escolti, l'hem incrementat únicament i exclusivament per una cosa, senyor Clofent: per lideratge, per lideratge enfront d'altres llocs que puguin fer aquest mateix esdeveniment.

I finalment entraria en l'àmbit de la Direcció General de Turisme. El turisme a Catalunya, encara que tots vostès ho saben, representa una de les activitats més dinàmiques de la nostra economia. Podem afirmar que és la primera regió turística de l'Estat. Permetin-me fer una breu pinzellada del que ha representat la tempora-

da turística d'enguany, perquè em sembla que si no diem què ha representat la temporada turística..., les intervencions que hi han hagut aquí ha semblat que això era ja la catàstrofe, que aquí no s'aguantava res en el tema turístic. Escolti, el 31 d'agost havien entrat a Catalunya un total de 9.400.000 turistes estrangers, quantitat que implica un increment del 2,6 respecte del mateix període de l'any 99. També s'ha experimentat un important increment de turisme de la resta de l'Estat, no sé si per la campanya aquella que vàrem fer que s'ha criticat o no, però s'ha incrementat en un 17%. Si tenim en compte, doncs, que la temporada de l'any 99 va ser una molt bona temporada, convindran amb mi que aquesta temporada ha estat una bona temporada.

Deia que el turisme és una de les activitats més importants o més dinàmiques de la nostra economia, i això es reflecteix a les comarques on hi ha una forta incidència turística, les quals disposen d'una renda familiar més elevada. En conseqüència, els grans eixos del pressupost que avui estem debatent en matèria de política turística posen un especial èmfasi en els següents programes: increment de les accions de promoció i comercialització; reforçament i la innovació a la informació, la qualitat i la competitivitat de les destinacions turístiques mitjançant els plans d'excel·lència; el desenvolupament turístic de les comarques de l'interior, i la millora dels estudis turístics.

Pel que fa als programes de promoció, comercialització i informació s'hi destinen 1.750 milions de pessetes. Dels plans d'excel·lència, aquí se n'ha parlat, però escolti'm, miri, hi ha sis plans d'excel·lència que estan en funcionament; ja sé que està compartit pel Govern central, per la Generalitat i pels mateixos ajuntaments o les comarques. M'agradaria parlar d'un de molt concret que es va signar l'any 97, el Pla d'excel·lència de la Vall de Boí, per felicitar-nos-en tots plegats –ahir es va dir en el moment que es va parlar del tema de la cultura–, per felicitar-nos-en; que a més a més jo no diré que això hagi contribuït que l'hagin declarat patrimoni de la humanitat, però per felicitar-nos per aquesta declaració, també amb la ciutat de Tarragona, però que això representa per al nostre turisme un tema molt important.

El president

Esperi's un moment, senyora diputada. Jo pregaria que cap diputat se sentís penalitzat, i que pot seure tranquil·lament. Moltes gràcies. Pot continuar.

La Sra. Neras i Plaja

Bé, segurament si parlés del Congrés de Turisme que s'ha organitzat per als dies 20 i 21 de febrer i anés entrant en molts més detalls, veig que el temps se m'acabaria. Sols dir, per acabar, que el Govern té previst destinar al pressupost del 2001 en matèria de política turística 2.500 milions de pessetes, el que representa un increment –ningú n'ha parlat d'aquest increment– del 16,8% respecte a l'any actual, que no cal oblidar que va créixer un 34%.

Però, permetin-me que afegeixi un tema que a mi em sembla també molt important. Perquè aquí es critica el pressupost de turisme, però ningú parla que hi ha molts altres departaments que incideixen d'una manera molt

directa en el tema de la millora i qualitat del nostre producte turístic; per exemple, per dir algun departament: Política Territorial, Medi Ambient, Cultura, fins i tot Sanitat.

Pla d'obres i serveis. Algú deia «què fan vostès per als municipis turístics?»; doncs miri, també Pla d'obres i serveis.

Sortosament cada vegada tenim un turisme de més qualitat, senyor López Bulla; un turisme de més qualitat que no ve al nostre país només per sol i platja, sinó que demana quelcom més, ve per l'oferta complementària, per l'oferta diferenciada, molts d'ells busquen l'oferta cultural –d'aquí que em congratuli tant que tinguem aquest patrimoni que tenim. Per tant, és importantíssim: les millores als nostres accessos, sovint també insuficients –per què no?, per què no ho hem de reconèixer?–; la millora en equipaments; restauració de nuclis antics –importantíssim, que també afavoreix el comerç, senyor Clofent, la restauració dels nuclis antics–; rutes del romànic; senderisme, actualment súper de moda; espais naturals; millora de la qualitat de l'aigua de les nostres platges... Jo he tingut el privilegi aquest estiu, com que sóc en una zona molt privilegiada de la Costa Brava –i m'ho permetin–, de banyar-me en una aigua totalment transparent. Feia molts anys que jo això no ho veia. I això, escolti'm, no és mèrit..., és mèrit de tothom, però bàsicament el Govern alguna cosa deu haver fet en depuradores perquè realment les aigües de les nostres platges estiguin netes com estan.

Bé, tot això –tot– és el que contribueix i ha de continuar contribuint a la millora i a la qualitat de la nostra oferta turística, sense oblidar, perquè penso que cal fer-ho, sense oblidar que el sector turístic, també per la seva part, ha modernitzat i ha millorat els seus establiments turístics.

I per tant, per tot això, per tot aquest global de coses que els he dit, pensem que el pressupost que presenta el Departament és equilibrat, és just, i nosaltres li donem total suport i, per tant, votarem en contra de les esmenes de retorn.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Acabades les esmenes a aquest Departament, els vull anunciar que el punt número 16, «Classes passives», el 17, «Deute», i el 21, «Despeses diversos departaments», els tractarem al final de tot del debat, amb l'acord de tots els grups i per qüestions tècniques.

I ara correspondria entrar a les esmenes a la totalitat de les seccions del Departament de Benestar Social. I té la paraula, en primer lloc, la il·lustre diputada senyora Carme Porta, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, en el debat dels pressupostos de l'any 2000, el nostre Grup Parlamentari va fer una crítica al pressupost de la Conselleria, va

fer una crítica al model que se'n despenia i del que interpretàvem nosaltres com a continuisme negatiu. Malgrat això, també vam expressar que pensàvem que era un pressupost de transició i, de fet, esperàvem un canvi de rumb al Departament. Crèiem que era un model que canviaria amb el conseller, però en els pressupostos presentats per la consellera tant al 2000 com al 2001 el que comprovem és que el model de conselleria és el model del Govern, el model de Convergència i Unió, un model clientelista, basat en el repartiment de la misèria, i no en la creació de recursos per combatre-la; un model no basat en la solidaritat i més a prop de l'acció social que va promocionar el franquisme, que no pas dels països europeus més desenvolupats.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Enguany seguíem esperant canvis que no s'han donat. El pes del Departament en el total del pressupost, si bé puja una mica respecte a l'any passat —el que no deixa de ser positiu malgrat tot, donada la tendència a la baixa que hi havia des de l'any 95—, enguany representa un 2,76% del total, puja tres centèsimes, però, tenint en compte que el pressupost anterior n'havia baixat set i que l'any 95 representava el 3,67%, i més anteriorment, l'any 90, representava el 4%, això representa una pèrdua de pes evident.

En el debat anterior, el Grup de Convergència i Unió ens deia que no féssim trampes amb els percentatges, que no és igual un pressupost del 90 que del 2000 i que no podem valorar-ho pel seu pes percentual. Però, en tot cas, aquesta trampa ens l'hem feta tots els grups, perquè al debat de política social que vam portar a terme a la passada legislatura entre tots els grups vam decidir en les conclusions del debat, en les resolucions del debat, que el pes específic del Departament havia d'arribar a un 4,2% del total del pressupost. Així, això no és una trampa de manipulació que fem els grups de l'oposició, i cal d'entrada aclarir-ho, perquè tant de bo que nosaltres no haguéssim de presentar aquesta esmena a la totalitat perquè consideréssim que el Departament fa un canvi d'orientació, i totes i tots hi sortiríem guanyant.

És cert que s'experimenta una variació respecte als crèdits definitius del 99, d'un 7,6%, però aquesta variació és insuficient, perquè aquest és un departament que ha anat perdent pes, com ja hem indicat, i, si perd pes, també perd prioritat. Aquesta és la decisió del Govern, segons el model de departament que postula.

Cal recordar que en aquest àmbit tenim plenes competències, però el Govern no ha sabut gestionar-ho, no ha sabut fer una política d'atenció i creació de recursos socials, sinó que s'ha limitat a posar pegats.

El benestar social es dona a partir de la relació entre l'Administració i l'economia: si l'economia catalana va bé, hauríem de tenir més recursos humans i econòmics per poder gaudir d'aquest benestar, per corregir els efectes perversos de la lògica de l'economia productiva. Però això ara no és així: es mantenen les desigualtats, augmenta l'exclusió social i se segueix sense fer una política preventiva que ajudi que tot plegat no vagi a més. Ens trobem, un any més, davant d'uns pressupostos insuficients, insuficients en la millora de serveis,

en la creació de serveis, en la redistribució de la riquesa a partir dels serveis i recursos per a la millora de la qualitat de vida.

La demanda social és àmplia i important: tenim gairebé un milió de persones que passen dels seixanta-cinc anys; la gent jove viu amb la família fins, aproximadament, als vint-i-set o vint-i vuit anys; hi ha un col·lectiu important de discapacitats físics, sensorials i psíquics sense recursos, persones amb intel·ligència límit sense cap suport públic per a la seva inserció social, i també hi ha famílies que carreguen amb persones que pateixen malalties mentals severes, que es calcula que són unes cent seixanta mil a Catalunya. I això en són només alguns exemples, però és evident que el benestar de les persones, la qualitat de vida de ciutadanes i ciutadans ha disminuït, malgrat que l'economia sembla que vagi tan bé.

Aquest pressupost és insuficient per donar respostes. Aquest és un pressupost continuista; preocupa més que el Departament segueixi donant bons resultats propagandístics que no que funcioni correctament. Se segueixen mantenint direccions generals que ingereixen en la política municipal, fins i tot en les seves pròpies competències, i hi ha un desgavell considerable en l'organització del Departament. Si organitzéssim els recursos, no es perdrien tantes energies i seria molt més econòmic.

Amb la crítica que fem al pressupost no estem fent una crítica buida, perquè toca el que estem demanant: un canvi, un canvi d'orientació, un canvi que impulsi recursos suficients per atendre necessitats que tenen les famílies, perquè, si no, seran les famílies les que hauran d'atendre les insuficiències, i això provoca despeses en la cura de les criatures, en la cura de la gent gran, en la cura de les persones que no es poden valdre per si mateixes, i si aquestes famílies tenen un poder adquisitiu mitjà no podran assumir aquestes despeses i hauran de fer front amb el seu propi treball a aquestes necessitats. I quan diem «famílies» volem dir les dones, que són les que han de cobrir tot aquest treball que no es veu, però que suporta la societat.

Si no es creen recursos per cobrir les demandes, se'n trasllada a l'àmbit familiar la responsabilitat i la despesa. Donar ajuts minsos no resol els problemes; per exemple, donar seixanta mil pessetes l'any no resol el problema de les famílies, i és molt car a l'Administració.

Els demanem que reflexionin, que facin un replantejament seriós de la seva política social, que garanteixi els drets socials de les persones. Administrin els recursos per a una major igualtat, i no els recursos per paliar la pobresa. No segueixin evidenciant una manca de model del desenvolupament dels serveis socials.

El Departament té un sèrie d'òrgans encarregats de diferents programes; entre aquests, en trobem dos als quals em vull referir especialment: la Secretaria de la Família i el Pla interdepartamental d'immigració.

Nosaltres estem d'acord a fer una política que ajudi els nuclis familiars i de convivència en la seva quotidianitat, però quin és el programa que desenvolupa la Secretaria de la Família?, quins són els seus objectius? Fins ara tenim una secretaria unipersonal, que no té cap

estructura per desenvolupar els seus programes, i l'únic que hem sabut detectar de política familiar és allò que precisament critiquem: ajuts mínims que busquen el clientelisme i els carnets de família nombrosa, que ni tan sols els distribueix la Secretaria, donat que es fa des d'Acció Cívica. No està assumint la seva política, la Secretaria de la Família. Així, doncs, no és millor racionalitzar els recursos, organitzar les secretaries, les direccions generals, els diferents òrgans del Departament per fer una feina efectiva, en lloc d'anar-se trepitjant contínuament el terreny entre uns i altres?

Un altre exemple el tenim amb el tema de la immigració. Des d'Acció Cívica es fan actuacions per a la immigració; minses i propagandístiques, però es fan, i s'ha de reconèixer. Des del Pla interdepartamental es fan, i des de Presidència es fan. La transversalitat no vol dir tenir un òrgan a cada Departament que faci la mateixa feina, sinó fer la feina coordinadament. Què es fa des de la Direcció General de Serveis Comunitaris per a la immigració? Potser seria aquest el lloc per fer-ho, i no dedicar-se a petites partides per actuar sobre temes que ja s'han traspassat a altres departaments.

Vostès mateixos, amb la pèssima organització, es van trepitjant la feina. Això ho paguem totes i tots, la ineficàcia ens reverteix a tota la ciutadania. Perquè, tot i que hi ha actuacions sobre immigració a diferents àmbits, sense cap organització, els immigrants de la plaça de Catalunya han estat mesos –hi estan encara– sense cap resposta. Són persones, no són una pilota que es passen entre administracions. La Universitat de Barcelona els ha donat acollida amb l'arribada del fred; el col·lectiu «okupa», un col·lectiu que tant molesta, els va acollir el passat 12 d'octubre, tot preveient possibles atacs racistes, i ni el Pla interdepartamental ni cap Direcció General han donat cap resposta. Potser encara no són ciutadans de Catalunya legalment, però malviuen al centre de la capital del país, i això ens hauria de fer caure la cara de vergonya. Vostès, com a Govern de Catalunya, haurien d'haver estat per sobre de les picabaralles administratives i buscar solucions al seu problema. Si bé no tenen competències sobre immigració, sí que les tenen sobre els recursos socials, que és el que ara necessiten.

La Direcció General de Serveis Comunitaris és una direcció general que s'hauria de reformular o desaparèixer, és una direcció general que està fent contínuament ingerència en les competències municipals, però alhora no té clara la seva funció, no actua en el que hauria d'actuar, com han vist; però, un cop traspassada Adigsa a Política Territorial, no té cap sentit mantenir actuacions marginals sobre l'habitatge. Facin totes aquestes actuacions a Política Territorial i acabin amb la despesa generada per aquesta Direcció General.

Racionalitzin els esforços –tornem a dir-ho–, facin polítiques transversals, traspassin les competències d'aquesta Direcció General buida de contingut i passin el que toqui a l'ICASS, el que toqui a Política Territorial, i passin les seves competències a altres departaments o a altres direccions generals.

El que és una constant en el Departament és la ingerència –fruit de la desconfiança, suposo– en les polítiques municipals. Des de la Direcció General de Serveis Comunitaris –una direcció general sense competències,

com ja he dit–, s'ha estat fent contínuament. I es vol seguir fent, perquè al Programa d'acció social del Departament, que depèn d'Acció Cívica, s'hi apunten alguns objectius: dinamitzar els barris, impulsar activitats d'àmbit social i de lleure...

Tot i així, les ingerències segueixen donant-se en el mateix àmbit del Govern. Per exemple, de veritat creuen vostès que des d'Acció Cívica s'han de fer concerts, visites culturals, espectacles tradicionals, animació infantil? Volen dir que això no s'hauria de fer des de Cultura? El programa «Dones avui», a l'Institut Català de la Dona; «Els joves en acció», a Joventut; «Esports en acció», a Esports. No creuen que una política social transversal seria la interacció entre els diferents departaments, per tal que totes les activitats que es promocionen des d'Acció Cívica fossin possibles? Aquí caben les activitats d'un altre caire; en la Direcció General d'Acció Cívica es barregen actualment activitats culturals i lúdiques amb les purament assistencials. Racionalitzem de nou els esforços i fem una direcció general molt més efectiva i útil, o fem-la desaparèixer també. Potser s'haurien de plantejar traspassar algunes competències als ajuntaments i fer una política assistencial de primer nivell més descentralitzada, i que la Direcció General assumís un paper de garantia que això funcionés. Hi ha actuacions que es poden assumir i no es fan, però vostès han de decidir si volen fer una política de cara a la galeria o pensant en el benestar social. Ja fa anys que van triar el primer camí, però no és tard per replantejar-s'ho.

Un altre òrgan que no serveix de gaire –i em sap greu, encara que no s'ho pensin, això d'haver de ser tan crítica– és l'Incavol. L'Incavol té un pressupost de 170 milions, que potser no és gaire, però és molt pel que fa. Són 5 milions més que el pressupost anterior i, al nostre entendre, és totalment prescindible. El tipus de formació que es fa no és el que en diem de qualitat, perquè el pressupost tampoc ho permet, i recau moltes vegades sobre associacions. Donin recolzament a les associacions, traspassin les competències als ajuntaments i que siguin la proximitat i la societat civil les que s'organitzin voluntàriament. Francament, pensem que això és possible i desitjable. Potser els cal l'Incavol per organitzar la marató de TV3, però si l'objectiu és aquest, com a eina, és més aviat cara. No m'hi estendré més, perquè la crítica a l'Institut Català del Voluntariat la fem cada any i no cal insistir-hi si ho han volgut sentir.

La formació d'adults. Ja d'entrada tornem a plantejar la nostra posició. Creiem que la formació d'adults hauria d'estar assignada al Departament d'Ensenyament, i no pas al de Benestar Social, donat que estem parlant d'ensenyaments reglats, a més de programes d'alfabetització. No té cap sentit mantenir-ho en aquest Departament, i, en canvi, vostès hi insisteixen any rere any. L'augment general no és gens menyspreable –un 12,5%–, però estem parlant de 122 centres, de vint aules d'autoaprenentatge i un total de 105.365 persones que han participat aquest any 2000 en els diferents programes.

En el Programa de lluita contra l'analfabetisme es torna a repetir l'error d'excloure les persones més grans de cinquanta anys, que potser és el col·lectiu que més pateix el problema. 9.236 persones s'han acollit al Programa. Si es

repeteix el nombre d'assistents, es gastaran tan sols 780 pessetes per alumne i any; només s'han augmentat 210.000 pessetes respecte al pressupost de l'any passat, i aquest augment, francament, pensem que és ridícul.

A les aules d'autoformació, hi van assistir 20.572 persones l'any 99; enguany, s'ha augmentat el nombre a 23.497, amb vint centres, en canvi, el pressupost només preveu un augment general per al funcionament dels centres de 100 milions de pessetes. Pensem que tampoc respon a les necessitats reals. L'any 99 aquesta partida va tenir un decrement. Així, l'augment que va tenir el pressupost del 2000 i el petitíssim increment d'enguany enfront del creixement d'alumnes no afavoreixen un funcionament exquisit, que diguem.

Pel que fa a la dotació de llibres i material didàctic, l'increment és simbòlicament miserios: només es preveu un augment de 390.000 pessetes. Potser no calen més paraules per veure que això és insuficient per dotar els cent vint-i-dos centres.

L'ICASS és el gran bloc pressupostari del Departament. Nosaltres pensem que l'ICASS s'ha de potenciar, s'ha de millorar l'assistència primària, necessitem més unitats d'atenció bàsica i més recursos per a l'atenció domiciliària especialitzada. Trobem un bloc molt gran d'ajuts per a les famílies, però les famílies no ens demanen tapar forats, ens demanen serveis i recursos per poder portar una vida digna.

L'ICASS fa un increment del 12,4%, però per a l'atenció primària això no és prou, no es potencia prou. Tot i que en general els diferents serveis augmenten els recursos que es dediquen a ajuts directes, és molt més car això que la creació de recursos i, en canvi, els recursos són molt més útils per a les persones que ho necessiten i alhora són una font de noves ocupacions.

El pressupost del Servei d'Atenció a la Velleja té un increment. Donat el volum de gent gran que tenim, això és força més que insuficient. En aquest àmbit d'actuació, les corporacions locals tenen una gran importància, donat que els municipis, entre d'altres serveis, cobreixen 3.000 de les 6.300 places públiques residencials i 500 de les 1.200 places públiques dels centres de dia. Tot i així, l'apartat de transferències corrents als ajuntaments decreix de nou. Enguany ens hem trobat que els ajuntaments han trobat tancat el programa, només tres mesos, tot i que sabem que s'ha tornar a obrir, però, això porta a una indefinició continuada de com aquestes places podran sobreviure. Què pretén el Departament escanyant així els recursos municipals per a la gent gran?

Si vostès no creen els recursos, com a mínim facin uns programes dignes perquè les institucions locals puguin donar el servei i el suport que la gent gran necessita. A Catalunya, com ja he dit, hi ha prop d'un milió de persones que són majors de seixanta-cinc anys i aquesta població necessita l'augment de recursos. No podem pensar que se'n sortiran mentre puguin i quan no puguin ja ho cobriran des del seu nucli afectiu, no podem carregar les famílies, les dones, d'aquesta manera ni estimar tan poc la nostra gent gran. Ens calen més recursos domiciliaris, més centres de dia, més residències.

Per altra banda, hauríem d'adequar les ràtios de la mitjana europea i afavorir la creació d'habitatges tutelats, donat que un 16,1% de la gent gran viu sola i necessita ajut.

Els serveis socials d'atenció primària experimenten una variació que ja esperàvem fa temps, un 17,2%. Tot i així, segueix sent insuficient per la demanda. A més, com es distribueix? Les unitats bàsiques d'atenció primària augmenten 434 milions, però actualment els serveis bàsics preveuen dos assistents socials i un educador social per cada vint mil habitants. Estem parlant d'una ràtio molt alta. Però, a més a més, caldrien alguns indicadors nous, per exemple, el nombre de persones grans, infants en situació de risc, immigrants extracomunitaris, etcètera, que viuen al territori. Als països del nord d'Europa n'hi ha un o una professional per cada mil habitants, i és evident que aquí estem molt lluny d'això, encara que s'hauria de treballar des d'una perspectiva comunitària i fer més prevenció.

Pel que fa a l'assistència de la salut mental, cal reconèixer que s'augmenta la partida, però és que els diferents col·lectius fa anys que esperen millores i ens demanen, com a mínim, aquest any 800 milions més al Departament per incrementar els recursos a residències o llars, serveis d'atenció domiciliària, un pla d'atenció i integració social per tal d'impulsar la sensibilització social vers les malalties mentals, promoure les actuacions del voluntariat, donar suport a l'associacionisme d'autoajuda.

Pel que fa a l'atenció domiciliària, estem sota mínims. Actualment els nuclis familiars de convivència estan sobrecarregats, estan garantint la cobertura del dèficit pressupostari en benestar social. Gairebé sempre aquestes càrregues –ho torno a repetir– recauen sobre les dones que dediquen –que dediquem– una mitjana de quaranta-vuit hores setmanals a les tasques domèstiques i a tenir cura dels altres. Totes les famílies, totes les persones tenen dret a serveis d'ajut domiciliari, també, escoles bressol, centres de dia, centres sociosanitaris, és a dir, tenen dret a una atenció integral.

Pel que fa a les cases d'acollida per a dones maltractades, ja vaig manifestar l'altre dia, i també en una interpel·lació que vaig fer al Ple, que eren un recurs del tot insuficient. Les recomanacions europees marquen una plaça per cada deu mil habitants, tot i així, m'agrada reconèixer que es posaran en marxa alguns pisos pont, com ja es va anunciar des del Departament, i que són fruit de la posada en marxa d'alguns dels punts de la Resolució que vam aprovar en aquest hemicicle. Però tot té un pro, diran vostès, i sí, el té –i tant que el té!–, i és que l'únic que es preveu de nou..., aquí no tenim pressupostat, el Pla integral per a la eradicació, atenció i informació de la violència contra les dones que ens hauran de presentar, vostès, el proper mes d'abril com a mandat de la mateixa Resolució, i si no ho pressuposten vol dir que no el pensen posar en marxa enguany, perquè l'Institut Català de la Dona no el té pressupostat i vostès, tampoc. On és, doncs, el que es pensa invertir en aquest Pla integral per a eradicar la violència de gènere?

Els posaré un exemple. L'Ajuntament de Madrid –l'Ajuntament, no la Comunitat– dedica 3.950 milions

de pessetes a l'atenció integral a les dones i vostès, en total, a tot Catalunya invertiran un total de 240 milions, als quals podem sumar els 509 milions de l'Institut Català de la Dona, i només es queden en 749 milions que dediquen a l'atenció integral a les dones, a totes les dones. Les xifres parlen soles i no cal fer més valoracions, perquè seria bastant depriment.

En el Departament hi ha collectius totalment oblidats, com és el collectiu de persones amb intel·ligència límit. Alguns membres del Grup parlamentari que dona suport al Govern coneixen de prop la problemàtica, així, doncs, no és un problema de desconeixement. Facin un esforç i pensin en els collectius oblidats, que és la seva feina. Si no fan prevenció, com a mínim actuïn, però en aquest collectiu com en d'altres la prevenció és una eina imprescindible. El que és pobre, no ho ha estat sempre, i les problemàtiques derivades de la intel·ligència límit es poden pal·liar amb una bona atenció precoç. Els i les professionals de l'atenció precoç s'han queixat reiteradament que calia donar atenció fins als sis anys. Vostès, enguany, ho recullen en la Memòria, però ens hem trobat amb la sorpresa desagradable que acompanyava la bona voluntat –la pretesa bona voluntat– del Departament: el que s'inverteix en atenció precoç només varia en 22 milions. És evident que amb això no podem augmentar l'atenció precoç fins als sis anys i, si fins ara es donava fins als tres, això no ens quadra per enlloc.

He deixat de banda alguns aspectes que considero importants perquè no em vull allargar en la intervenció, com el de la pobresa i l'exclusió, perquè s'ha tocat a bastament, també, en aquest hemicicle, i només faré un apunt. Per exemple, a ajudes d'urgències socials només es dediquen 540.000 pessetes més que l'any passat i, en canvi, la pobresa creix; l'exclusió i la marginació, també.

Per tot això, els demanem que facin canvis de debò en aquest Departament, que actuïn, que racionalitzin els serveis, que creïn més recursos i assumeixin el seu paper de redistribució de la riquesa i que practiquin polítiques de solidaritat social i no es quedin amb el model propagandístic, anquilosat i poc útil.

És per això que hem presentat aquesta esmena a la totalitat que avui defensem i és per això que demanem el retorn del pressupost del Departament de Benestar Social.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Porta. En nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds té la paraula, també, per defensar la seva esmena a la totalitat del Departament de Benestar Social, la il·lustre diputada senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores conselleres –perdó, senyora consellera, que només n'hi ha una–, senyores diputades, senyors diputats, el Departament de Benestar Social hauria de ser un departament punter, un departament que estigués donant resposta a les noves demandes socials, a les noves necessitats, i hem de dir que, tal com es tradueix en el pressupost no podem dir

que compleixi, justament, aquesta missió. Hem de dir, un cop més, que no és una prioritat del Govern de la Generalitat el benestar social, no ho és perquè això es reflecteix molt bé, justament, en els pressupostos que es presenten.

Si llegim les memòries del Departament, en general, podem estar d'acord amb molts dels objectius que es plantegen. Dic en molts, la majoria sobre el paper estan bé, excepte que hi ha coses que no apareixen. No apareix –ara ho ha dit la diputada que m'ha precedit, la senyora Carme Porta– el Pla integral per a l'eradicació de la violència, no apareix; no apareixen referències a la immigració, i no ho dic perquè hagin de tenir partides específiques, sinó perquè hi deu haver programes específics, tenint en compte, a més a més, que hi una secretaria que se n'ocupa, però no apareix: apareix absolutament diluït i com una cosa secundària. Però deia que, en general, sobre el paper, els objectius hi són, els recursos no hi apareixen.

És un Departament mancat de recursos, és un Departament mancat d'ambició, és un Departament que, en definitiva, prossegueix fent el que jo ja deia en la meua intervenció el mes d'abril: institucionalitzant la caritat, més que fent una política efectiva de benestar social. És un Departament que, per altra banda, tenint en compte que té aquests pocs recursos i aquesta poca ambició, podríem dir que va tirant. Va tirant a partir de basar-se en allò que les famílies van fent de forma desinteressada i gratuïta que són els principals elements del benestar social en el nostre país, va basant-se a partir de delegar moltes de les activitats a diferents entitats, algunes d'elles d'iniciativa social amb molt voluntarisme, amb moltes ganes de fer coses, però que implica, també, per part del Departament una certa deixadesa de funcions, un departament que no es recolza gens amb els ens locals quan són els agents més importants des del punt de vista, per la qüestió de proximitat, d'atendre les demandes socials; un departament que, en definitiva, ens decep, tenint en compte, com havíem expressat des del nostre Grup, que havíem posat confiança que el canvi de conselleria, el canvi de consellera al front del Departament, implicaria alguns canvis, i esperàvem que aquests canvis fossin notables, i la veritat és que no ho hem vist.

És un departament en què el pressupost, dèiem, és escàs: representa un 2,7% del conjunt del pressupost de la Generalitat. Resulta que l'any 91 el Departament de Benestar Social representava un 4,1%, és a dir, perd pes específic en el conjunt de tot el pressupost de la Generalitat. I ja ho sé, què em diran. Segur que la intervenció que faci la persona representant del Grup de Convergència i Unió dirà: «És que en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya hem assumit més competències; ara, els Mossos d'Esquadra, precisament, avui han iniciat el seu desplegament a Barcelona, a Tarragona.» Bé, i què? Les demandes socials s'han incrementat, han sorgit noves necessitats, res justifica aquesta pèrdua específica del Departament de Benestar Social dintre del conjunt de recursos que destina la Generalitat de Catalunya a les seves polítiques.

He dit que representa un 2,7% del conjunt del pressupost de la Generalitat. Si suméssim la Direcció Gene-

ral d'Atenció a l'Infantesa, tenint en compte que en algun moment ha estat al Departament de Benestar Social i que és una tasca social l'atenció a l'infantesa, fins i tot, ens quedariem amb un 3,1%, és a dir, misèria; la veritat, molt poc per poder afrontar –hi insisteixo– totes les necessitats, les noves demandes socials.

Si examinem els diferents components del Departament, a més a més, és significatiu com el poc increment que s'ha produït, un increment d'un 8,7%, en tot cas per sobre del que ha sigut el PIB nominal, però que, en definitiva, és tan poc que –hi torno a insistir– torno a insistir en aquesta insuficiència de recursos que representa, i aquesta manca de prioritat, però és significatiu veure com es distribueixen o com s'han incrementat aquests recursos.

El Gabinet del conseller incrementa un 10%. Clar, cal dir que els programes d'ajuts a les famílies s'han incorporat aquí –2.200 milions de pessetes. Per cert, no ha augmentat ni una sola pesseta el Programa d'ajuts a les famílies, amb la qual cosa, si ho comparéssim, realment, amb el que hi havia l'any passat, l'increment és d'un 4,26%. La Direcció General de Serveis Comunitaris disminueix, perquè han sortit aquells 2.000 milions de pessetes, però, si ho comparéssim amb el que hi havia l'any passat, o, millor dit, amb relació a aquesta sortida de diners, l'increment seria d'un 4,07%.

La formació d'adults, que el senyor Joan Boada ja en farà el comentari específic, s'incrementa en un 12,15%. Direcció General d'Acció Cívica, un 33%, és a dir, si alguna cosa s'incrementa en el Departament de Benestar Social és justament Acció Cívica. Nosaltres pensàvem que el senyor Comas deixava una herència que vostè gestionaria d'una altra manera; ara hem de pensar que qui deixa l'herència és el senyor Pujol, és a dir, no és que el senyor Comas hagi sigut molt eficaç, perquè ho ha sigut –ha muntat tot un sistema clientelar a través d'aquesta Direcció General d'Acció Cívica, que no solament es continua mantenint, sinó que s'incrementen molt més els recursos d'aquesta Direcció General que de qualsevol altre programa d'aquest Departament... Per fer què? Com deia abans, tota una sèrie d'actuacions clientelars, per fer una separació injustificable –injustificable– entre els tipus de demandes socials que feien els uns i els altres. Jo ahir m'hi referia comentant, precisament, el pressupost de Cultura: quan una entitat, quan un grup demana una subvenció, si és de la cultura, diguem-ne, catalana, ho demana a Cultura; si és de la nova cultura popular, que sorgeix als barris, que ve de collectius d'immigrants, per exemple –que, per cert, són, també, catalans; només faltaria!–, llavors no pot trucar a la porta de Cultura; aleshores, ha de trucar a la porta d'Acció Cívica, amb la qual cosa estem fent una jerarquizació absolutament injustificable –absolutament injustificable– entre la nova cultura popular i la cultura culta, la cultura dels barris i la cultura culta, en sentit antiquat de la paraula, a més a més; la cultura del que considerem popular i tradicional, que s'assimila a català, amb la cultura que porten, com a aportació dinàmica del que s'entén, precisament, per Catalunya les persones que han vingut de fora, siguin d'Extremadura o d'Andalusia, siguin del Magrib o del Lluçenya Orient; és igual, és una jerarquizació injustificable. Per tant, ens sembla absolutament injustificable, també, que es continuï mantenint

aquest tipus de política a través d'aquesta Direcció General d'Acció Cívica.

Si passem, aleshores, a veure els instituts, l'Institut Català del Voluntariat, que dedica, pràcticament, més de la meitat del seu pressupost a materials i subministrament i un 20% a despeses financeres –i sorprèn, sobretot, l'absència de despesa cap a les corporacions locals–; l'Institut Català del Voluntariat, que en absolut compta amb els ajuntaments.

Però passem al volum més important, a l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, amb els seus programes específics amb relació a persones disminuïdes, vellesa, assistència primària. Doncs, bé, l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials incrementa el seu pressupost amb un 7,57%, és a dir, per sota del del Departament; pràcticament, si tenim en compte el que s'ha incrementat el producte interior brut, l'increment, aleshores, és poquíssim, és poquíssim! És interessant, aleshores, veure, una mica, quin és el tipus d'aspectes específics que toca l'ICASS, però jo abans m'he referit, justament, al menysteniment que es té dels ajuntaments en un Departament com Benestar Social, i, al mateix temps, un abandonament de responsabilitats per part del Govern de la Generalitat, delegant aquestes responsabilitats a entitats privades. Doncs, bé, resulta que als ajuntaments se'ls exigeix que destinin, com a mínim, un 4% del seu pressupost a Benestar Social per poder tenir accés als recursos del Departament de Benestar Social i signar-hi convenis i, en canvi, per la seva banda, fixem-nos en la diferència: el Departament de Benestar Social no arriba a aquest 4% respecte al pressupost de la Generalitat, és a dir, s'exigeix als ajuntaments el que el mateix Govern no fa –primer punt.

Però, en segon lloc, resulta que, en el pressupost de l'ICASS, la quantitat que es transfereix a les corporacions locals és de 4.742 milions de pessetes. La que es transfereix a entitats privades és de 18.052 milions de pessetes; comparem, posem-los a la balança, quan en els ajuntaments s'estan fent els serveis d'atenció primària, i un dels objectius de l'ICASS és, justament, subvencionar aquests serveis d'atenció primària. Posem-ho a la balança; és que la desproporció és notable. I que consti: quan dic que es basa molt, el Departament, en aquestes entitats privades, sort de moltes entitats d'iniciativa social, com deia abans, que treballen amb molta bona voluntat –i algunes d'aquestes a partir, gairebé, del mer voluntarisme–, però això no es pot sostenir d'aquesta manera, senyora consellera! Hauria de ser, en tot cas, aquesta col·laboració amb entitats d'iniciativa social que s'ha de fer; no hauria de ser a partir o en detriment, millor dit, de les responsabilitats del Govern.

Nosaltres entenem que és bàsic ampliar la xarxa de serveis socials, precisament, per respondre a aquestes noves necessitats que sorgeixen. Ampliar la xarxa de serveis socials i canviar una mica el tipus de plantejament del treball, és a dir, la mateixa organització del treball dels serveis socials, perquè, pràcticament, els treballadors socials poden fer poc més que gestionar prestacions i omplir papers –poden fer poc més–; caldria que s'afavorís, realment, l'acció social a partir d'una visió transversal, integral, multidisciplinària, donar instruments als treballadors socials per poder fer la seva feina de manera adequada i no convertir-se en

buròcrates, que, pràcticament, és l'únic que poden fer amb els recursos que hi ha en aquests moments.

Aleshores, deia, cal ampliar la xarxa bàsica de serveis socials. Per què? Doncs, per fer moltes de les actuacions que vostès mateixos defineixen; veiem que es fa a través, justament, dels programes que tenen a veure amb assistència primària. Doncs, bé, en aquest cas, programa amb relació a dones maltractades, 240 milions de pessetes; la senyora Carme Porta ja s'hi ha referit abans, ha posat comparacions amb el cas de l'Ajuntament de Madrid per poder veure com resulta que tot un Govern d'un país com Catalunya està destinant uns recursos misèrrims a una qüestió que és bàsica i essencial abordar i, precisament, en aquest Parlament s'ha parlat d'aquests temes, s'ha definit que hauria d'impulsar-se un pla integral d'eradicació de la violència, i això no es tradueix en recursos, no es tradueix en recursos. Què es faran amb aquests 240 milions de pessetes més que seguir mantenint les cases d'acollida amb aquest anar tirant que anava dient jo abans, i poc més –i poc més–: algun pis pont –poc més, poc més. Quina ambició hi ha respecte a aquest tema tan crucial i tan fonamental?

Quina ambició hi ha respecte a la lluita contra la pobresa? El Programa Dona, Pobresa i Exclusió Social no s'incrementa; bé, si no és que vostè em digui que l'increment d'1.376.000 és un increment. Home, hem passat de 237 milions a 239 milions, per lluitar contra la pobresa i l'exclusió social!, i en programes específics per a les dones, també! La veritat, ens sembla molt poc seriós pensar que es pot fer res més del poc que s'ha fet fins ara des de la Generalitat per intervenir en les situacions que estan provocant l'exclusió social de moltes persones a la nostra societat.

Salut mental. Ahir en vam estar parlant, també, amb relació a Sanitat. Salut mental és aquell tipus d'actuacions que porta un retardament tan considerable que, encara que si comparem les xifres, podríem dir: «Aquestes, sí que han augmentat, eh?»; han passat de 467 milions de pessetes a 804 milions de pessetes. Caram, un 72%!». Però és que 804 milions de pessetes a tots els programes de salut mental!, és que es partia de tan poc, es partia de tan poc, senyora consellera, que, realment, digui'm què es podrà fer amb relació als temes de salut mental? Com s'impulsaran les noves residències i l'acollida a llars per poder substituir l'internament en centres psiquiàtrics, que és una de les definicions, justament un dels objectius que s'està fent? Jo no he vist que, en les inversions previstes a atenció primària, això hi figuri! Hi ha 29 milions de pessetes per a tota l'atenció primària! D'aquí han de sortir allò dels nous recursos per a dones maltractades, d'aquí ha de sortir tot el que seria increment de recursos per a salut mental en inversions; estem parlant d'atenció primària, que és on s'inclou salut mental –és on s'inclou salut mental!

No es preveuen, per tant, residències o llars per a salut mental i, precisament, aquesta era una de les promeses electorals de Convergència i Unió que se n'està fent bandera per part del president senyor Pujol. I en fa broma de tant en tant, i diu: «És que de salut mental estem malament a Catalunya», i en fa broma. No se'n pot fer broma, s'han de destinar més recursos i s'han de fer polítiques efectives, també, en aquest terreny.

Els serveis i programes d'atenció a les drogodependències pugen un 13%; els de malalts del sida, un 2,95%. Ho consideren suficient, quan la sida és un dels problemes importantíssims que cal afrontar. Tenim –això, sí– sobre el paper unes magnífiques resolucions aprovades a partir del treball que va fer la Comissió al respecte. S'haurien d'impulsar més recursos per fer efectius els programes de lluita contra la sida. Tampoc ens sembla que això estigui suficientment reflectit en el pressupost.

L'atenció a les persones disminuïdes. També, en aquest cas, l'increment és insuficient; l'increment és un 6,28%; es manté, per tant, a la pràctica el que hi havia en el pressupost de l'any 2000. Realment, es considera que ja està tot resolt, que només cal mantenir, que no cal fer res més? Realment, es considera que tot el que és l'atenció a les persones amb disminucions, l'eradicació de barreres arquitectòniques, l'increment de les prestacions que reben aquestes persones, una millora en la inserció laboral, és suficient simplement mantenint el nivell de recursos, que és el que es fa?

Vellesa, l'atenció a la vellesa. L'increment és del 8,77%. Tampoc és glòria, aquest increment; més elevat que altres parts del pressupost, però tampoc és glòria. És realment insuficient –realment insuficient– en funció de les necessitats creixents, que són moltes, justament amb relació a la vellesa, perquè, per sort, l'esperança de vida, cada vegada és més gran i, el nombre de persones grans, cada vegada és més gran, i, el nombre de persones grans en situació de dependència, cada vegada és i serà més gran, i el que és una sort des del punt de vista que això ha implicat una millora en condicions de vida, una millora de la sanitat i, per tant, és un indicador molt positiu de la nostra societat s'ha de traduir a garantir que totes les persones grans –sobretot aquelles que estan en situació de dependència– puguin tenir uns serveis, puguin assegurar que seran ateses.

Que això ho fa, majoritàriament, la família? Ho fa. Que ho pugui seguir fent? Ho pot seguir fent, però no hem de confondre el que, per obligació i estimació, es fa a la família amb les responsabilitats que té el Govern de donar els serveis per poder fer possible que aquelles persones que volen envellir soles a casa, per exemple; que aquelles persones que necessiten anar a una residència, per exemple, puguin fer-ho. Cal incrementar els serveis d'atenció a domicili molt més de com estan ara, perquè, si no, no estem garantint aquest dret d'envelliment a les persones a casa. Ara només s'aplica de manera assistencialista –res més que això. Ja es va fer un pas, en el seu moment, però cal fer-ne més per garantir un dret universal. És en aquest marc de la vellesa on allò que de vegades diem i que hem de seguir repetint, que els drets socials no estan garantits, millor s'expressa –on millor s'expressa–, per la fragmentació de competències, pel fet que viure en una població o en una altra pot implicar serveis molts diferents, i això vol dir que, en alguns casos, a la millor, aquests serveis d'assistència domiciliària estaran funcionant de manera efectiva, amb bastant cobertura –en alguns casos, molt poc–; vol dir que viure en un municipi o, a la millor, al del costat està implicant diferències notables quant a serveis disponibles.

I em dirà: això no és una qüestió de la Generalitat, sinó dels ajuntaments. No, és una qüestió de la Generalitat. Lògicament –lògicament–, perquè allò que cal és enfortir la col·laboració amb els ens local per atendre aquestes situacions amb els recursos necessaris –lògicament, amb els recursos necessaris. El mateix Decret de preus, que implica un determinat pagament, el fet de tenir, o no, els serveis disponibles implica poder-hi accedir, o no, és a dir, sobre el paper, també, sobre la llei, resulta que aquests drets estan garantits; sobre el pressupost i sobre els serveis existents no ho està, perquè, si no hi ha una residència assistida que un hi pugui anar –a Tarragona, no n'hi ha cap de pública, per exemple–, doncs, no s'hi pot accedir. O s'haurà d'anar a accedir a una que està molt lluny, o no tan lluny, però s'està eradicant la persona del seu lloc habitual de residència. Per tant, això, evidentment, no és indiferent.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

O la manca de coordinació que hi ha amb el que seria la vessant sociosanitària de la vellesa i la dimensió social, en què és difícil, de vegades, establir la línia divisòria. I això s'ha vist, per exemple, de manera molt clara, aquesta dificultat de coordinació –no dic que sigui tot descoordinació, no estic dient això, eh? El problema que hi ha quant al fet que, a una persona, per exemple, se li defineixi que el que té és Alzheimer o que el que té és demència senil està implicant un canvi molt notable quant als drets i accés a prestacions que tindrà. En el primer cas, implica tenir accés a la sanitat universal; en el segon cas, implica tenir accés als recursos socials, però pagant, a partir del que estableix el Decret de preus. Això, per exemple, en el transport sanitari –ara que hi ha hagut aquest canvi, en el sistema de les ambulàncies i tot això– s'ha vist. Quan intervenia la Creu Roja a moltes poblacions, portava a centres de dia, a llocs de rehabilitació, etc., persones amb mobilitat reduïda –moltes d'elles, persones grans.

En el moment que canvia el sistema, arriben noves empreses i diuen: «No, no, a nosaltres ens paga Sanitat; això és Benestar Social. Si hem de portar una persona gran a un centre de dia, això és Benestar Social, i qui ho paga? Ah, ningú; no se sap. Caram, posin-se al lloc de les persones que han vist el desconcert de dir: «Fins ahir, em portaven l'avi al centre de dia; a partir de demà, em diuen que, si l'hi vull portar, he de pagar». Però, què és això? Aquesta interrupció de drets no es pot sostenir de cap manera perquè les necessitats són les mateixes, i, els drets, per tant, també.

Les inversions que es destinen a vellesa, que són les que han de cobrir noves llars tutelades, residències assistides, nous centres de dia, etc., s'incrementen només en un 2,36%. No ho sé, què hi podem fer, també, de més amb aquest increment tan minso! I la despesa corrent és 23.974 pessetes. Jo, abans, m'he referit que l'increment d'aquest capítol era d'un 8,77%, però el que hi destina, l'increment del que aporta la Generalitat, no és veritat que sigui això perquè, a través del que es recupera com a prestació de serveis, del que paga directament la gent o les famílies a través del Decret que va definir la prestació de serveis, resulta que hi ha 4.665 milions que ingressa la Generalitat. Per tant, hem de restar aquesta aportació. Per tant, aquell increment no és tant. I, per

tant, també en aquest camp, ens quedem, pràcticament, igual. És a dir, tota una sèrie de motius, tota una sèrie de motius –i no m'allargo més perquè ha d'intervenir el senyor Boada–, que fa que nosaltres hàgim presentat aquesta esmena a la totalitat al Departament de Benestar Social. Pel poc esforç pressupostari que entenem que no serveix per afrontar les demandes socials, avui plantejades; perquè les seccions de suport als nuclis familiars estan estancades; perquè hi ha un escàs suport als ajuntaments; perquè caldria abordar les qüestions d'atenció a la vellesa de forma integral i no fragmentada, com està ara; perquè caldria donar més impuls als programes amb relació a les persones amb disminució –molt més, també, als de salut mental; molt més, també, a eradicar la violència de les dones; una presència, hauria de tenir, central, les qüestions d'immigració, que no hem vist–, i perquè caldria ampliar –ja ho he dit– la xarxa de serveis socials per poder atendre eficaçment totes aquestes qüestions plantejades.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada. Té tres minuts cinquanta-cinc segons.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president...

El president

Ja sap que, en aquest debat, precisem molt.

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, no, no; després parlaré jo amb la senyora Dolors Comas sobre el temps...

El president

Serà una qüestió interna entre vostès dos, eh?

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, sí, molt interna; molt, molt, molt entre la senyora Comas i jo mateix. Bé, no, doncs, entrem ràpidament i telegràfica –com no pot ser d'altra manera; de totes maneres, ja vam tenir un debat i en tindrem un altre a la propera sessió parlamentària, on també ho podem dir... Home, evidentment, comparteixo –com ha dit la senyora Dolors Comas– que aquest Departament hauria de ser punter i la Direcció General de Formació de les Persones Adultes també hauria de ser puntera, sí, veritablement, tinguéssim un govern que creu que és prioritària la formació de les persones durant tota la seva vida, i no ho és, des del nostre punt de vista, i l'ensenyament d'adults –com ja vaig dir a la consellera d'Ensenyament– porta a terme una política clarament conservadora, una política de dretes, on preval més el camp qui-pugui que no fer una veritable política integral per potenciar l'ensenyament, doncs, de les persones adultes. Home, creix el pressupost en un 12% –és veritat. Va dir: «Oh, és molt!», perquè, és clar, sí, són 314 milions –diguem-ho tot perquè, de vegades, els

percentatges fan bé però, de vegades, no diuen tota la veritat—, 314 —em sembla que he apuntat— milions. De meravelles, no se'n poden fer, consellera, de cap manera, no?, quan, evidentment, l'ensenyament de persones adultes és un element clau, d'integració social, ja que, a més a més i cada vegada més —i això és bo; si ho fem bé, és bo—, recull persones immigrades i ha de tenir la funció d'igualadora d'oportunitats personals i de creixement col·lectiu del país —no oblidin això!—, de creixement col·lectiu del país; col·lectiu, tots junts, no separats per raons, doncs, socials o per raons de pertinença a una cultura o a una societat diferent. I aquest pressupost és del tot insuficient.

Jo estic convençut, senyora consellera, que vostè ho sap, i estic convençut que vostè ha treballat i ha discutit amb la direcció del Govern per tal d'aconseguir més diners, però, és clar, com que qui mana és el senyor Pujol i el senyor Pujol té clar quina ha de ser la funció de l'ensenyament de les persones adultes, es tradueix, evidentment, en aquest pressupost restrictiu, insensible a les necessitats que hi ha en aquest moments. En definitiva, és fruit d'una política conservadora, d'una política de dretes, que és la que, evidentment alimenta, des del Govern, el senyor Pujol, com a representant, evidentment, d'aquest sector de la població.

El pressupost és insuficient per fer front a les necessitats de formació de les persones adultes —tantes com n'hi ha en aquests moments! És insuficient, senyora consellera, per completar el mapa; amb aquests diners no completarem el mapa de l'educació bàsica. Falta, encara, crear més de 50 escoles que puguin donar, doncs, el graduat escolar de Secundària; d'acord que encara li queda un altre any, per acabar, però, en tot cas, el 2001 no fa la sensació que puguem fer un salt qualitatiu...

Tota la formació del professorat, sobretot en noves tecnologies, no surt enlloc —no sé si, dels 10 milions en equipaments de centres i aules d'adults, en podem fer alguna cosa... Les actuacions formatives i de divulgació, 32 milions —1 més que l'any passat—, quan, evidentment, el professorat necessita, doncs, ampliar els seus coneixements per poder impartir el graduat escolar a Secundària i també adequar-se a les noves tecnologies de comunicació i informació, que això no, no succeeix en aquest moment; és insuficient, també, per fer front a les noves necessitats de la formació de la població immigrada. Home, destinem al Programa de lluita contra l'analfabetisme, 7 milions, quan aquest és un element importantíssim, perquè és el pas previ per a moltes persones per al començament d'estudis reglats, que, evidentment, poden millorar les seves condicions.

I acabo abans que el senyor president..., ja en sento quasi l'alè aquí, al clatell, per dir-me que em queda una frase (*rialles*); La frase, doncs, seria, també: «l'Aportació de transferències als ens locals també és minsa, i aquesta col·laboració no pot existir». I, en definitiva, aquesta Direcció General, que és la que em toca defensar a l'esmena a la totalitat, també creiem que hauria de tornar al Govern perquè, veritablement, entengués aquesta formació prioritària al nostre país.

Gràcies, senyor president, senyores diputades...

El president

Senyor diputat, mai m'havien dit una cosa així. (*Fortes rialles*.) Gràcies. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Marina Geli, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, jo crec que una paraula, dues paraules, que és «poca ambició», són les que justifiquen la nostra esmena a la totalitat. Havíem posat esperances en vostè, consellera. Avui, voldria començar demanant un cert perdó al conseller Comas, perquè nosaltres pensàvem que la línia de l'empremta política del 85 fins ençà, fins que vostè va ser titular d'aquest Departament, del conseller Comas era molt important. Doncs, no. Ara resulta que, amb la nova titular, encara s'engreixen partides d'aquestes que nosaltres pensem que no haurien d'estar en aquest Departament. Per tant, poca ambició política. No creuen en la proximitat. Repassant el model canadenc —que vostès coneixen molt bé—, la il·lustre ministre Louise Hagel, que és la ministre de Política Social, ai las!, té un departament, un ministeri que es diu de Política Social i d'Afers Municipals i Metropolitans. Per tant, poca ambició política interna i externa; poca capacitat per convèncer el conseller Mas que aquest és un departament que ha de deixar de ser la Maria, la Maria pressupostària. Per què? Perquè, si tots no aconseguim que el suport a la vida quotidiana, allò que passa a casa, el suport a les persones amb dependència, a les anàlisis dels escenaris que condicionen, també, conductes violentes; si no convencem el Consell Executiu que això és una prioritat pressupostària i de discurs, que, les polítiques transversals, sobretot s'han de coure quan es reuneixen els consells executius —i vostè en té algunes de molts importants a liderar; va crear i estàvem esperançats amb la Secretaria General de la Família...

Amb independència d'allò que cobra el secretari general, només té un programa gràcies, encara, que el Partit Popular, en el pressupost passat, va posar en el pressupost, que és el que en diem xec d'escoles bressol. No hem sabut trobar res més que la declaració d'intencions a la pàgina web del Departament. Vostè, consellera, quan s'asseu amb el Consell Executiu, li diu al conseller de Treball que, per conciliar la vida familiar cal introduir clàusules socials més enllà dels increments salarials? Vostè, fa un discurs públic que hem de reflexionar sobre el temps, sobre els espai, i moltes més coses.

Per tant, decepció. Decepció, poca ambició política. Pensàvem que, després de vint anys, ara era el moment de consolidar alguns drets, drets que jo en vull dir drets de suport a la vida quotidiana. Tenim el dret a les pensions, tenim el dret a la salut, tenim el dret a l'educació i estem debatent la qualitat d'aquests drets, la igualtat d'oportunitats perquè ens hem adonat que els intangibles externs també condicionen, i que el debat, quan universalitzes un servei, és un debat d'actualitat. I pensàvem que vostè —i també per la seva condició femenina—, també —dic—, perquè aquest és un tema, evidentment, no de gènere, aconseguiria portar a l'Estat també, consellera, o aquí a Catalunya, algun dret de suport.

A aquest pressupost, miri, nosaltres li hauríem donat suport si només s'hagués constatat el dret del suport a domicili; per això ja valia la pena donar-hi suport, però no. Cap debat d'Estat en temes complexos. Però és que estem parlant de temes que no afecten la gent?; doncs, no. Quan es pregunta a la ciutadania què li preocupa, li preocupa la violència, li preocupa la convivència, li preocupa la immigració, li preocupa com donar suport a les persones amb dependència, com envellir. Li preocupa això, que són liderats per aquest Departament. Doncs, no, consellera, el conseller Mas no li deu haver fet gaire cas. L'any 99, de cada 100 pessetes del pressupost de la Generalitat, en gastàvem 2,76 en el Departament i, l'any 2001, també les gastarem. I vostès no creuen en la proximitat. Vostès continuen fent. Tenen necessitat –jo diria més partidària que política– de tenir una xarxa a tot el territori de casals d'avis de gestió pròpia, d'oficines de Benestar Social, de ludoteques, de centres cívics a tot el món, a tot Europa. Aquests són temes de proximitat, d'autogestió de la mateixa gent, de la iniciativa social o dels ens locals. Doncs, no.

Aquest és un pressupost que gosa incrementar un 33% a Direcció General d'Acció Cívica, quan s'han convertit en un clàssic que molts grups d'aquesta cambra, i recordo també intervencions del Grup Popular, en moltes ocasions, criticant en el debat de política que vàrem tenir amb el conseller Comas, criticant Acció Cívica, la senyora Dolors Montserrat... Doncs, no. Amb un pressupost que no augmenta, continua prevalent la necessitat de xarxa. Potser, consellera, perquè se senten febles, potser perquè volen utilitzar –i ens sap molt greu– aquesta xarxa per fer activisme polític. Però nosaltres, això, fins i tot ho passaríem per alt si vostès haguessin decidit ampliar una xarxa per donar-la a l'autogestió.

Cap altra partida s'incrementa, continua tenint, consellera, una conselleria macrocefala amb un gran Gabinet de la Consellera, on hi cap tot. Hi caben els 200 milions del Pla de la Mina, que ens alegrem que hi siguin; hi caben els ajuts del xec familiar, hi caben moltes partides d'aquestes que en diem de «discrecionalitat política». No serà que no són capaços d'establir drets perquè, de fet, ja els va bé la discrecionalitat? Discrecionalitat en el tercer sector, cap garantia de dret. Jo diria que encara vostès van enrere. Miri, aquí hem tingut debats seriosos de com consolidar la relació del seu Departament amb el tercer sector i diem: hem de tendir a la concertació plurianual, hem de garantir el contracte programa. Doncs, no. Encara ho precaritzem més, consellera.

Sectors d'iniciativa social que han fet la base d'una xarxa escassa però que existeix estan molt preocupats. S'està precaritzant encara més la responsabilitat pública de determinats serveis –cada vegada és més llunyana de discurs i de pressupost. Fins i tot la salut mental, consellera, vostè que diu que apostem per pisos amb suport, torna a fer allò que ja ha fet en vellesa, l'ajut a l'acolliment residencial, que vol dir: si un no s'ho pot pagar subsidiàriament, ho pagarà la Conselleria. Per tant, no lideren un debat d'Estat de què és allò a què ens comprometem per millorar la convivència, el suport a les persones amb dependència, el suport a les famílies, com ho paguem. Un discurs absolutament aliè a la proximitat però encara, allò que teníem, ho precaritzen.

És un pressupost decebedor, consellera. He buscat i rebuscat el seu compromís de portar a aquest Parlament el debat dels preus públics. No ho he sabut trobar, consellera –potser és que no en sé més–; les memòries del seu Departament no ho expliquen. Aquest és un debat molt important perquè nosaltres no volem fer demagògia. La proposta de canvi de model, la proposta de tendir a uns quants drets socials comporta un debat sobre el finançament. Quina és la responsabilitat pública de l'Estat? Quina és la responsabilitat pública de la Generalitat? Quina és la responsabilitat pública de l'individu, del ciutadà, del consumidor del servei i de la família? Doncs, no. Vostè no s'ha atrevit. Portem un any, consellera. Nosaltres li obríem les mans en el debat. Parlem-ne perquè, probablement, aquest debat enriquir, jo crec que –al Parlament– els fa basarda, els fa por, perquè han perdut l'ambició política i la capacitat de lideratge. Per tant, portar aquest debat aquí, al Parlament, saben que vostès no el lideraran i que hauran de reconèixer que es van equivocar.

Repasaré algunes xifres i algunes idees per explicar el que nosaltres pensem que vostès haurien de fer, fins i tot amb els mateixos diners. La Direcció d'Acció Cívica, serveis comunitaris, als ajuntaments, en la proximitat, ajuts de lloguer per a habitatge, que és allò que té la Direcció General de Serveis Comunitaris, consellera, perquè, vostè, se suposa que parla amb el conseller de Política Territorial, que l'any passat li van passar a Adigsa; per tant, les polítiques d'habitatge, havíem entès que eren de Política Territorial –que ens semblava bé–, perquè els més pobres també havien d'estar dintre d'una conselleria que pensava en el tot, en l'habitatge. Vostè incrementa, en una partida discrecional, aquesta Direcció General. Passi-la als ajuntaments, consellera. Exactament igual que l'Acció Cívica, exactament igual que..., oblidi's d'un Institut Català del Voluntariat. El voluntariat es fa des de baix i no des de dalt. Ens podem estalviar tot això; simplifiquem.

Consellera, jo crec que vostè ha de fer prevaldre la seva força. Li posaré uns exemples, del seu Consell Executiu. Fa pocs dies, el 25 de novembre, el conseller Rius, sol, va presentar el programa Vida als Anys per als propers anys. On era vostè, consellera? Hi va estar convidada? Jo, que sàpiga, és un programa sociosanitari; és un programa, un gran programa que ara ha tocat sostre, que s'expliquen inversions milionàries però que continua tenint una visió estrictament sanitària, consellera. Vostè sap que, avui, a una persona gran amb dependència, que surt d'un hospital d'aguts i va en un llit socio-sanitari, li paguem, per a aquest llit, 250.000 pessetes. Quan passen al seu Departament –és la mateixa persona, consellera–, potser no tenim l'ajuda a domicili per donar-li o potser tenim una plaça, a molt avançar, de residència assistida que val, com a molt màxim, 152.000 pessetes, amb el mateix pacient, amb la mateixa persona i que, encara, només li pagarem si el Decret de preus considera que és suficientment pobre. Aquesta és la realitat pura i dura.

El conseller Comas havia intentat –i vostès tenien un dels millors professionals que té Catalunya en aquests temes– liderar el programa Vida als Anys, que ara ja no hi és. Aquest programa ha de ser un programa sociosanitari que ens permetria resoldre, consellera, una gran

part d'això que vostè té a l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, l'ICASS. Aquest és un dels grans debats avui. És el debat de la vida quotidiana, és el debat de les dones cuidadores, de les famílies cuidadores. I no malinterpreti les nostres paraules, consellera; les famílies tenen tot i més responsabilitat, però, evidentment, cal compartir responsabilitats en l'àmbit privat, consellera. I per això, cal lideratge polític, cal posar sostres alts perquè no podem perdre més temps, perquè què està passant, consellera? El mercat ha vist que l'envelliment és una font de negoci molt important. Amb una cobertura de finançament públic tan petita com la que tenim, el mercat l'està ocupant i jo no dormiria tranquil·la, consellera. N'estem segurs de tenir els mecanismes reals de control de la qualitat? Diguem-ho en veu alta. Sap què fan els bascos? Cada any porten al Parlament la inspecció, com a ens autònom de política social, una anàlisi de cada una de les residències públiques i privades del País Basc, i els posen nota perquè, d'aquesta manera, hi ha un mecanisme d'autocontrol.

Dic això perquè la migradesa dels serveis públics està fent –i especialment a Catalunya, i vostè ho sap– que el mercat amb ànim de lucre, que no hi tinc res en contra, sinó que li dic que hi hem de pactar, hem de pactar com paguem la dependència, hem d'establir, hem d'obrir un debat de suport a la dependència... Nosaltres, que, precisament a Catalunya, consellera, tenim una llarga tradició mutual. Doncs, no. Una consellera, un departament, un consell executiu que es limita a fer petits increments, increments de places de 400 milions o 800 milions, que encara gosa abaixar les partides de programes propis de pobresa referits el sector de disminuïts. Miri, el sector de disminuïts, consellera, vostè sap que tenim una sort, o dues sorts. Una, tenir una bona llei d'Estat, que és la Lismi i, una altra, tenir la Fundació ONCE. No ens enganyem, consellera, eh? Aquesta és la realitat de la no-descapitalització de la part del sector de disminuïts, i una llei que va establir drets.

Perquè deixi'm que li parli d'inversions, consellera. Comentava amb en Martí Carnicer que aquest és un departament que no inverteix. Sap per què no inverteix? Perquè no vol assumir despesa corrent. Ni tan sols inverteixen els 4.500 milions que vostès han ingressat de taxes dels usuaris i dels familiars. És una decisió política? No és una decisió política intel·ligent des de la seva lògica, perquè invertir en aquest sector és carregar-se d'una despesa corrent molt important, perquè és un sector on el capital d'inversió és relativament poc important, però, en canvi, la despesa per a tota la vida és molt important.

No podem continuar, consellera. Hem de fer un pacte, hem de fer un pacte polític. I fixi-s'hi, avui els dic aquí, demano al Partit Popular que reflexioni sobre si donar suport a aquest Departament. Els ho dic perquè recorde perfectament les paraules de la senyora Dolors Montserrat amb moltes de les argumentacions que jo utilitzava, que utilitzo avui. I res ha canviat, o molt poc ha canviat.

Direcció General de Serveis Comunitaris, Direcció General d'Acció Cívica, molt pocs increments. Senyora consellera, deixi que busqui el nombre de places de gent gran que potser pensa, vostè treu que ha de fer o finançar durant aquest any vinent, que era una xifra absolutament ridícula de 326 places. D'aquestes, 177

de pròpies, que deu ser una residència i mitja. Vostès, en el seu programa electoral, eren fins i tot més agosarat que nosaltres i parlaven, em sembla, de 30.000 places de residència. Nosaltres, amb moderació, nosaltres (*veus de fons*), nosaltres parlàvem de 15.000 places, consellera, a fer en vuit anys. 7.000, perdoni, rectifico. Sí, 30.000 places de llars... Perdoni, 7.000 places. Però 7.000 places, se suposava en una legislatura, consellera, eh? I per tant, 7.000 dividit per quatre... Diu que ja ho farem, consellera? Vostè m'ho explicarà avui? M'ho expliqui, perquè la Memòria del seu Departament no és possible, amb els diners que vostè ha pressupostat no és possible; ni que la iniciativa privada col·laboradora ho faci, consellera. Per tant, no estic parlant d'un tema marginal. Estic parlant de temes complexos, d'acord.

Deixi'm que li expliqui del lideratge, de la falta de lideratge en els temes transversals. Aquesta setmana vostè ha creat l'Observatori de la infància i de l'adolescència. Vostè ha participat, consellera, en el canvi que vol fer la consellera de Justícia de la Direcció General d'Atenció a la Infància, que en vol dir Direcció General d'Atenció al Menor, on es tendeix a la protecció? Vostè ha consensuat amb el conseller Rius els canvis que vostè està fent o vol fer a l'ICASS per tendir a models sociosanitaris? Ha parlat amb el conseller Franco per veure com gestionem el suport a la gent pobre? Ha parlat amb el conseller de Presidència, que té la Secretaria General d'Immigració i vostè té el Pla interdepartamental d'immigració?, que ni una línia, consellera, ni una línia en la Memòria. I mira que me'ls miro i remiro bé. Ni una línia en la Memòria, quan vostè va venir, amb llum i taquígrafs, a la Comissió de Política Social a explicar el nou Pla interdepartamental. I jo no dic que vostès no facin res, al contrari. Podem compartir discurs, consellera, però el discurs de la immigració en les seves competències és un discurs de proximitat, és un discurs d'estar al costat dels ajuntaments.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

La companya d'Esquerra Republicana deia: «massa dies els immigrants a la plaça Catalunya». Em preocupen els de la plaça Catalunya i els que són invisibles, els que no sabem on són. Em preocupa que, si no establim alguns drets socials, la gent pobre d'aquest país competirà amb els pobres de fora, consellera. I això no és racisme, és competir per la precarietat. I algú ho confondrà amb racisme. I diu: «oh» –em pot dir, he sentit–: «escolti, això és un problema de l'Ajuntament de Barcelona». No, no, no, aquest és un problema de país, aquest és un problema de lideratge, de polítiques transversals. I jo no vull allargar-me, perquè, sincerament, la poca ambició, el conformisme amb petits increments, no creure en la proximitat, no tenir suficient pes polític a casa seva, dintre el Consell Executiu, que la predisposa a tenir por a fora, a la societat, en el discurs i en el pressupost, fan absolutament justificada la nostra esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Geli. Per a un torn en contra, en nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, senyores, senyors diputats, mirarem de no allargar molt aquest debat, perquè em sembla que pel pla que tenim avui, si consumeixo tot el temps, altero una mica les intencions de la Mesa.

La veritat és que vostès em reconeixeran, senyores i senyors diputats, que, sempre que pujo a aquesta tribuna per parlar de temes de política social, sempre he valorat el paper de l'oposició, perquè el considero molt important. El tema social és un tema d'una alta sensibilitat i em sembla que és absolutament oportú i bo i correcte que l'oposició incentivi el Govern amb les seves crítiques constructives, i fent menció d'alguns aspectes que se'ns puguin escapar. Convé que això, doncs, es tingui en compte, i és el paper de l'oposició. I en aquest sentit, l'oposició també governa, fent, estimulant, incentivant el Govern. Jo, això, ho he reconegut sempre, per tant, avui, també ho reconeixeré des d'aquesta tribuna.

Deixi'm aclarir un parell de coses, de totes maneres, abans d'entrar en el contingut de la meva intervenció. Senyora Geli, el Departament de Benestar Social ja fa temps que no és responsable del Pla integral d'immigració. (*Veu de fons.*) És del..., no..., fa molt temps que el Pla interdepartamental, el Comitè Interdepartamental d'Immigració va passar a Presidència, ja fa uns mesos, a través dels instruments legals corresponents. Per tant, difícilment aquesta crítica que li feia a la consellera la pot, ella, contestar.

I l'altre aspecte, com que han intervingut diferents..., les diferents persones que han intervingut han fet menció, dient: «ara em diran...». Doncs no, no els diré res, perquè vostès ja ho saben. El pes del Departament respecte al pressupost de la Generalitat és evident, senyora Comas; és evident que vostè sabia que li diria això, que no és igual el 4% sobre el pressupost del 90 que el 3% sobre el pressupost del 2000. És absolutament..., vostè aquí ha de mirar els nombres absoluts i no el percentatge, és evident.

Entrem en algunes partides. Deixi'm fer alguns comentaris seguint una mica la línia, perquè és que..., jo podria fer el discurs més fàcil que seria..., tant la senyora Porta com la senyora Comas d'Argemir, amb unes certes variants, la senyora Marina Geli, han agafat el pressupost i han dit: «partida número 1, insuficient; partida número 2, insuficient; partida número 3, insuficient, i a més a més, tal, tal...». Bé, doncs, perfecte. Jo agafo el mateix pressupost i dic: «partida número 1, perfecta, i l'altra també perfecta». Però això no seria del tot correcte, per tant, entrarem una mica en el contingut, en la mesura que això sigui possible.

Miri, per cert, hi ha una referència que la senyora Porta ha fet quan ha iniciat el seu discurs, que jo li demanaria que hi reflexionés. No li demano que la retiri, només que hi reflexioni, perquè em sembla d'un alt contingut d'injustícia aplicat a nosaltres. Però no nosaltres, Grup que governem, sinó nosaltres, tots plegats, perquè si nosaltres féssim això que vostè ens ha acusat que fem, vostè també serien culpables. Vostè ha dit que aquest Departament està seguint una línia d'actuació social fent un seguidisme franquista. Vostè sap –potser no ho sap, perquè és molt jove, però ja li ho dic

jo, que sóc una mica més gran– que el franquisme no feia res; en tot cas, l'Església feia beneficència, i el franquisme va tenir una virtut, l'única potser, en aquest aspecte, que sí que va aprovar la Llei del 67 de la Seguretat Social, però res més. Si vostè ens acusa d'això vol dir que ens hem equivocat tots molt, perquè si nosaltres fem aquesta activitat en el sentit que vostè..., jo li he entès que vostè ha dit, doncs, estaríem fent una malíssima política, però vostè també estarien fent una malíssima oposició. Ja li ho dic, no dic que la retiri, però pensi-s'ho.

Miri, s'ha parlat de la gent gran i s'ha dit que s'incrementa, la partida de la gent gran, s'incrementa un 9,6%. Aquest és l'increment i es diu: «això és poc», perquè lliga amb el criteri que el Departament no té pes en el conjunt del pressupost. Doncs, miri, en el conjunt del pressupost, el nostre Departament, el Departament de Benestar Social resulta que és dels que..., dels més alts, només té dos departaments amb un creixement superior. I el creixement d'aquest Departament és superior al creixement del conjunt del pressupost de la mateixa Generalitat, que puja un 7 i escaig, i el pressupost del Departament, un 8 i escaig. I en el concret cas de la gent gran, un 9,6. I per fer què? Per fer totes les polítiques que descrivim en el nostre programa i en la Memòria.

I deixi'm dir una cosa, perquè també s'ha mencionat aquí. S'han mencionat les 7.000 places, que es deien 30, era un error, l'ha admès en la rectificació. S'ha parlat, n'hem parlat i mantenim el compromís de fer 7.000 places. 7.000 en la legislatura. I no tenim per què ser proporcionals, 7.000 dividit per quatre no tenen per què ser exactes. Se'n poden crear un any 200 i a l'altre 2.000. Depèn. I vostès saben que això s'està fent i que s'està fent amb una inversió que no consta en aquest pressupost. Vostès saben que s'està fent una residència a Gavà que costa 182 milions, que s'està fent a Sant Feliu de Llobregat una altra residència, que s'estan fent diferents residències a Barcelona per una inversió de 1.025 milions de pessetes, vostès saben que a Rubí i a Sabadell s'estan fent altres residències per 877 milions..., hi ha l'alcalde, deu ser testimoni que això és veritat que s'està fent. Estem fent tota una inversió en construcció d'equipaments, que no consten perquè van per GISA, i, per tant, podríem haver fet, legítimament, aquesta partida, portar-la al pressupost, i l'hauríem fet créixer molt més. Però no seria un creixement..., és a dir, seria el mateix creixement dividint la partida, però la menciono perquè vostès siguin coneixedors que això està així, existeix.

Miri, hi ha un altre tema que és el tema de les persones amb disminució, i la senyora Geli, amb moltíssima raó, diu: «el que tenim és una gran llei, la Lismi». Fantàstic. Ja sap qui va ser el creador d'aquesta llei, l'inspirador, el que la va portar al Parlament, el que va lluitar amb UCD perquè s'aprovés; ja ho sap, va ser el nostre president, el president Trias Fargas. Per tant, fantàstic. I és veritat, aquesta és una llei que tan de bo s'hi hagués pogut desenvolupar tota, no s'ha desenvolupat tota. Hi han molts aspectes no desenvolupats per culpa dels governs de Madrid, no per culpa d'aquest. I dic «dels», del seu i dels del PP, en els anys que els correspon a uns i als altres. Però ara no és moment d'entrar en una crí-

tica de Madrid, es tracta de dir que aquella és una llei marc fantàstica i que la vam fer a inspiració de gent d'aquí, de Catalunya, i més concretament del nostre president.

La lluita contra la pobresa –passo ràpid perquè intento no consumir més enllà de quinze minuts–; la lluita contra la pobresa. Escolti, acabem d'aprovar una proposició no de llei per unanimitat, en la qual hi ha unes línies marcades i amb la qual estem compromesos a lluitar contra la pobresa. De totes maneres, aquest capítol augmenta un 7,6% i diuen: «insuficient»; d'acord. Totalment insuficient, d'acord.

Però acordin vostès amb mi també que la lluita contra la pobresa ha de ser sempre una política transversal i han de treballar tots els governs, totes les institucions, a favor d'eradicar la pobresa. Aquí hi ha una partida que s'incrementa un 7,6%... Per cert que, la Secretaria de la Família, deixin-la seure, perquè encara no acaba de seure, encara, deixin-la moure's, i veuran que tindrà contingut, que té contingut, i que farà el treball que li encarreguem des del Parlament i que se li encarregui des de l'executiu, i ho farà bé.

Formació d'adults, aquest any, puja un 12,8%. Vostès diuen, el senyor Boada deia: «insuficient, i a més no hauria d'estar on està». Ho hem dit moltes vegades: nosaltres creiem que l'important és que aquesta Direcció General compleixi amb els seus objectius, que és donar una segona oportunitat a les persones que, per la raó que fos, no van obtenir el seu graduat escolar, no van accedir al món de la cultura, no van poder obrir els ulls al món del coneixement. Mentre la missió d'aquesta Direcció General passi per aquesta línia amb l'èxit que està anant, que ho demostra el fet... S'ha dit aquí que 105.000 persones hi van passar l'any passat; aquest any n'estant passant moltes més de 105.000. I l'important i potser el punt de reflexió que s'hauria de fer és que, aproximadament –em deia l'altre dia la directora general–, 60.000 són joves; no són grans: són joves.

Per tant, aquest és un departament que està fent una tasca importantíssima, que per això creix, per això creix un 12%, que en números absoluts són el que són i que es creu que són suficients per fer la política que s'ha de fer.

A més, la Direcció General està fent una tasca no tan lluïda probablement, però important també, en el sentit d'anar donant els recursos necessaris a les persones que són beneficiàries de la renda mínima d'inserció. Exactament, 7.700 persones van rebre l'any passat ajudes, d'alguna manera, d'aquest Departament, i és –crec– incriticable que any rere any van obtenint resultats, i resultats molt positius, des d'aquesta Direcció General.

He dit abans una cosa que no és exacta, perquè he dit: «Vostès, els que m'han precedit, s'han limitat a agafar una partida i dir "ha baixat, insuficient; ha baixat insuficient..."» No, n'hi ha una que no, n'hi ha una que ha pujat. I diuen: «Ah! Però per què puja aquesta?», i me la critiquen també. Home, una que hem pujat i que l'hem pujat molt, no me la critiquin, que aquesta està bé! Diuen: «Acció Cívica» –la senyora Geli–, «als ajuntaments». Bé, hi hem guanyat, de totes maneres, perquè vostè..., en el primer debat que jo vaig tenir aquí, em sembla que ja coincidien tots a dir..., no Ac-

ció Cívica, sinó el Departament, tot, eliminat. Avui ja hem millorat una mica. Fa uns mesos vostès demanaven l'Incavol i Acció Cívica..., molt criticables, molt criticats; avui me la critiquen, però ningú em diu que desaparegui, excepte la senyora Marina Geli.

Doncs, no, escolti'm, miri, sap què passa? Que aquest increment és un increment molt justificat. Li explicaré per què. Perquè vostè ha de veure que, d'altra banda, si el creixement fos provocat pel que vostè va dir ahir a la premsa i pel que ha dit aquí avui, acusant-nos de clientelisme, si fos per això, no estaria bé, però seria legítim. Ara, és que no és ni per això. És que el creixement es produeix perquè tenim una sèrie... –i vostè això ho sap, ho sap segur, perquè vostè és una persona informada; tots ho saben, els que han criticat aquesta partida–, perquè tenim uns equipaments heretats de l'Insero l'any 81 que s'han d'arreglar, que s'han de mantenir, i sense recursos no es poden mantenir.

Però, a més, hi ha una altra partida molt important, dintre d'aquest creixement d'aquest Departament, que és això que vostès han dit que no tenim, que és l'atenció als immigrants. O és que vostès pensen que Acció Cívica no ha estat fent una tasca importantíssima d'assessorament, d'assessorament legal, de tot tipus d'assessorament, a les persones vingudes d'altres llocs del món en aquest país, per regularitzar les seves estades aquí? És important que vostès sàpiguen que aquest creixement es produeix per això.

I algunes persones de les que han intervingut diuen: «Tenen por a la proximitat», i altres diuen: «Els ajuntaments, els ignoren.» Escolti'm, 3.683 milions de pessetes, dels quals 2.839 dedicats a les unitats bàsiques d'acció social, home, no són els 100.000 milions que ens agradaria poder aportar, però són una partida important dintre d'aquest pressupost.

Però, bé, deixi'm dir una altra cosa, per acabar, respecte a la família. Hi he passat molt ràpidament perquè la crítica era a la Secretaria de la Família, i els he demanat que li donin una oportunitat de seure i de fer els seus plans i començar a actuar. Però hi ha una altra qüestió important que crec que vostès coneixen, però que el dia que la vam anunciar aquí vostès li feien molts escarafalls, per dir-ho educadament, vostès feien una crítica molt dura. Però avui podem dir que hi han 25.000 famílies, quasi 26.000 famílies, que s'han acollit a l'ajuda familiar, aquelles famílies que tenen uns ingressos inferiors a 3 milions 500.000 pessetes i que tenen fills de zero a tres anys. Això ha estat una activitat importantíssima del Departament i ha estat com a conseqüència d'una mesura presa des d'aquest Parlament i realitzada per aquest executiu, pel Govern de la Generalitat.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Bé, em sembla que, per complir amb el compromís d'acabar amb temps, i perquè les notes que havia pres per contestar les persones que han intervingut, en el fons..., excepte la d'Esquerra Republicana, les altres m'han semblat absolutament cordials i normals, excepte la menció que ha fet la senyora Porta de l'època franquista, que, ho repeteixo, no li demano que la retiri, però li demano que en el futur ho tingui molt en compte, perquè em sembla que no ens mereixem, ni vostès

ni nosaltres, que facin comparacions amb èpoques franquistes. Suposo que no ens ho mereixem.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem ara a la votació. Abans de començar la votació, permetin-me només un advertiment. Després de la votació, continuarem iniciant el Medi Ambient, fins per allà les dues i uns quants minuts, i després tornarem a reprendre a les tres. Per tant, tindrem una hora, diguem-ne, escassa entremig de descans. I després l'última votació serà quan s'acabi, lògicament, el debat. Per tant... (*Remor de veus.*)

Passem ara a votar les esmenes a la totalitat de les seccions del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i tots els seus instituts que estan adscrits a ell.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 67 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, les esmenes a la totalitat de les seccions del Departament de Treball.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 67 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, les esmenes del Departament de Justícia.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 67 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, les del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 67 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

I, a continuació, les del Departament de Benestar Social.

Comença la votació.

(*Forta remor de veus. Aplaudiments.*)

Han estat rebutjades per 66 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Després d'aquest resultat, passem ara a debatre les esmenes a la totalitat de les seccions del Departament de Medi Ambient. Per Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula –quan les circumstàncies així ho permetin– l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell. Esperis un segon... (*Persisteix la remor de veus.*) Senyors diputats, si han de deixar l'hemicicle, facin-ho amb silenci i al més aviat possible. (*Pausa.*)

Esperi's un segon, si us plau. (*Pausa.*) Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, comencem un debat en què, personalment, és el segon any que defenso aquesta esmena a la totalitat, però tinc

la sensació que serà una cosa molt repetitiva, tinc la sensació que no sé si ens aprofitarà del tot el temps que hi esmerçarem, pel fet que tinc la convicció que, per molt que m'hi esforci, per molts arguments que posi damunt de la taula, difícilment ens serà acceptada cap esmena, ja no aquesta a la totalitat, que podria entendre's que no fos acceptada des d'una política del Govern, però el que ens sap greu és que tampoc no serà acceptada cap altra esmena en aquests pressupostos. I el que més greu em sap és que som conscients que vostès s'adonen que algunes de les coses que posem damunt de la taula són propostes constructives, són idees «novedoses», són idees de futur que podrien ajudar a millorar la política ambiental del Departament de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya.

L'any passat vàiem que hi havia una partida de 9 milions de pessetes per al desenvolupament de l'Agenda 21 a Catalunya; enguany no hi són. Suposem que és que ja està feta, però no en tenim coneixement. Nosaltres hem demanat també reiteradament que, paral·lelament a aquesta agenda –el que passa és que amb 9 milions de pessetes, difícilment, podrà fer-se–, es desenvolupessin agendes comarcals que ajudessin a lligar tot l'entrellat. Perquè, clar, quan parlem de sostenibilitat, està molt bé, però el que cal és aplicar-la, i per aplicar-la cal tenir programes, i els programes tots sabem que, en aquests moments, una eina bàsica per desenvolupar-los són aquestes agendes locals. Tenim la sensació, però, que, amb la política que s'està desenvolupant des del Departament, aquests paràmetres de sostenibilitat, per una qüestió de concepció i per una qüestió de recursos, s'allunyen molt de la realitat de la gestió. Sabem que els recursos que hi han són els que hi han i que de miracles no se'n poden fer, però hi ha vegades que –com deia al principi– tenim la sensació que parlem per a les parets.

Ahir a la tarda, l'il·lustre diputat senyor Josep Rull em deia: «Hem presentat unes allegacions molt potents al Plan hidrológico nacional.» Ahir al vespre, m'arribava a les mans el teletip de l'Agència Efe i em mirava aquestes allegacions potents; unes allegacions que el que diuen és que aquests mil hectòmetres cúbics, en lloc de treure'ls tots del mig de la llera de l'Ebre, en traurem 200 de la llera de l'Ebre, 400 dels canals dels costats, i 350 els demanarem que ens els transvasin del Roine. És allò que deïem: tinc la sensació que és que no val la pena que ens hi esforcem. Jo els vaig repartir, en la interpellació sobre els recursos hídrics i en les propostes de resolucions, una sèrie de propostes que..., tot el que se'm va contestar és que nosaltres fem propostes i vostès governen –és clar, de moment, la ciutadania no ens ha encomanat encara de governar; esperem, doncs, que algun dia serà així i que puguem implementar polítiques diferents de les que es fan avui–, però, en tot cas, fèiem una sèrie de propostes que ens semblaven constructives, que ens semblaven positives i que ens semblava que podíem aconseguir, doncs, desenvolupar una política diferent, aquí, perquè no calgui portar l'aigua d'allà baix, però tampoc d'allà dalt; o en tot cas, si plantegen reduir la quantitat d'aigua que es porti, si us plau, digui'ns que la solució no és anar-ne a buscar més al Roine, sinó que s'estan implementant ja polítiques d'estalvi aquí, als llocs... –quan dic «aquí» no em refereixo només a l'àrea de Barcelona, sinó a les grans àrees metropolitanes–, a aquells llocs on se'n consumeix més.

Tenim la sensació que..., evidentment, som conscients que hi hagut un augment del 17,2% –ja els ho vaig dir l'any passat. Ens explicaran que han fet això, que han fet allò, que han fet l'altre; evidentment que han fet coses. Amb el pressupost que té la Generalitat, només faltaria que no se'n fessin, de coses. No dubtem que fan coses, però tenim la sensació –i li ho repeteixo, i els ho repeteixo– que es van posant propostes damunt de la taula i com que tot està acordat amb un partit que aposta per una política determinada –que és la seva, que és la política del Partit Popular i que és respectable–, en tot cas com que vostès tenen aquest acord, difícilment es porten endavant altres polítiques. I per tant, des dels grups de l'oposició, tenim la sensació que aquest debat és un debat estèril i és un debat que no ens porta gaire enlloc.

Som conscients –per tant, no entraré a parlar de la disminució dels recursos del Departament de Medi Ambient– que ha incrementat en 1.500 milions de pessetes l'ACA, en 1.500 milions la Junta de Residus, en 200 milions de pessetes el Centre de la Propietat Forestal, en 600 Forestal Catalana; n'hi ha d'altres –que ens preocupa– que continuen sense veure's incrementats, com el centre de les empreses... Que creiem que és molt important que hi hagi una crescuda en aquest departament, perquè ja parlàvem també, quan parlàvem de recursos hídrics, de la importància de l'estalvi, de la gran quantitat d'estalvi en recursos hídrics que es podria aconseguir en les diferents empreses..., que se n'ha aconseguit, però que si hi invertíssim seria molt més el que podríem arribar a aconseguir. Per tant, ens preocupa també que aquesta partida no hagi incrementat, però som conscients que globalment hem incrementat al voltant de 2.500 milions de pessetes, un 17,2%, el pressupost global del Departament de Medi Ambient més la resta d'àrees.

Però és que, clar, tot això, vostès saben que és absolutament insuficient. I ja som conscients que el Departament de Medi Ambient no és qui negocia el finançament però, és clar, el Departament de Medi Ambient, el Grup de Convergència i Unió, tot el Govern de la Generalitat és corresponsable de la situació actual del país. I vostès són els que pacten els pressupostos i els que tenen acords pressupostaris amb el Govern de l'Estat. I, evidentment, s'estan gestionant els pressupostos que vostès, tots plegats, negocien. I per tant, tenim els recursos que vostès, tot plegats, han aconseguit, ni més ni menys.

I per exemple, vostès saben que per poder desplegar la recollida d'orgànic, la recollida selectiva d'orgànic, calen 2.000 pessetes per habitatge, i això vol dir uns 4.000 milions de pessetes, només per a la recollida d'orgànic. I això aquí no hi és, no surt enlloc; i després parlem de la recollida d'orgànic, però és que no hi han els recursos per fer la recollida d'orgànic; és difícil d'aconseguir aquests recursos, però també hi han vies, també els hem proposat vies, que han ridiculitzat, vostès i el Grup socialista.

Hi ha un fons de residus que ningú s'atreveix a aplicar; ningú s'atreveix a dir: aquell ajuntament que no reculli selectivament haurà de pagar perquè se'n beneficiï aquell que fa l'esforç de recollir selectivament. I això vostès

saben que s'ha aplicat en altres països d'Europa i que ha donat resultats, i que tampoc no s'atreveixen a aplicar.

Per tant, no hi ha recursos, però no hi ha valentia política per aplicar determinades accions. I aleshores, com que no tenim recursos i no ens atrevim a buscar-los allà on fóra lògic de buscar-los, els anem a buscar allà on no és lògic de buscar-los. I ens trobem que, un dels PEIN que s'ha de desenvolupar a la zona del delta del Llobregat, resulta que s'encarrega a AENA, a Aeropuertos Nacionales, que el desenvolupi. Per què? Perquè posen 65 milions de pessetes. És a dir, ens venem el nostre patrimoni natural, arisquem a una proposta de preservació del nostre patrimoni natural a posar-ho en mans d'Aeropuertos Nacionales, que tots coincidirem que deuen estar preocupadíssims per salvaguardar l'entorn de l'aeroport.

Per tant, tenim la sensació que ni hi ha recursos ni hi ha la voluntat política d'expressar aquells recursos econòmics per aconseguir salvaguardar el nostre patrimoni natural. I el nostre patrimoni natural no es salvaguarda pagant 2.400 milions de pessetes per la platja de Castell, quan vostès saben que valia molt menys, no es salvaguarda així; perquè això –entenem– és malbaratar els recursos, que aquests pocs recursos que tenim, que no anem a buscar allà on els hauríem d'anar a buscar, el que estem fent és malbaratar-los.

No m'allargaré perquè ja he dit al principi que entenc que per molt que ens hi esmercem no servirà de gran cosa, perquè no ens acceptaran ni aquesta esmena a la totalitat, ni cap de les petites esmenes que hem anat plantejant amb tota la bona voluntat i amb totes les ganes d'ajudar a resoldre la problemàtica, la greu problemàtica, la situació complexa, pel que fa al medi ambient al nostre país.

Només acabar amb un petit repàs d'algunes situacions que s'han viscut aquest darrer any i que afecten directament el Departament de Medi Ambient i que demostren que no hi ha només un problema de recursos, sinó que també hi ha un problema polític. I hi ha un problema polític quan s'aposta per fer parcs eòlics als PEIN quan els seus propis tècnics li diuen que es poden fer fora dels PEIN. I hi ha un problema polític quan la Comunitat Europea ens crida l'atenció per la situació de les aigües del baix Ebre per l'excés de nitrats en aquestes aigües. I hi ha un problema polític, també, quan no s'implementen les ZEPA en les zones IBA establertes per la Comunitat Europea. I hi ha un problema polític quan no fem una aposta decidida pel reciclatge i, en contra del que una bona part de societat civil ens planteja, decidim que el millor és incinerar. I hi ha un problema polític quan la gent de l'Ebre diu prou d'extreure aigua d'aquelles contrades, i decidim que l'única solució que hi ha per resoldre el problema hídric són els transvasaments.

Per tant, senyor conseller, senyores i senyors diputats que segueixen, els pocs que encara tenen l'amabilitat de seguir aquest debat que ocupa la part de medi ambient, com ja els he avançat, no ocuparé els trenta minuts de què dispenso, ho faré amb molt menys temps perquè crec que tots n'hem parlat reiterades vegades, que tots sabem quins són els plantejaments polítics que hi han damunt de la taula, i crec que el que s'havia de dir, el

que calia posar damunt de la taula està posat i, per tant, defensem aquest retorn, aquesta revisió, pel que fa a la totalitat del pressupost, perquè creiem que al seu darre-re no hi ha els recursos que caldria en medi ambient.

Vam parlar ja l'any passat de percentatges respecte a la globalitat del pressupost, per tant, no hi tornaré a insistir. I no hi ha la voluntat política de resoldre alguns temes en la línia que des d'Esquerra Republicana, humilment i sabent que no governem –però fem les propostes, que és el que ens toca fer a l'oposició–, plantegem avui i sempre.

Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font, per Iniciativa per Catalunya-Verds.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, nosaltres hem presentat les esmenes a la totalitat –de fet, si no, no seria aquí– al Departament de Medi Ambient, a l'Agència Catalana de l'Aigua, a la Junta de Residus i a les altres empreses, perquè, com hem anat dient sempre, ens sembla que no són suficients.

A més a més, jo en aquest cas m'atreviria a dir que el pressupost del seu Departament és el més escanyolit de tots, perquè de mil pessetes que té de despesa la Generalitat, només set són per al Departament de Medi Ambient, és a dir, el que proporcionalment en té menys de tots –parlant de departaments, eh? Això no és gaire, però tot i així aquest any encara podem dir que ha pujat una miqueta. Esperem que cada any vagi incrementant i, per anar bé, amb un ritme superior al que estem acostumats.

Dic que ha pujat. Si ho comparéssim amb el de l'any passat totalment, ens semblaria que no, però hem de tenir en compte que hi havia l'apartat que corresponia a Regsa que ara no hi és.

Deia que estaria bé que creixés més, i sobretot és perquè hem de tenir en compte que hi ha tot un retard històric que val la pena de compensar i més si tenim en compte que les polítiques ambientals cada vegada són més importants i més necessàries no només per al moment actual, sinó també per al futur.

Abans d'entrar en la part podríem dir més crítica dels pressupostos, voldria destacar un parell de dades positives: el fet que aquest any dins els pressupostos hi hagi més diners per als ens locals; està bé que vagi incrementant –també hi ha la part negativa que és que no és suficient–, i que, per tant, podem entendre que hi ha la tendència que siguin una miqueta més localistes: si suméssim el que hi havia de transferències corrents i de capital l'any passat i les d'enguany, seria de 140 a 251 –això sempre parlant del Departament.

També veiem que ha pujat sensiblement el de Patrimoni Natural. Ja tocava. I després tindrem ocasió d'analitzar a veure com ha crescut, perquè una cosa és que valorem positivament que creixi i l'altra és que pensem que no creix de la manera que ens agradarien a nosaltres. I a

més a més, doncs, hi han unes partides que ja està bé que quedin recollides, com és que apareixen diners adreçats a les protectores d'animals o a recuperar la fauna amenaçada. Però bé, no he pujat en aquesta tribuna per anar dient les coses que havien millorat –també penso que és important de reconèixer-ho–, sinó que per justificar per què presentem l'esmena a la totalitat, que no em serà pas difícil de justificar, perquè hi ha moltes coses per comentar.

Anant per direccions generals, en el cas de la Planificació Ambiental, d'entrada dir que de planificadora, en té ben poca cosa; perquè no veiem ni en les partides ni en les actuacions que hi hagi un esperit de planificació del que es fa en aquest país. A més a més, aquest any ha quedat congelat el pressupost; bé, pitjor que congelat, ha perdut mig milionet pel camí i això és ben trist si aquesta Direcció General, encara que pel nom no ho sembli, té per objectiu sensibilitzar les persones sobre el medi ambient i facilitar que es faci educació ambiental. Per cert, no em puc estar de fer un comentari sobre aquesta Direcció General que és el fet que la persona que hi havia al capdavant, que era qui em sembla que havia anat portant en aquest nom de la planificació, ara sí que se n'ha anat a planificar –segons sembla, no?–, i esperem, desitgem que aquest nou planificador, doncs, tingui uns criteris ambientalistes que són els que necessitem.

Tornant al pressupost, en aquesta mateixa Direcció General, creiem que hi ha uns fets que són lamentables. Per exemple, les transferències a les corporacions locals per fomentar la sostenibilitat –em sembla que ja ho deia el senyor Vendrell– baixen de 55 a 30 milions; deia abans que globalment pujava, en el Departament, però que en aquesta Direcció General baixi és impresentable.

També baixen les transferències a entitats per a sensibilització ambiental. Tot i que la resta de transferències queden iguals, a nosaltres ens sembla que si realment ens creiem que la sensibilització, l'educació en aquesta societat a escolars, a empresaris, a treballadors, a consumidors és cosa de tots –i almenys, si no, semblava que amb això sí que hi estàvem d'acord–, no lliga amb el fet que aquests recursos siguin tan minsos i a més a més que en comptes de créixer disminueixin. També veiem que, per exemple, en la part més d'educació ambiental adreçada als escolars, hi ha uns diners també escassos, que hi ha un partida en concret per a l'edat escolar i universitària, la part de les escoles verdes i l'estratègia catalana d'educació ambiental, que creiem que abraça més i que el que toca per persona i any és ben poca cosa.

També creiem insuficient la part que hi ha per al foment de l'ecoeficiència; amb la feinada que hi ha per fer, 116 milions no donen per a res i no entenem per què desapareixen 68 milions que hi havia l'any passat que es deien per l'ambientalització dels sectors socials i econòmics. Potser és que no sabem gaire com hem de fer aquesta ambientalització; no és que no ho sapiguem, és que des del Departament, doncs, no es té clar com s'ha de fer.

Anant a la Direcció General de Qualitat Ambiental, les coses encara estan pitjor. En la d'abans dèiem que s'ha-

via congelat, aquí resulta que ha baixat un 6,5%. Pot ser –sé que diran això– que l'any passat hi havia moltes inversions en equips meteorològics i de procés de dades –segurament és per aquesta, la raó–, però em sembla que s'hauria d'haver fet l'esforç de mantenir el mateix nivell inversor. Perquè poder no falten aparells per a meteorologia, però segur que sí que en falten per al control de la contaminació atmosfèrica. I, si no, digui'ns quantes peticions hi ha de zones de Catalunya que tenen problemes de contaminació atmosfèrica, que demanen que hi vagi una estació de control i que se'ls diu que ja hi aniran l'any que ve? No digui que no, senyor conseller, perquè ho conec perfectament perquè ens hi hem trobat en els nostres municipis.

Del pressupost de la Direcció General de Patrimoni Natural, destaca –com he dit– que hi ha un augment d'inversions destinades a l'ús general. Hem passat de 1.100 milions a 1.555. També han pujat partidetes petites i minses, com són les de senyalització, les d'inversions en zones humides o les inversions en parcs naturals, que aquí sí que hi ha hagut un pas important de 30 a 300 milions de pessetes; inversions en els PEIN, però, bé, vostè mateix ja havia dit que era necessari gairebé, no sé si ho havia dit públicament o no, però segurament que pensava que devia ser impresentable el que hi havia fins al moment. Si ho sumem tot plegat, veiem que el que es destina a espais naturals protegits és poca cosa. I més si tenim en compte que tenim la pretensió que el 22% del nostre territori estigui protegit amb algun grau de protecció i, per tant, el que toca en aquests moments per hectàrea està per sota, i molt per sota, del mínim necessari.

Contrasta aquesta manca de pressupost amb allò que hem dit altres vegades, que sempre se'ns diu «és un *leasing*», però, bé, jo penso que és important de recordar-ho que s'ha comprat un paratge, el paratge de Castell, per 2.400 milions de pessetes, quan el seu valor es deia que eren 140, i en canvi, doncs, la inversió d'aquest any per a parcs naturals no ha arribat ni al mig milió de pessetes.

Segons el pressupost de l'any 2001, pujarà la inversió als parcs naturals però és que se'ns ha promès –i això sembla que serà així– que hi haurà dos parcs naturals nous, i això també vol dir més dotació. I encara és menys que això que dèiem de la protecció i de la gestió dels espais naturals el que es destina a planificació. Ahir, al conseller de Política Territorial li deia que em semblava que no es destinava prou a planificació. De fet, no vàrem saber ni trobar els pressupostos que s'hi destinaven. Tot i aquesta importància, es perden 5 milions dels 25 que hi havia l'any passat en una partida que era destinada a planificar. Em sembla que no es tracta que reproduïm el debat de política general, de com de malament s'ha desenvolupat el Pla d'espais d'interès natural, del retard que es porta... Del que es tracta és que ens adonem que calen molt més diners dels que s'hi posen en aquests moments per recuperar el temps perdut. I abans de canviar, de deixar aquesta Direcció General, voldria fer un esment a les inversions en boscos, en silvicultura, en infraestructures de prevenció d'incendis. Les aportacions al Centre de la Propietat Forestal és cert que creixen, en general creixen, disminueixen un 34% els ajuts a treballs forestals, no sé gaire la raó, però bé. En general, també es nota

que s'està intentant algun esforç, però hem de tenir en compte que tenim molt bosc per protegir, molt bosc per gestionar i que, com diem sempre, encara no és suficient el que hi ha.

En aquests moments, a més, ja que parlem de boscos i de medi natural, no podem deixar de parlar de les persones que han de ser uns dels guardians d'aquest valuós patrimoni que són els agents rurals. Ens agradaria de saber què passa amb aquest Cos. És cert que després que d'Agricultura se n'anés a Interior, ara ja està clar que va a Medi Ambient? Almenys això sembla, però és que el que passa que en els pressupostos, ni buscant-ho informàticament, no surt «agents rurals» ni surt SARPIF ni surt..., no es veu d'on són els diners que han de servir per a aquest Cos que tan important és. Intentaré retallar una miqueta.

I ara, volia fer els comentaris en relació amb les empreses, començant per l'ACA. En aquest moment, potser, la primera reflexió que se'ns acut és la del seu elevat endeutament. Ahir ja vàrem fer comentaris, en el mateix sentit, per GISA, que em sembla que són vàlids igualment. El cert és que s'estan fent grans infraestructures multimilionàries i el que passa és que es fa difícil de valorar la seva conveniència o no, de cadascuna d'elles, a través dels pressupostos.

Reconeixem que el país tenia un gran dèficit, per exemple en els sistemes de sanejament, i que s'ha fet un esforç important, però, clar, encara queda pendent molta feina a fer. Encara que de vegades es vulgui dissimular, queden barris sencers que encara no estan connectats a col·lectors i queden nuclis amb indústries que tampoc estan connectats. Vol dir que hi han abocaments a llera que s'haurien de mirar d'anellar ràpidament. Moltes depuradores podrien tenir un tractament terciari i no el tenen. I les depuradores verdes, doncs, no s'estan implantant com caldria.

Tenim altres aspectes que estan pendants i no els veiem reflectits en els pressupostos, i li'n poso alguns exemples. Què hem de fer per descontaminar aqüífers contaminats? Què hem de fer per recuperar la zona de servitud dels rius? Què hem de fer perquè amb les concessions que tenen les minicentrals i que deixen alguns trams de riu sec no sigui així? Ens sembla que això s'hauria de reflectir en els pressupostos de l'ACA i no hi és. Com tampoc s'hi veuen reflectides partides que haurien de servir, per exemple, per fer estudis hidrogeològics, que són els que nosaltres venim reclamant quan diem: quina és l'actual disponibilitat d'aigua que tenim? Com diem el dèficit si, realment, no sabem quina disponibilitat en tenim? I aquests números no surten per enlloc. Nosaltres creiem que l'ACA hauria d'incorporar en els seus pressupostos programes específics ben dotats per destinar a l'estalvi i la reutilització de l'aigua. I també creiem que s'hauria de vigilar molt més del que es vigila ara l'impacte ambiental que poden tenir determinades infraestructures. I, aquestes reduccions de l'impacte ambiental, seria bo que anessin especificades, també, dins els mateixos pressupostos.

Una cosa que és important a tenir en compte, dins de l'ACA –que ja diem que els recursos són limitats i que com més accions es puguin fer, millor–, es fan unes inversions amb diner públic que s'han de fer perquè hi han hagut uns problemes ambientals causats per unes activitats privades. És el cas de llocs on s'han de cons-

truir potabilitzadores, perquè una activitat econòmica, com pot ser la ramaderia o l'agricultura, ha estat contaminant els aqüífers. I per tant, ens sembla que això no acaba de quadrar, que s'hauria d'intentar evitar que passessin aquestes descompensacions.

A la Junta de Residus, encara que no ho sembli, passa una cosa similar. Estem pagant el preu que unes empreses, uns fabricants de determinats envasos visquin la mar de bé generant o provocant que es generi cada vegada més quantitat d'escombraries. La societat, nosaltres hem d'assumir la problemàtica d'aquest increment de les escombraries quan, per exemple, hauríem tingut a les nostres mans, el Govern hauria tingut a les seves mans de regular-ho, a partir de la Llei d'envasos, reguladora d'envasos i embalatges.

Ara, en aquests moments, no es recull la possibilitat del retorn. Aquí, al Parlament, vàrem dir, a través d'una proposició no de llei que es va aprovar, que miràrem de plantejar la possibilitat que es retornés els envasos de més de dos litres. Això no surt en els pressupostos, ni surten tampoc partides que fossin per a la minimització. Hi haurien de ser. Des de la Junta de Residus, s'hauria d'anar primer al problema, a resoldre el problema abans que es creï.

I aprofito que parlo d'això dels residus i de minimitzar els residus per fer esment del Centre per a l'Empresa i el Medi Ambient, que una de les missions que té és ajudar les empreses a minimitzar el seu impacte en el medi i, per tant, a reduir els residus. Creiem que això és importantíssim, perquè és necessari que, abans que les empreses s'hagin de plantejar què en faran dels seus residus, que moltes vegades són residus especials, primer es plantegin com reduir-los. I el que veiem és que el CEMA té un pes minúscul en tot aquest paquet destinat a polítiques ambientals. Hauria d'haver-hi molt més d'aquests 355 milions que hi ha en aquests moments. I, a més a més, s'hauria de coordinar amb la Junta de Residus, cosa que habitualment no fa.

I parlant de coordinació, ens sembla que hauria d'aclarir-se què passa amb el Govern, en els diferents departaments, amb els temes ambientals, perquè una cosa és què es diu des de Medi Ambient i l'altra és què es fa des d'Indústria, per exemple, des de la Direcció General de Mines, amb els permisos per extreure aigua, o des de la Direcció General d'Energia en els aspectes de promoure les energies renovables, en comptes de les energies contaminants i que generen gasos, emissions de CO₂, que tots sabem els efectes que això comporta. També hi hauria d'haver més coordinació amb el Departament que fa la planificació, que és el de Política Territorial, o amb el d'Agricultura que, per exemple, tenim problemàtiques compartides, o tenen problemàtiques compartides, com és la de la contaminació per nitrats, per purins o per altres adobs.

I bé, per acabar, només una altra reflexió –ja ho deia el senyor Vendrell–: la importància que ens acabem de creure això de l'Agenda 21, perquè per això hi ha aquestes incoherències entre departaments, perquè no ha quedat enlloc què entenem per desenvolupament sostenible ni quins compromisos prenen el Govern i la resta de la societat. Ens sembla que aquest pressupost és insuficient per gestionar ambientalment un país com

Catalunya. Amb els reptes importants que tenim davant d'aspectes com el de les cimeres relacionades amb l'efecte hivernacle, que no s'acaben de resoldre i que, a més a més, aquí en aquest nostre país, el desenvolupament que fem sovint va contra els principis del desenvolupament sostenible.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Bet Font.

Se suspèn la sessió fins a les tres d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i set minuts i es repren a les tres de la tarda i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Medi Ambient, d'Interior i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

(La vicepresidenta segona dirigeix el debat en absència del president.)

La vicepresidenta segona

Reprenem la sessió.

Molt bona tarda. Pel Departament de Medi Ambient, té ara el torn de paraula el Grup Socialista i, en aquest cas, la il·lustre senyora diputada Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyora presidenta. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, em plau d'iniciar la intervenció, i abans de començar-la, m'agradaria agrair-los a tots vostès la decisió d'haver vingut a compartir amb mi l'hora de la sobretaula, de la migdiada o de la intempestiva, pel que fa al debat polític. Potser seria ara, en aquest moment i amb aquesta situació i amb aquest panorama, el moment en què es reunissin els responsables de revisar el Reglament de la cambra i el reglament de debats parlamentaris, pel que fa al debat i aprovació del pressupost, per entendre que algunes coses, a vegades, sonen una mica inútils. Però amb tot i això, que no falti l'esperit i l'entusiasme i, per tant, es tracta d'analitzar un dels departaments que aquells que pensem que la societat del futur serà molt diferent a l'actual i serà molt diferent perquè determinades teories polítiques que tenen molt a veure amb la sostenibilitat, necessàriament, no pas per convicció, sinó per necessitat i per garantir la persistència del nostre propi sistema d'organització, triomfaran i faran que es reconduixin moltes pràctiques.

Per tant, amb tot l'entusiasme del món, discutirem el pressupost del Departament de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya, que curiosament ha tingut, en la presentació del pressupost, un protagonisme extraordinari. El conseller Mas, en un pressupost certament difícil d'explicar i de presentar, mencionava em sembla

que per primera vegada i subratllava diverses vegades la impregnació i l'accent mediambiental dels pressupostos. Senzillament, perquè en l'anàlisi comparativa de què pujaven o no pujaven els departaments, el de Medi Ambient, li sortia que pujava un determinat percentatge i, aleshores, es tractava de dir que aquest era un pressupost que tenia accents mediambientals molt importants, perquè d'altra manera no s'entén massa.

No els té tant quan ens posem a analitzar seriosament la situació, si tenim en compte que aquest, el pressupost de l'any 2001, de l'exercici 2001, és el primer dels exercicis en el qual tots els paquets de competències que es van agrupar en aquesta nova legislatura a l'entorn del Departament de Medi Ambient hi apareixen consignats per la totalitat dels dotze mesos i per la totalitat de la seva dimensió, tenint en compte que l'any passat encara hi havia algunes coses que no quedava clar en quin Departament serien atribuïdes finalment. Per tant, si descomptem això, ens adonarem que no és veritat, que al pressupost de Medi Ambient no s'ha produït cap increment i que aquest accent mediambiental que ens assegurava el conseller Mas quan ens presentava el pressupost no és cert. Però a més, a mi, com a exercici per demostrar que no és veritat que hi hagi impregnació ambiental en el pressupost de l'any 2001, em permetran un petit exercici que he fet perquè..., ja sé que sona potser una mica inútil en aquestes hores i amb aquesta presència a l'hemicicle, però en el fons, quan es debaten els pressupostos, es debat el grau de compliment que un Govern està fent d'aquelles promeses o d'aquells compromisos que va adoptar davant de la ciutadania i d'aquelles exposicions verbals que es fan de bones intencions a l'inici de la legislatura.

I el conseller Felip Puig, que ens acompanya en aquest debat –i al qual li agraïm o, en tot cas, fem menció de la seva presència perquè em sembla que és bo que hi sigui present– ens va presentar –em sembla que era el mes de febrer d'aquest any, gener, febrer d'aquest any–, en la Comissió de Política Territorial, quins eren els seus trets, quines eren les seves línies més importants d'activitat en matèria ambiental del seu Departament, des del primer moment, en el qual ell assumia la seva responsabilitat. Aleshores, si ens agafem com a guió aquesta intervenció, ens trobarem que va posar un especial èmfasi a explicar-nos que ell impregnaria altres departaments de qüestions ambientals i, per tant, algunes coses que, tot i que podrien correspondre a d'altres departaments, sense cap mena de dubte, tindrien a partir d'aleshores determinats condicionants. Ens va parlar del desenvolupament sostenible dels sistemes urbans i ens va dir que, evidentment, modificaríem el concepte de mobilitat actual, modificaríem el concepte d'ocupació excessiva del sòl, modificaríem l'excessiu consum de combustibles fòssils i la política energètica i modificaríem no sé quantes coses. Per analitzar això, hauria d'entrar a analitzar pressupostos d'altres departaments, cosa que ja s'ha fet i no faré. Però, en tot cas –primera cosa que hem de dir–, de totes aquestes coses no hi ha hagut –i això ja se n'han ocupat en d'altres moments del debat–, no hi ha hagut translació en els pressupostos, que és l'hora que els castellans dirien «obras son amores y no buenas razones», que és quan es veu veritablement què és el que farem.

Doncs, parlava, també, quan deia això dels sistemes urbans i del desenvolupament sostenible d'aquests, del tema dels sorolls i de la contaminació atmosfèrica. En matèria de sorolls, és cert que apareix, en la Direcció General de Qualitat Ambiental, una petita partida que va destinada a l'elaboració del cadastre sònic, per tant, més val això que res. Però, en canvi, en matèria de contaminació atmosfèrica, en la Direcció General de Qualitat Ambiental, les inversions reals baixen més del 25%. I per tant, tots aquells objectius en els quals es deia que destinaríem importants esforços a controlar la qualitat de l'aire que respirem i a determinats plans per reconduir aquesta situació de contaminació ambiental, certament, aquest pressupost els nega per la via de les xifres.

També en aquest apartat del desenvolupament sostenible dels sistemes urbans, el conseller Felip Puig, el mes de febrer, ens va fer una llarga referència al tema dels residus. I certament, els residus urbans, municipals, domèstics –la Llei en diu municipals i jo prefereixo dir-ne domèstics perquè potser farem entendre als ciutadans que procedeixen de cada un dels seus domicilis–, són un dels problemes ambientals més seriosos que té plantejat aquest país, i, en conseqüència, el Govern que pretén dirigir aquest país. I sorpresa de sorpreses, el conseller es va comprometre que, aquest any 2000, es revisaria el programa, perquè toca, a més, revisar-lo. Estem al dia 1 del darrer mes de l'any i no s'ha revisat. Però, a més a més, si ens mirem el pressupost, doncs, sorpresa de sorpreses, no és possible una correcta i una nova embranzida en matèria de gestió de residus, i la incorporació necessària de la separació de la fracció de la resta de fraccions amb els residus domèstics o municipals amb el pressupost que se'n planteja de la Junta de Residus. Aquesta no és només una opinió nostra, en els òrgans directors de la Junta de Residus saben vostès que la representació de la Federació de Municipis, en aquest cas, en tant que representen una part molt important dels municipis, va considerar-ho així i va dir que era impossible que, amb aquest pressupost, es poguessin veritablement fer les accions, que han de ser conjuntes entre el Govern de Catalunya, que és qui va promoure aquesta Llei, i les administracions locals, que és qui tenen a prop el problema de la recollida, però no el de l'eliminació, moltes vegades, els qui han de compartir aquesta responsabilitat.

Doncs, bé, ja sé que en el torn de rèplica –perquè m'ho diuen cada any–, em diran que el fons de gestió de residus ha passat de 1.200 milions de pessetes a 1.500 milions de pessetes. 300 milions de pessetes més, dividit per 1.000 municipis –ja sé que és una divisió barroera–, són 300.000 pessetes per municipi. Ja sé que no serà així; algun municipi, segurament, no veuran ni un ral, i alguns altres potser veuran algun milionet de pessetes. Però això no és res perquè, a més, els recordo que aquest fons de gestió de residus, quan va ser dotat amb aquests 1.200 milions de pessetes, ho va ser a base d'agrupar totes les partides de transferències a les corporacions locals que teníem amb anterioritat. I per tant, aquesta no és una veritable dotació del fons de gestió de residus, aquesta no és una veritable aportació a la possibilitat que s'apliqui, com correspon, la Llei 6/93, de gestió de residus. Per tant, lamentem extraordinàriament que aquests compromisos que el conseller va

mentonar amb tant d'èmfasi en la seva presentació de les línies d'actuació al seu Departament, el pressupost no les converteixi, ni tan sols insinui la via d'intensificació o de reconducció de determinats problemes, i amb els dels residus especialment, perquè ja fa temps que estem dient que és un problema importantíssim, però no fem gran cosa perquè deixi de ser un problema importantíssim.

Però el conseller, en aquella compareixença, ens va parlar de moltes altres coses. I ho recordarà, el conseller, perquè a més va ser fruit d'un debat en el qual van mantenir una certa discrepància, discrepància normal i legítima en dues formacions polítiques que opinen diferent, però el conseller ens va dir que els sistemes rurals i, per tant, l'espai rural de Catalunya era el que veritablement reforçava la identitat nacional, i que era, per tant, l'acció fonamental d'un govern, pel fet de ser nacionalista. Allò va produir un debat, certament interessant, sobre si les ciutats –algunes d'elles, mil·lenàries– eren o no, formaven part o no de la identitat nacional d'aquest país. Però, tret d'aquest debat, ens va anunciar que dins d'aquest any 2000, tot el que significava la delimitació, els plans especials de delimitació i ordenació de les zones PEIN que quedaven pendents –que, com saben, més del 50% estava pendent en aquell moment–, estarien en tramitació. Malauradament, insisteixo, dia 1 del darrer mes de l'any, això tampoc s'ha complert.

També ens va anunciar un fons de protecció de la natura amb aportacions de la societat civil, que tampoc no s'ha complert. També ens va avançar una especial dedicació al manteniment de la biodiversitat, i cada vegada que per part del nostre Grup s'han presentat iniciatives per afavorir aquesta potenciació de la biodiversitat –entre elles la connexió de determinats espais protegits en un o altre nivell– ha estat sistemàticament, sistemàticament rebutjat pel Govern de Convergència i Unió, per aquest actual govern nacionalista que diu fer-ne, dels sistemes rurals, del paisatge de les zones no urbanes, el seu signe d'identitat nacional.

Per tant, en el pressupost també veurem com no hi ha connotació d'aquestes afirmacions que el conseller ens feia.

Ens va anunciar que dintre d'aquesta legislatura –i, per tant, ja entenem que això no es podia fer pas només amb un any– hi hauria quatre nous parcs naturals: l'Alt Pirineu, el Montsant, el de Prades i els Ports. No tinc cap mena de dubte que probablement els podem arribar a definir dintre d'aquesta legislatura, perquè encara ens queda temps, o encara els queda temps, si la legislatura arriba fins al final. Però, en tot cas, també ja ens ha anunciat el conseller que aquests no tindran el mateix grau de protecció pel que fa a algunes coses, per exemple pel que fa a l'aprofitament dels seus propis recursos, tenen com a recurs també el vent, i, per tant, no tindran el mateix grau de protecció pel que fa, per exemple, a la implantació de centrals eòliques, cosa no anunciada el mes de febrer, concretada ara fa uns dies i en la qual ara nosaltres manifestem la discrepància.

Però, a més, ens va parlar..., i era lògic que ho fes, tenint en compte que finalment s'havia produït en aquest

Departament quelcom que nosaltres havíem reclamat des de feia molt de temps, que era que les polítiques dels espais rurals, els sistemes rurals del món, la política forestal, estiguessin incorporades al Departament de Medi Ambient. Per tant, per primera vegada es podia parlar, des de l'àmbit mediambiental, des de l'àmbit de la concepció de la gestió sostenible d'aquests espais o d'aquestes zones de forest de Catalunya, d'altra manera.

Doncs bé, si ens mirem els pressupostos, pel que fa a la Direcció General de Patrimoni Natural i Medi Físic, pel que fa al Centre de la Propietat Forestal o pel que fa a Forestal Catalana, Societat Anònima, ens adonem que succeeixen coses com que l'augment de la despesa corrent..., augmenta extraordinàriament; en aquest cas, pel que fa, per exemple, a la Direcció General de Patrimoni Natural, augmenta gairebé un 24%, l'augment de la despesa corrent, però, quan ens fixem exactament en què, fonamentalment en partides de contractacions externes, i no pas de polítiques veritablement importants.

I em diran –i ja sé que m'ho diran en el torn de rèplica–, em diran: «Però, de tota manera, destinem més recursos als parcs i espais naturals.» Exactament hi destinen 269 milions més de pessetes dels que s'hi destinaven els anys anteriors. Però, mirant una mica el pressupost, descobrim que els hi destinen a base de treure'ls, per exemple, de la millora de la xarxa viària forestal; xarxa viària forestal que forma part també de la gestió dels espais naturals i que permet accedir precisament a aquests espais forestals el dia que hi ha algun problema. Per tant, no és exactament que se'ns pugui dir que s'ha plantejat una gestió importantíssima d'aquests àmbits forestals i d'aquests espais naturals, perquè el que s'ha fet ha sigut traslladar determinades partides a d'altres conceptes, però s'han abandonat o s'han deixat amb unes dotacions absolutament insuficients altres camps extraordinàriament importants per a la gestió.

Però al Centre de la Propietat Forestal, per exemple, es produeix un increment amb sous i salaris –i, per tant, capítol 1– extraordinàriament important: més d'un 32,5%. I, en canvi, baixa tot el que és despesa corrent del capítol 2, i, a més, les inversions d'aquesta Direcció General són de 25 milions de pessetes. Per tant, es produeix un fantàstic increment en el capítol 1, per disminuir despesa corrent i per disminuir les inversions. Això, des del punt de vista de gestió de l'Administració pública, algú m'ho haurà d'explicar, però difícilment amb aquests criteris pressupostaris podrem fer totes aquelles coses que el conseller ens anunciava, de protecció de la natura, de potenciació de la biodiversitat, d'una política forestal veritablement sostenible.

Ens parlava també de qüestions que el Departament de Medi Ambient intervindria amb claredat en la definició d'infraestructures o en la col·locació d'infraestructures sobre el territori. Bé, aquesta no és una cosa que tingui translació en els pressupostos, però, de tota manera, sí que li hem de dir que el Departament de Medi Ambient està absent, absolutament, de tot el procés de definició d'infraestructures en aquest país, i que, per exemple, s'estan produint en el moment actual quantitat de debats, molt especialment d'una infraestructura molt important per a

Catalunya, com és el TGV, en el qual no és que demanem la intromissió en afers que no li pertocuin, però sí que té determinats impactes ambientals en els quals el Departament de Medi Ambient no és gens present, no es posiciona, no té opinió. I, per tant, aquella afirmació que era molt important que el Departament tingués posició i impregnés els altres departaments en matèria de col·locació d'infraestructures –excepte alguna afirmació feta en una reunió de no fa gaires dies, del seu pes específic en el si del Govern– no és pas que s'hagi vist traslladada a d'altres departaments.

Continuava el conseller dient altres accents de la seva política mediambiental al front d'aquell Departament, aleshores per a ell recentment estrenat; en aquests moments, doncs, ja amb un any d'existència en el Departament i amb un pressupost que ja cal entendre que marca clarament la pauta de què pensen fer l'any 2001 i l'any 2002, perquè aleshores ja s'haurà acabat la legislatura i, per tant, s'haurien de veure veritablement reflectides aquí aquestes coses. Ens parlava de la indústria i de l'ecoeficiència, i ens va anunciar el segon Programa de gestió de residus industrials –qüestió que també encara estem esperant, perquè no s'ha complert–, la presentació d'aquest segon Programa de gestió de residus industrials; però, en canvi, no hi ha manera que efectuïn una política clara de suport i d'assessorament, per tal que les nostres empreses siguin capdavanteres en l'assoliment d'aquelles normes que les acrediten com a empreses ambientalment correctes en el conjunt d'Europa.

Ens parlava de turisme sostenible i, en aquest turisme sostenible, de suport a l'ecogestió dels establiments turístics. Jo vull dir avui aquí que el turisme sostenible només és possible si el paisatge, ja sigui marítim, o ja sigui de la plana, o ja sigui de la muntanya, persisteix i es protegeix, es preserva i es millora. I, per tant, no hi ha turisme sostenible perquè es faci ecogestió dels establiments turístics, sinó perquè veritablement entenguem que el dia que el nostre paisatge no tingui el més mínim valor difícilment tindrem turisme que ens vingui a visitar. I si no hem après això encara, i permetem que al litoral li continuï passant el que li està passant, i permetem que a la muntanya li continuï passant el que li està passant, ja podem fer tots els suports d'ecogestió que es vulguin, que no hi haurà turisme que ens vingui a visitar. Per tant, en aquest cas, en la defensa dels espais, dels àmbits turístics, no només hi ha d'haver una decisió política clara, i ha de ser política de sostenibilitat indubtable, sinó que, a més a més, és l'única persistència d'aquesta activitat econòmica tan i tan important per a Catalunya.

I ens parlava també el conseller dels aspectes agroambientals, de l'agricultura i de la ramaderia, i ens anunciava un programa de lluita contra la contaminació per nitrats –programa encara no presentat..., perdó, presentat, però no tramitat ni aplicat–, que l'única novetat que tenia és que era el tercer nom que li posàvem a aquesta qüestió. Aquest programa s'havia dit inicialment «de purins»; més tard es va dir «de dejeccions ramaderes», i en aquests moments es diu «de contaminació per nitrats». I mentre li anem canviant el nom al programa, mentre li anem canviant el nom al programa..., i, senyor conseller, si no hi està d'acord –perquè em va dient que no–, com que vostè forma part

del Consell Executiu i pot intervenir sempre que vulgui, perquè el Reglament de la cambra així l'hi permet, quan acabi la meua intervenció jo li agrairé molt que pugui aquí i que m'ho expliqui, i, si estic equivocada, demanaré rectificacions (*veus de «molt bé!»*), però, avui per avui, el programa de contaminació per nitrats ha tingut tres noms i cap efecte a la pràctica –tres noms i cap efecte a la pràctica–, i en aquests moments els aqüífers d'una part molt important de Catalunya estan contaminats per nitrats.

I no estem fent res per evitar-ho, i no ens hem adonat de la gravetat, no només ambiental, sinó sanitària, de salut de les persones, que això pot arribar a tenir. Els nitrats són una substància que s'acumula, sobretot, en els nens de curta edat i que pot arribar a comportar problemes de salut gravíssims. I, per tant, no hem arribat a entendre que no regular adequadament un sector de la ramaderia, un sector que ha passat de ser ramaderia clàssica a ser explotació industrial ramadera, ens està comportant problemes gravíssims. I, mentre li anem canviant el nom al programa, no estem fent res per evitar-ho, i els aqüífers..., i darrerament n'hi ha hagut un que ha tingut un cert interès, que és el del Baix Ter, però no és l'únic, i tots ho sabem. El que passa a la comarca d'Osona, el que passa a determinades zones de Lleida, és una expressió claríssima de vint anys en què se'ls va anunciant un problema, se'ls va anunciant un problema, se'ls va anunciant un problema, els aqüífers es van empitjorant, van empitjorant, van empitjorant, i no sé què esperem. No sé què esperem a actuar, excepte anar-li canviant el nom al programa que, suposadament, ens ho ha de resoldre.

És per això que, quan ens mirem el pressupost i intentem buscar a la Secretaria General i a les direccions generals que pertocuin, o fins i tot al centre per a l'empresa –tenint en compte que des del nostre punt de vista això són explotacions industrials de cria porcina–, no hi veiem cap actuació contundent per resoldre un dels principals problemes que aquest sector té plantejats i que, si no es resol aviat, serem tristament famosos per un altre problema que no hem estat capaços de resoldre abans que provoqués danys en la salut de les persones.

Els cinc minuts que em resten, tinc un cert interès a dedicar-los al tema de l'aigua. En l'aigua, també el conseller ens anunciava que s'havia, en aquells moments, creat l'Agència Catalana de l'Aigua, després de molta insistència per part del nostre Grup Parlamentari; el nostre Grup Parlamentari havia estat insistint durant anys i anys que s'havia de fer una política integral del cicle de l'aigua, i, per tant, finalment, això s'ha aconseguit, i ja ho vam saludar positivament aleshores, i ho repetim ara.

Ens deia el conseller que garantirien l'abastament d'aigua de qualitat, i ens deia el conseller que garantirien el sanejament i que en aquest any 2000, i com a molt al principi del 2001, tots els municipis de més de dos mil habitants tindrien les seves aigües depurades. Senyor conseller, això no és veritat a finals del 2000; no ho serà tampoc en el 2001. Esperem que entenguin tots els municipis de més de dos mil habitants, i no el que ha passat fins ara, que han entès agregacions de..., o ubicacions o nuclis poblats de dos mil habitants; encara

que el municipi en tingués sis mil, si no estaven agrupats, no s'entenia com a més de dos mil. I, per tant, demanem una rectificació important en aquest sentit.

Deia que prioritzaria la recuperació ecològica i integral dels nostres rius, i això vol dir no només millorar la qualitat de l'aigua: vol dir també començar a fer plans de millora integral de les lleres i de les riberes dels rius, en els quals vostès no han volgut intervenir mai fins ara. I, fins i tot quan l'Administració local ha trobat recursos per intentar fer programes importants de recuperació de les lleres dels rius –i li recordaria, doncs, la zona baixa del Besòs–, vostès no hi han volgut ni tan sols participar. Novament, en aquest pressupost trobem a faltar el fet que no només s'han de sanear les aigües, s'han de recuperar integralment les conques dels rius.

Ja saben que per part del nostre Grup s'han presentat propostes concretes que ens agradaria que en aquest pressupost de l'Agència Catalana de l'Aigua..., que tothom ha lloat, o algunes persones han lloat, però que en realitat suposa només un increment d'un 1,42% respecte al que hi havia l'any 2000, en realitat, si mirem partida per partida i la comparem, i, per tant, ni tan sols l'increment de l'IPC; que té un pressupost global de 68.406 milions de pessetes, i que el conseller Mas ens el presentava com el gran organisme amb gran capacitat d'endeutar-se, perquè deia, a més a més, que tenia una estructura d'ingressos propis molt sòlida, capaç d'eixugar sense cap problema el gran i greu endeutament de l'Agència Catalana de l'Aigua. Els hem de dir que, veritablement, només tenen fixos –d'aquests 68.000 milions de pessetes– 31.000 milions de pessetes, perquè la resta depenen o bé d'Europa o bé de Madrid, i, per tant, no són ingressos fixos i no formen part d'aquesta estructura d'ingressos propis capaç d'eixugar el deute que avui té l'Agència Catalana de l'Aigua.

Nosaltres, que defensem aquest organisme pel que suposa d'integració del cicle de l'aigua, pel que suposa d'intentar reaprofitar aigües, una vegada han estat depurades, per intentar, així, que les que es destinen al rec es puguin destinar a boca i, per tant, a una gestió més sostenible de l'aigua, els diem: això que estan fent porta a una situació econòmica financera no sostenible, en aquest cas, econòmicament de l'Agència Catalana de l'Aigua, perquè a mesura que la despesa fixa de manteniment de totes les xarxes de tots els esquemes de sanejament va augmentant, i vostès continuen fent inversió per l'endeutament i, en canvi, no han millorat com els hem demanat reiterades vegades –reiterades vegades– que milloressin el sistema de recaptació i que fessin una gestió més acurada, de garantir-se aquests ingressos que podrien ser superiors, per exemple, ja els farem algunes propostes –avui, no, però els hi farem d'aquí uns dies– de determinats sectors, grans consumidors d'aigua que, avui per avui, no aporten recursos a aquest esquema fonamental per al nostre país, que és la gestió de l'aigua.

Per tant, trenquem també una mica aquest esquema que l'Agència Catalana de l'Aigua té un bon pressupost, perquè fins i tot les inversions, de les quals han fet menció i han dit que tenien una capacitat inversora important aquest any, baixen 3.300 milions de pessetes, respecte a l'any anterior. I per tant, cap d'aquestes coses, mirats bé els números, succeeix.

Però com que el color de la llum ja m'ha canviat, aleshores, intentaré fer menció a una darrera cosa que em sembla que té interès per a l'execució d'aquest pressupost –perquè el pressupost de l'any 2002, si vostès continuen governant, sigui diferent i tingui empremtes diferents–, i que vostè va fer-ne menció –em sembla que ho he comptat sis vegades– en la seva intervenció: que és el diàleg polític i social, el consens parlamentari i institucional. I aquesta és una cosa bastant increïble, perquè, tret de l'ACA i de la Junta de Residus, si ens agafem al seu Departament, per exemple, les transferències al món local, aquesta relació interadministrativa que s'ha de produir en base a aquest consens, són 250 milions de pessetes. Faré aquell exercici tan simple –que ja he dit que no és correcte–: dividit per mil habitants són 250.000 pessetes per municipi. Molta col·laboració en matèria ambiental podem fer amb això! Però, a més, vostè ha creat comissions de recursos hídrics, comissions per analitzar els temes eòlics, comissions per analitzar els temes de residus. Les ha reunit quan ha convingut...

La vicepresidenta segona

Senyora diputada, hauria d'anar acabant, si us plau...

La Sra. Tura i Camafreita

Acabo, acabo de seguida.

... les ha reunit quan ha convingut. Ens sap greu perquè se n'ha fet, a vegades, un ús inadequat de la feina que s'estava fent: aportacions positives de tots els grups i, molt especialment, de la nostra, i, per tant, s'han mencionat en debats de política general amb un to que no correspon. Algunes d'elles, han estat incapaços d'acabar els seus treballs, com és la de residus; en la d'eòlica s'han adquirit compromisos de calendari que després no s'han complert, i, concretament, en la de recursos hídrics, tot i que va existir un acord i que, probablement, de totes les creades podria ser la més interessant, li he de dir que vostès han presentat unes al·legacions al Pla hidrològic nacional sense haver tingut ni el detall...

La vicepresidenta segona

Senyora diputada...

La Sra. Tura i Camafreita

... de donar-ne còpia a les persones que integren aquestes comissions.

Per tant, també en aquesta altra part, imprescindible perquè la gestió dels recursos tingui l'eficàcia que ha de tenir en el territori, que és el consens, la col·laboració interinstitucional tampoc aquest any ha estat un bon any per a Catalunya.

La vicepresidenta segona

M'ha demanat la paraula l'honorable conseller? (*Pausa.*) Quan vostè vulgui.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Felip Puig i Godes)

Gràcies, senyora presidenta. I disculpi, perquè no coneixia el Reglament, no sóc diputat i la meua condició

de conseller des de fa poc temps em feia desconèixer, en un debat de pressupostos, que pogués intervenir. Només ho faig per un tema concret sense, evidentment, restar protagonisme als diputats del meu Grup que defensaran el pressupost. I ho faig amb referència a un tema en el qual he observat una certa confusió. Entenc que això de ser conseller de Medi Ambient a l'ombra deu voler dir, tampoc, que es veuen amb prou clari-
vidència les coses com s'han de veure. Ha parlat que li hem canviat el nom tres vegades. Confon les coses.

Una cosa és el programa de gestió de les dejeccions ramaderes emmarcat com un dels quatre programes que es desenvolupen des de la Llei de l'any 93 i que configuren l'actuació de la Junta de Residus i del Govern de Catalunya en matèria de gestió de residus, residus industrials, residus municipals o domèstics, runes de la construcció i dejeccions ramaderes; aquest és un aspecte. I l'altre és un pla que vostè ha esmentat –que potser sí que hem presentat– i que varem informar reiteradament –ho hem informat aquí al Parlament–, que és un pla aprovat pel Govern de Catalunya el mes d'abril, que conté, com a tal pla, tota una sèrie de mesures i d'estratègia per a la lluita contra la contaminació de nitrats.

Un pla que configura, també, quatre eixos: l'eix de les mesures agronòmiques, amb un decret que regula la utilització dels purins en els camps per a la seva utilització agrària i que ja està aprovat i en funcionament; un eix de gestió de recursos hídrics que preveu la superació dels problemes d'abastament d'aigua potable a més de setanta municipis, amb una inversió aproximada de 6.800 milions de pessetes, que en aquests moments està en estat d'execució; un eix, que és el de dejeccions ramaderes pròpiament dites, que preveu la construcció de vint-i-tres plantes de tractament de purins, amb una inversió aproximada de 57.000 milions de pessetes, que s'està desenvolupant, i amb un decret de gestió de les dejeccions ramaderes que serà aprovat, després dels processos de consulta, el mes de febrer –si tot va bé– de l'any que ve, i finalment, un eix d'informació, de formació i de control que preveu l'existència en xarxa de la informació necessària per avaluar i seguir l'evolució d'aquest problema, més de mil punts de mostreig i de control d'inspecció analítica de les fons contaminades, més de cent expedients informatius i sancionadors, incoats fins al moment, i tota una sèrie de detalls formatius, de manuals de bones pràctiques, de codis de bona conducta, que s'estan, en aquests moments, difonent i representant.

He volgut fer aquest esment, perquè m'ha semblat entreveure que no s'ha canviat el nom de res. Una cosa és el Programa de gestió de dejeccions ramaderes de l'any 95 al 2000, que està en procés de reestudi i de revisió de cara a aprovar el Programa per a l'any 2001-2006 i, l'altra, és el Pla de lluita contra la contaminació de nitrats, que desenvolupa un decret –el decret que fixava, ja, les zones vulnerables de l'any 98, es va aprovar pel Govern el mes d'abril d'enguany– que conté aquestes inversions que superen els 70.000 milions de pessetes, que s'estructura al llarg d'aquestes quatre mesures que jo li he detallat i que he cregut, o en tot cas a més d'explicar-li aquí, des de la tribuna, que sàpiga que hi ha les dotacions pressupostàries en el pressupost d'enguany i

de l'any que ve, i que l'hi faré arribar, també, per al seu millor coneixement.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor conseller. Senyora diputada, té un minut i mig –pràcticament, dos minuts– per respondre l'honorable conseller. Té la paraula. Poso dos minuts, senyora diputada.

La Sra. Tura i Camafreita

Bé, doncs, amb aquest poc temps hauré d'abreujar. I, per tant, als matisos de si estem o no ben informats, li diré, senzillament, que tots pretenen el mateix objectiu, però que només els activen quan han tingut, ja, un expedient. L'obertura d'un expedient sancionador per part de la Unió Europea, quan portàvem anys i anys anunciant que això passaria i, ara, quan ho han començat a activar i, ara, quan han començat a posar-hi interès i han començat a anunciar, per exemple, en la moratòria..., fins ara, els havíem dit que això s'havia de regular i vostès no ho havien fet. No ho havien fet cap vegada i, per tant, només actuen, vostès, a remolc dels esdeveniments, i quan se'ls està anunciant que Catalunya té un problema seriós, no el resolen. De manera que tampoc no vull entrar sobre si hi veiem o no amb clari-
vidència –jo hi veig bastant poc perquè sóc miop, però ho porto molt bé això de ser miop: no tinc cap problema–, el que sí que li dic és que a l'ombra i al sol, a tot arreu, nosaltres intentem ser conseqüents amb el que diem i, en tot cas, intentem explicar les coses amb claredat. I el Govern seu sí que està a l'ombra, perquè en aquest debat pressupostari ho hem vist: com se sotmet clarament a l'ombra del PP i com els necessita, indestriablement, per aprovar aquest pressupost que no resoldrà els problemes del país. (*Aplaudiments.*)

La vicepresidenta segona

Per a un torn en contra, pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el senyor diputat Jesús Bartolomé.

El Sr. Bartolomé i Carrascal

Gràcies, senyora presidenta. Per un moment, pensava que m'havia equivocat i que no estava en el Parlament de Catalunya. (*Remor de veus.*) Anava una mica despistat. La veritat és que avui començaré per vostè, senyora Montserrat Tura, és que penso que no ha sigut massa oportuna, no? (*Veus de fons.*) Massa oportuna, sí. A mi, em va també la marxa, eh? Si volen ho criden... No és massa oportuna perquè, per exemple, a part de la contesta que li ha donat molt bé el senyor conseller i que segur que podria haver ampliat, no ha parlat del pressupost. Sembla que ha sigut una segona versió d'una compareixença del conseller i ha intentat replicar al conseller que no tenia possibilitat de contesta, perquè, si no, podríem haver estat aquí fins vés a saber quan. Del pressupost, re; d'alternatives, ni una, i vostès estan presentant una esmena a la totalitat; ni una.

Vostè ha dit, per exemple, senyora Montserrat Tura, que –i penso que avui, precisament, no era el dia– ha par-

lat del paisatge, ha parlat de turisme, i ha negat que el turisme sigui sostenible a Catalunya i ha negat que el paisatge a Catalunya tingui valor, precisament, avui. A Austràlia, una mica més lluny d'aquí, han reconegut alguna cosa que és molt més, quelcom més, molt més que, simplement, uns edificis d'interès arquitectònic, sinó que han reconegut també l'equilibri entre un territori net, entre un territori sostenible i unes edificacions dintre d'aquest àmbit. Penso que avui, precisament, no era oportú haver tocat aquest tema. (*Veus de «Molt bé!»*) Gràcies, senyor Nadal. (*Remor de veus.*)

S'ha parlat, i per diferents grups, que estem a les mans del PP. La veritat és que no he parlat amb ells, però estic convençut que ni és la seva illusió ni la nostra. Simplement són vostès els que ens deixen sols, són vostès els que ens deixen sols, a nosaltres. (*Remor de veus.*) Ens deixen, a nosaltres, totalment sols. (*Remor de veus.*)

La vicepresidenta segona

Senyores i senyors diputats, els prego silenci, si us plau.

El Sr. Bartolomé i Carrascal

Veig que no els interessa el pressupost. Miri, nosaltres tenim la voluntat i..., solament es pot mirar les estadístiques, no solament d'aquesta legislatura, sinó de l'anterior, de tot el que s'aprova en aquest Parlament i, si alguna cosa marca aquest Parlament i, lògicament, el Grup que té majoria de diputats, és el diàleg i l'aprovació per majoria de multitud de majories molt absolutes, molt grans, de multitud de temes i d'iniciatives. Simplement –simplement–, hi ha un moment en què –i majories diferents–, simplement, és al debat de pressupostos quan vostès, no fent un servei al país, sinó simplement volent fer una imatge, una foto, és quan vostès voten en contra, perquè es vegi una foto que per a vostès és negativa. És una foto en què vostès –vostès– són el clixé, nosaltres som el positiu. (*Rialles.*) I nosaltres ens dediquem a governar, no a fer soroll; nosaltres ens dediquem a governar perquè és la responsabilitat que, des de l'any 80, ens ha donat el poble de Catalunya; i dia a dia i en el medi ambient, també.

I déu n'hi do el que s'ha fet en el medi ambient en tots aquests anys. I aquí està, aquí, el conseller, presentant les seves alegacions al Pla hidrològic –presentant les seves alegacions al Pla hidrològic–, que això és una feina de govern, això és una feina d'un col·lectiu polític responsable, no simplement el no pel no, la baralla per la baralla. Avui presenten actuacions en el sector ramader, també, per la contaminació de nitrats i demà i demà passat, i continuarem governant, tranquils. Vostès ja sé que diran que a la propera seran vostès, porten molts anys; espero, pel bé de Catalunya, que continuïn així. (*Remor de veus.*)

Senyor Vendrell, l'any passat, vostè hi va fer menció en el debat de pressupostos, i també, posteriorment, en una moció al pressupost de les Illes Balears. Jo pensava que li feia illusió i que l'havia portat, ho tinc aquí, i, veig que no, però, no puc menys que dir-los algunes coses que als mateixos pressupostos de les Illes Balears diuen, i ens ho posava d'exemple, pàgina cinquena: «En primer lloc, ordenar i dotar de normes tot el sector de residus, passant del lloc de cua que ocupem ara.» I els

recordaré, també, una cosa que vaig sentir, i probablement vostè també, aquesta setmana passada, que es va donar per ràdio aquí a Catalunya, però sortia en un mitjà de comunicació de les Illes Balears: que Palma és una de les cinc ciutats més brutes de l'Estat espanyol. I precisament una de les raons era el tema de residus. (*Remor de veus.*) Simplement, perquè de vegades... (*Persisteix la remor de veus.*)

La vicepresidenta segona

Silenci, si us plau.

El Sr. Bartolomé i Carrascal

Simplement, constatar una realitat perquè, de vegades, i en aquest Ple de pressupostos, el primer dia s'ha parlat moltíssim de comparacions amb altres comunitats autònomes, doncs, nosaltres també podem comparar. I podríem comparar moltíssimes coses. La veritat és que jo he començat amb una illusió, i ho tenia previst abans de la incorporació del tema turístic, per part de la senyora Tura, volia començar amb una illusió, que era la declaració..., i felicitar-nos a tots per la consecució de reconeixement, no solament de Tarragona, tot el tema romà, sinó també pel tema de Boí. El que passa és que després ha tingut un altre tinta, però jo ja ho tenia previst inicialment.

I després, una desillusió, el debat. Ho han dit, el senyor Vendrell ha ocupat molt poc temps perquè deia que no acceptàvem re, però és que la realitat és que no he sentit, per part de cap grup de l'oposició, cap proposta. L'única proposta és la retirada del pressupost. I això em recorda, em recorden Van Gaal: «tot negatiu, tot negatiu». (*Remor de veus.*) No hi ha..., un debat absolutament estèril. Jo espero, jo espero i desitjo... (*Remor de veus.*) La realitat és que no tinc cap illusió d'assemblar-me a Groucho Marx, eh? De veritat, eh?, si els fa gràcia, però no. (*Veus de fons.*)

La vicepresidenta segona

Senyors diputats, prego silenci!

Gràcies.

El Sr. Bartolomé i Carrascal

Recordo que ahir el senyor Nadal, com a portaveu del Grup Socialista, per un petit rumor del Grup de Convergència i Unió es va aturar demanant silenci, i jo crec que no tinc ni el seu nivell, i per això encara necessito més tranquil·litat per part del Grup de l'oposició, i més respecte. (*Algú diu: «Molt bé!»*)

Doncs a mi em passa el mateix que a vostè, senyor Vendrell. Estic absolutament desencisat del debat que s'ha produït, perquè no hi ha hagut cap crítica al mateix pressupost, sinó tot teoria, teoria, la no-acceptació per part de vostè, diu, de qualsevol proposta, però és que no hi ha hagut diàleg, ja li ho he dit abans. Diu que tampoc espera que s'acceptin esmenes dintre del debat, esmenes parcials. Bé, tot dependrà de les propostes que es facin, que siguin propostes raonables. Els vull recordar que en els anteriors, vostès sí que votaven, els grups de l'oposició votaven propostes que eren alternatives, propostes que no eren..., no es podien sumar. O algun

grup fins i tot va presentar més esmenes per més quantitat de diners dels que hi havien realment.

Senyora Bet Font, vostè ha reconegut que... No hi és; és igual, és igual. Ha reconegut que l'increment d'aquest any sí que existia, però que anàvem amb retard. Home, l'any passat, l'increment era del voltant del 19%, déu n'hi do. I històricament, a Catalunya, el tractament dels temes mediambientals ha anat sobrat. De vegades, alguns –i no assenyalaré–, sota un suposat ecologisme, les seves propostes portarien a un col·lapse del país. Haurien de portar aigua recollint-la de les teules i posar parcs eòlics on no hi ha vent. Fem-nos-ho mirar. Es diu que no farà res des de Planificació Ambiental. Més que mai: telefonia mòbil, mapa eòlic, Pla director ambiental de camps de golf, Pla de lluita contra la contaminació de nitrats, Pla director de matèria orgànica. I després es criticava, també –inoportunitat–, es criticava que no havia sabut, el conseller, infiltrar el seu pensament mediambiental, el desenvolupament sostenible, a la resta de conselleries.

Home, ja d'entrada, en la planificació territorial –com ja s'ha especificat abans–, hi ha ara una persona que prové del món del medi ambient, d'un que planificava en medi ambient, en la planificació territorial. Però és que, a més a més, per exemple, hi ha el pla de lluita contra la contaminació de nitrats, que és en col·laboració amb Sanitat i amb el DARP; el mapa eòlic, amb Indústria; la regulació de telefonia mòbil, amb Telecomunicacions; el Pla director ambiental de camps de golf, amb PTOP i Turisme; nous dominis esquiables a Catalunya, amb PTOP i Turisme. És a dir que hi ha una multitud d'exemples de transversalitat, que és el que ha de ser el medi ambient, que ha d'influir en totes les àrees de totes les conselleries.

Sobre la Direcció General de Qualitat Ambiental, també s'ha dit per part de la senyora Montserrat Tura, s'ha parlat sobre el tema de soroll i s'ha parlat de la manca de col·laboració, també, amb els ajuntaments. Home, és un tema, el tema dels sorolls, és un tema que recau fonamentalment en els municipis, i el Departament està actuant en col·laboració amb ells d'una manera forta. Així espero, aquest any, aquest any espero enviar a tots els ajuntaments els cadastres sònics, i després en col·laboració amb ells, amb diàleg amb ells –si ells també volen dialogar, perquè el diàleg és una qüestió de dues parts–, una vegada que estigui ja enllestit l'avantprojecte de llei, portar-lo a terme. Però previ diàleg i consens amb tothom.

Jo penso, en una cosa que s'ha criticat, en alguns casos, el creixement de despesa corrent, jo penso que s'hauria de fer una valoració del creixement, del no-creixement, per exemple, en una àrea important com és la Secretaria General. S'ha dit també que aquest any hi ha un creixement, però és que resulta que s'hi han incorporat partides provinents de traspassos d'altres departaments que no s'havien incorporat en l'anterior exercici. No és veritat. Si llegeixen el debat de l'anterior pressupost, una de les justificacions que jo vaig donar per justificar l'enorme creixement del capítol primer, en la Secretaria General, va ser, precisament, dir que era conseqüència dels traspassos fonamentalment de Junta d'Aigües, del DARP, etcètera, etcètera.

En definitiva, jo tenia aquí tota la documentació donada pel Departament per llegir-los-la, amb els increments corresponents de partides pressupostàries, amb el que es farà amb aquests pressupostos, però veig que, per part de l'oposició, no solament no se l'han llegit, el pressupost, sinó que tampoc hi ha voluntat de sentir-ho. I per tant, nosaltres, el que farem és executar aquest pressupost i preocupar-nos que Catalunya vagi, també en medi ambient, endavant.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor Josep Rull, que comparteix el temps.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, permetin-me que comenci amb una reflexió en veu alta. A mi em sembla que una opció que pretén i que està insinuant sistemàticament que vol ser alternativa de govern ha de guanyar credibilitat, i aquest és un debat important per guanyar aquesta credibilitat. I la credibilitat es guanya a l'hora de plantejar les esmenes de retorn dels pressupostos, i em fa l'efecte que vostès van molt a preu fet. No he pogut sentir en cap, en cap de les seves argumentacions, doncs, criteris, per tal de justificar l'esmena de retorn als pressupostos de l'ACA o als pressupostos d'ATLL. I em permetran donar-los un seguit d'arguments que em fan apuntar i abundar en aquesta reflexió.

Estem parlant d'uns pressupostos de les empreses públiques, que és el que em correspon de defensar a mi, en què hi ha un creixement objectiu, en què es fixen objectius precisos, en què es posa un èmfasi important en la transformació i, per tant, a les inversions sobre el conjunt del territori nacional de Catalunya; ens movem en un cert marc de consens quant a les prioritats que, en les seves intervencions, no han qüestionat en absolut. I estem parlant d'un àmbit, el de la gestió de l'aigua i de la gestió dels residus, en el qual la premissa bàsica són el concurs i la coresponsabilitat de les diverses administracions públiques governades des de totes les opcions, i per la pròpia naturalesa, les empreses públiques permeten visualitzar aquest consens previ.

La senyora Tura hi fa fet referència, ha dit: «home, en el Consell de Direcció de la Junta de Residus, els representants de la Federació de Municipis a Catalunya» –una federació en què s'encabeixen municipis majoritàriament governats per vostès– «van expressar la seva discrepància.» Però, escolti, escolti, en el Consell d'Administració de l'Agència Catalana de l'Aigua, on també hi ha representants de la Federació de Municipis de Catalunya, on també hi ha representants de l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i del Tractament de Residus, allí, s'hi va presentar l'Avantprojecte de l'Agència Catalana de l'Aigua i es va aprovar per unanimitat. Allà es va poder constatar que hi havia un consens, i allà gent que pertany a la seva mateixa opció política va expressar un criteri i, aquí, n'expressen un de diferent. Entendré que les dinàmiques allà i aquí són diferents, però, escolti, aquells mateixos arguments que

vostè expressa, doncs, a mi em sembla que fan perdre credibilitat a això, i l'esmena de retorn a l'Agència Catalana de l'Aigua, per aquests criteris que li he assenyalat, no té massa sentit. Com tampoc no té massa sentit l'esmena de retorn al pressupost de l'empresa Aigües Ter-Llobregat. Escolti'm, fa quinze dies, només fa quinze dies, vam aprovar per unanimitat, vam aprovar amb un consens molt important una llei concreta que feia, que permetia que ATLL assumís totes les infraestructures que provenien de l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i de Tractament de Residus.

Escolti'm si fa quinze dies voten una cosa i expressen el seu consens, per què avui presenten una esmena de retorn i ni tan sols no la justifiquen?, quan els pressupostos d'ATLL, per a enguany, doncs, tenen un increment molt substancial, degut, justament, a la voluntat que hi havia un pacte previ en l'elaboració de la llei de la LOGTA i després, en aquesta mateixa llei que els he assenyalat, un pacte previ per assumir-ho. Per tant, a mi em sembla que el fet d'anar a preu fet a l'hora de dibuixar les esmenes de retorn els fa perdre credibilitat.

I permetin-me que entri en les diverses empreses públiques. L'Agència Catalana de l'Aigua té un pressupost important, de 67.419 milions de pessetes, un increment –vostès l'han assenyalat– de l'1,5%, malgrat que, aquest any, les transferències previstes per a Regsa apareixen –com ja s'havia assenyalat– en el DARP. I ahir vostès –i el senyor Vilalta hi feia referència– estaven parlant de 8.000, 9.000 milions de pessetes, que, no obstant això, no perjudiquen el pressupost de l'Agència Catalana de l'Aigua per a l'any 2001. D'aquest pressupost, el 43% del total de les dotacions pressupostàries va adreçat a inversions. Per fer què? Per fer coses molt concretes i que m'agradaria poder detallar i m'agradaria poder explicar en aquesta intervenció.

Escoltin, per una banda, es pretén assolir objectius de qualitat a què vostès també han fet referència, i segur que hi estarem d'acord, com va quedar reflectit en el Consell d'Administració de l'Agència Catalana de l'Aigua. Determinació dels cabals de manteniment de rius concrets: Noguera Pallaresa, Noguera Ribagorçana, capçaleres del Ter i Llobregat; es doten els programes per a la protecció dels aqüífers de la mitjana i de la baixa Tordera i de l'aqüífer Carme-Capellades.

Qüestions que han suscitat diverses proposicions no de llei en aquest mateix Parlament, en les quals hem volgut buscar consens i l'hem trobat. Es manté obert el programa de manteniment i neteja de lleres, incrementant i plantejant una acció preventiva que ha quedat perfectament demostrada en els aiguats que hi ha hagut ara. Si no hi hagués hagut aquesta acció prèvia en l'àmbit de manteniment i neteja de lleres, segur que l'impacte hauria estat molt pitjor que no pas el que s'ha produït. I el Programa de neteges de platja..., no els avorriré, perquè el mateix Grup Parlamentari de Convergència i Unió ja va fer una interpellació a l'honorable conseller de Medi Ambient en aquesta matèria. I en aquest mateix àmbit de qualitat, fer el pas d'aigües vives a aigües netes, un increment qualitatiu que vostès, segur, també valoraran.

I respecte als objectius quantitatius, doncs, home, estem parlant d'uns conceptes que segur que els seran familiars,

perquè vostès també hi han coincidit i vostès també hi han treballat. Els sona el concepte «reutilització»? o el concepte «plantes dessaladores»? o el concepte «interconnectivitat»? Justament, aquests pressupostos donen coherència a les alegacions que, ahir, l'Agència Catalana de l'Aigua, la Generalitat de Catalunya va presentar al Pla hidrològic estatal. Parlaven de reutilització, de dessaladores i d'interconnectivitat. Entenim –i vostès també hi van estar d'acord– que existia... –quan parlo de vostès em refereixo, bàsicament, al Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi–, que el dèficit hídric a Catalunya era de 350 hectòmetres cúbics. Doncs, home, d'on els traiem? I els pressupostos, d'enguany, per a l'any 2001, ho reflecteixen: reutilització, 45 hectòmetres cúbics. Estem fent accions molt concretes, per exemple, a les estacions depuradores de Roses, de Blanes, de Sant Feliu de Llobregat, estem aconseguint que hi hagi una compensació per als regants, una compensació de recs que ara, fins ara, es feien amb aigua de boca.

Dessalació. Estem plantejant dues plantes per aconseguir aquest estalvi de 50 hectòmetres cúbics a la Tordera i al Camp de Tarragona. I interconnectivitat. Un 50% del país encara està abastit amb pous, i això és preocupant i ho hem observat com una prioritat, vostès i nosaltres. Cal ampliar les corones de la xarxa. Extensió de les xarxes d'abastament en alta, d'ATLL, del Consorci d'Aigües de Tarragona, i també a l'Alt Maresme, Osona, Ponent, Priorat, eixamplar aquestes xarxes. S'està fent, aquests són compromisos que va prendre el conseller de Medi Ambient en la seva primera compareixença a la Comissió de Política Territorial i en aquest moments ja són una realitat. I, també, interconnexió entre les xarxes, per tal de permetre que els diversos transvasaments en el moment en què es produeixin, sigui de l'Ebre, sigui del Roine, doncs, puguin tenir aquesta mesura d'estalvi. Els parlava, doncs, de reutilització, de dessalació i d'interconnectivitat.

De l'empresa ATLL no cal que els en parli més, ja ho he comentat abans: és incompreensible la seva esmena de retorn. En tot cas, hauria estat bo que s'hi haguessin pogut referir. Torno a dir-ho: això els fa perdre credibilitat.

Respecte a la Junta de Residus, hi ha un increment, un altre cop, respecte a l'any anterior. I no un increment menor, un increment testimonial, estem parlant d'un increment d'un 21,7%, estem parlant d'un increment de 8.370 milions de pessetes. A diferència de l'ACA, de l'Agència Catalana de l'Aigua, la Junta de Residus no té tants ingressos propis. Per tant, vol dir que hi ha transferències concretes de la Generalitat de Catalunya, que aprovarem en aquests pressupostos que vostès no avalen, dels quals vostès estan en contra.

I evidentment, com una administració madura i com un país madur, les transferències corrents creixen, perquè s'han fet coses, i aquestes coses, evidentment, s'han de mantenir. Des d'aquesta perspectiva, el pressupost d'explotació creix. Creix, per exemple, per poder mantenir totes aquelles instal·lacions que fan referència a serveis públics dictaminats per la Llei 6/93, de gestió de residus, de frigorífics, de piles fluorescents, de residus en petites quantitats i d'olis usats. I després hi ha un capítol molt important de transferències de capital de la

Generalitat, s'incrementa el 78%. Per fer què? Per donar subvencions, especialment al món local.

Vostè, senyora Tura, com cada any, només fa referència al Fons de gestió de residus; nosaltres també. Escolti, vostè ho ha dit: hi ha, per a enguany, una partida de 1.500 milions de pessetes. Però digui-ho tot, expliqui-ho tot. Expliqui també que hi ha unes transferències de capitals directes als ens locals de 1.400 milions de pessetes l'any anterior, a 2.470 milions de pessetes. I això no és Fons de gestió de residus, i, per tant, no és veritat quan vostè diu: «no, tot el que transmeten, tot el que traspassen als ens locals ho posen sota el paraigua del Fons de gestió». No és veritat. I les dades d'aquest pressupost d'enguany així ho reflecteixen, i vostè no ho està explicant tot. I això ens permetrà de poder avançar en la recollida selectiva, també, de la fracció orgànica en complicitat i treballant conjuntament amb els ens locals, que també hi tenen una part important.

I, respecte al Fons de gestió de residus, home, vostè sap perfectament que les aportacions són finalistes, que parlem de 1.500 milions de pessetes, però que en base als tres sistemes integrats que existeixen en aquests moments –Ecoembalajes de Espanya, Ecovidrio i el Sistema Integrado de Gestión y Recogida de Envases, que treballa, concretament, l'àmbit dels envasos del sector farmacèutic–, doncs, aquesta quantitat es pot incrementar. I des del punt de vista d'inversions, també estem parlant de 1.500 milions de pessetes: descontaminació de sòls i parcs ambientals. I en aquests moments, ja hi estem treballant, i estem treballant en el parc ambiental de Barberà del Vallès. Els parlo també del Centre per a l'Empresa i el Medi Ambient, l'antic Centre d'Iniciatives per la Producció Neta. El senyor Vendrell i la senyora Bet Font deien: «home, és que té pocs diners per donar els ajuts»; escolti, els ajuts no els ha de donar el CEMA, el Centre per a l'Empresa i el Medi Ambient. Bàsicament, el que aporta és matèria grisa, el que aporta és transmissió de coneixement, qui dóna els ajuts, concretament, és la mateixa Junta de Residus a través dels seus diversos programes de gestió. Per tant, creiem que és un pressupost suficient i és un pressupost que es complementa a través de les línies d'ajuts del mateix Ministeri de Medi Ambient a Madrid.

Vostè, senyora Tura, parlava del consens i la col·laboració, del consens i la col·laboració entre els diverses forces polítiques, i ho circumscrivia estrictament als diners destinats als ajuntaments. Ja li he demostrat que no és tal com vostè diu: quin concepte més pobre que té vostè, quin concepte més pobre que tenen els membres del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi quan parlen només de col·laboració i consens en l'àmbit dels diners, en l'àmbit dels recursos. Nosaltres volem anar més enllà i, afortunadament, al llarg d'aquests mesos hem aconseguit consensos importants dels quals em sembla que tots ens hem de sentir orgullosos. Hi ha el consens a la Comissió de Recursos Hídrics: vostès, nosaltres i el Grup Parlamentari Popular, i, que després vostès han intentat capitalitzar sols amb aquella famosa i malaguanyada roda de premsa a la Llosa de Cavall. Escolti, el consens és molt més ampli i nosaltres plantejem mesures molt més generoses des d'aquesta perspectiva.

També es feia referència a la recollida de matèria orgànica i algú insinuava, deia: «Home, la Generalitat hi ha

d'aportar més». Escoltin, la gestió i explotació de la recollida de matèria orgànica, no hi ha cap estat d'Europa que les financi. Hi ha, en tot cas, una gestió directament assumida pels ens locals. I aquí, evidentment, hi ha el compromís per part del Govern de Catalunya, per part de la Generalitat de Catalunya, de tirar-ho endavant. Una altra cosa que vostè deia, senyora Tura, en relació amb la gestió dels residus industrials. Sí, aquí, home, els resultats són molt contundents: 65% dels residus industrials valoritzats –65% dels residus industrials valoritzats–; una planta de tractament; una incineradora capdavantera, tecnològicament, a Constantí; plantes de tractament de residus especials a Montmeló, en petites quantitats, i, l'any 2001, hem de complir un compromís que és buscar els dos dipòsits controlats de residus especials. I aquí ens agradaria que vostès ens hi ajudessin i ens ajudessin més.

(El president s'incorpora al seu lloc.)

Aquest matí el conseller de Medi Ambient, i parlo d'un altre tema que ha suscitat aquesta certa polèmica, la intervenció afortunada del conseller Felip Puig, en relació amb els..., en relació... –(Remor de veus.) Què volen?, és així–, en relació amb els aqüífers. Aquest matí, el mateix conseller Puig, el Departament de Medi Ambient, ha anunciat que proposarà al Govern una moratòria d'un any per a la implantació de noves explotacions porcínes a les sis zones vulnerables a la contaminació per nitrats. A banda del que ja ha anunciat, a banda dels programes i els plans que existeixen en aquests moments, hi ha una nova mesura que ens pot ajudar a fer una gestió molt més correcta del nostre medi.

I acabo; simplement, convidar-los a fer una cosa: convidar-los, tots els grups parlamentaris de la cambra, a retirar aquestes esmenes de retorn que no han sabut, que no han pogut justificar, i convidar-los, sobretot, a construir plegats aquest nou escenari de sostenibilitat per a la Catalunya del segle XXI.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Demanen la paraula; primer, el senyor Vendrell. Me la demana per...?

El Sr. Vendrell i Segura

Senyor president, acollint-me als articles 67.3 i 67.4 del Reglament, per contradiccions, demano la paraula per un minut.

El president

Em pot dir la contradicció o la...?

El Sr. Vendrell i Segura

Sí, la intervenció del senyor Bartolomé amb referència a la meva intervenció.

El president

Té la paraula.

El Sr. Vendrell i Segura

Bé, simplement per dir-li, senyor Bartolomé, que vostè deia que no havíem presentat propostes, nosaltres presentem propostes durant tot l'any, fa quinze dies li vam presentar propostes pel que feia a com resoldre els problemes de l'aigua. No van ser respostes ni aleshores ni ara. Li hem plantejat que caldrien 4.000 milions de pessetes per resoldre el problema del desplegament de la recollida orgànica, tampoc no hem rebut resposta. Com que no sabem per què es van gastar 2.400 milions en la platja de Castell o per què AENA els va deixar 65 milions per resoldre els problemes del desenvolupament dels PEIN. Avui m'ha respost algunes qüestions que li vaig plantejar l'any passat en el debat, espero que l'any que ve me les respongui.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La senyora Tura també s'ha sentit contradita en alguna de les afirmacions que ha fet? És estrany, eh?, parlamentàriament, que això passi.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Per contradiccions i per al·lusions, si em dóna uns segons m'agradaria aclarir algunes coses. Primera, la meua sorpresa que volem fixar cabals ecològics en la Noguera Pallaresa, a mi em semblava que era de l'Ebre i que no hi teníem competències, en tot cas, ja se n'informarà en el futur, com ho fem.

Però jo crec que la principal contradicció que m'agradaria contradir és, precisament, que se'ns ha acusat de tenir una contradicció que és inexistent. S'ha barrejat Federació de Municipis de Catalunya amb Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. I això no és adequat, és a dir, jo he parlat que en l'òrgan director de la Junta de Residus, aquests, que representen una part important dels ajuntaments de Catalunya, i no pas de nosaltres, sinó dels ajuntaments de Catalunya, hi havien votat en contra.

El senyor Rull ha dit i ha posat com a contrapartida d'aquesta meua afirmació que en l'òrgan director de l'Agència Catalana de l'Aigua, per contra, la Federació de Municipis hi havia votat a favor i a nosaltres ens pertocava, també, votar-hi a favor, com si fóssim una única cosa. Per tant, no ho som, per començar.

I, segona, senyor Rull, entengui perfectament que jo entenc perfectament que els ajuntaments vulguin que es facin les obres previstes en el Pla d'inversions de l'ACA, i que si l'ACA s'endeuta més o menys, als ajuntaments això els importi molt poc i, per tant, hi votin a favor. Ara, que aquí, que estem discutint els pressupostos de la Generalitat i, per tant, estem fiscalitzant el que ens presenta el Govern i com ens ho argumenta, puguem dir –i jo ho he dit en la meua intervenció, i quan em diuen que no he parlat de pressupostos se n'obliden– que l'ACA té una estructura molt feble d'ingressos propis, que no arriben al 42% del pressupost total...

El president

Senyora diputada....

La Sra. Tura i Camafreita

I, per tant, crec que la posició és diferent i l'argumentació és diferent. I, per tant, aquesta és una contradicció evident de confondre les coses i de no escoltar l'argumentari que veritablement se li aplica en conceptes econòmics.

(El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.)

El president

Moltes gràcies. Senyor Rull, un minut.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, gràcies, senyor president. Em sembla, senyora Tura, que no m'ha acabat d'entendre: jo, en tot cas, he explicat una cosa que és objectiva, senyora Tura, que és que la Federació de Municipis de Catalunya està integrada per molts ajuntaments que vostès governen. He explicat que hi havia dinàmiques diferents, vostè en la seva primera intervenció ha dit: «home, el consens no s'ha aconseguit en el Consell de Direcció de la Junta de Residus»; jo li he dit: «el consens sí que s'ha aconseguit en el Consell d'Administració de l'ACA», i aquest era un element que podien tenir en compte. En cap dels casos no he insinuat ni he volgut insinuar que l'actitud, l'actuació de la Federació de Municipis de Catalunya i la del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi hauria de ser la mateixa. No ho he dit. En tot cas, això hauria de ser un element que els ajudés a reflexionar en el sentit que els he convidat a fer-ho.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Aclarides les coses pertinents, passem al Departament d'Interior. Té la paraula, en primer lloc, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, defenso per segona vegada consecutiva l'esmena a la totalitat i de retorn del pressupost del Departament d'Interior en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i començo fent notar, d'entrada, la dificultat que el nostre Grup Parlamentari –m'imagino que la dels altres grups parlamentaris– per tal de fer una anàlisi comparada en relació amb altres exercicis pressupostaris en un Departament que té escassament un any de vida i que, per tant, de fet ens impossibilita en la pràctica comparar la despesa agregada, com a tècnica diguem més adequada per poder llegir aquest pressupost. Per tant, ja els avanço des d'ara que ràpidament, encara que entrarem al detall d'alguna secció en concret, el que farem, el mètode, encara que modest pel seu abast, que seguiré és l'examen en major o menor detall, com deia, de cadascuna de les seccions del pressupost.

Així, en primer lloc, em referiré a algunes qüestions de tècnica i de gestió pressupostària, perquè per segona vegada consecutiva hi ha un increment –i molt notable com és comprensible– del conjunt de les partides destinades a polítiques de seguretat: passem dels 55.571

milions de l'any 2000, als 67.378 milions de pessetes per a l'any 2001; 12.807 milions de pessetes més, és a dir, un 21,2% de variació positiva que experimenta aquest Departament. Però és evident que és aquest un increment que ve absorbit bàsicament per l'increment del capítol 1 –lògic a partir de la culminació progressiva del model policial–, que s'incrementa en aquest apartat un 16%, i un increment també que es veu absorbit també per l'increment de la despesa corrent, que puja de l'ordre d'un 34, un 34,2%; però, en canvi, les transferències corrents, 1.043 milions, o les inversions reals, 3.144 milions de pessetes, són totalment raquítiques. I, així, malgrat l'increment global que experimenta aquest Departament en termes absoluts, el pes relatiu que té aquest Departament en el conjunt del pressupost del Govern de la Generalitat és escassament del 3%, pel 2,5%, per exemple, que tenia l'any 2000; per tant, no és un increment notable o substancial com nosaltres hauríem desitjat, com hauríem volgut.

Així, si traiem la partida més important, que és la de personal, 50.000 milions de pessetes sobre els 67.000 del total d'aquest Departament, la resta de conceptes que pugen i que s'incrementen es destinen a conceptes que en la nostra opinió són en ocasions superflus i, fins i tot, en alguns casos una mica sumptuaris, i que fa que, tot i admetre d'entrada un esforç pressupostari evident, que no podem negar i que s'explica com deia abans per raons del desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra, la resta de conceptes no sembla que siguin prioritaris pel Departament d'Interior, ni tan sols pel Govern. I amb això no estem dient que aquest hagi de ser un departament netament inversor, que no ho és, lògicament, però tampoc que la inversió real sigui tan esquifida i gairebé, en alguns casos, tan ridícula.

L'exemple jo diria paradigmàtic o el més palmari de tots és l'apartat d'emergències i protecció civil, no?, on hi ha 940 milions de pessetes per adquirir diversos vehicles i mitjans especials, i entenem que aquest és un flac favor a un –almenys si es mira la memòria d'aquest Departament– dels que vol ser l'objectiu o a un dels objectius que volen ser d'aquest Departament, com és la protecció dels béns i de les persones.

En conclusió, pel que fa a la tècnica, a la gestió pressupostària i als objectius que persegueix aquest pressupost, entenem que l'increment de l'estat de despeses pel que fa al total de capítols no es veu compensat en absolut amb l'increment dels mitjans materials i de les inversions necessàries per tal de conjurar el perill sobre el qual ja hem alertat en altres ocasions, en altres pressupostos, altres anys, d'infradotació de mitjans respecte l'expansió que sí que té, i molt notable, de la política de personal, i més tenint en compte –i el conseller ho sap, que aquest és un retret que nosaltres hem formulat de forma recurrent, però no deixa de ser just– que es va negociar, i molt malament, el finançament del traspàs dels Mossos d'Esquadra.

I aquest és un increment de la política de personal que tampoc no es veu compensat per un esforç considerable, en aquest cas, de la despesa corrent i de la despesa improductiva, que es desmarxa, i molt, perquè, deixant al marge l'apartat de seguretat, la resta d'organismes entenem que estan clarament sobredimensionats pel seu

escassíssim pes específic, i en alguns casos, com és per exemple el cas clàssic que cada any, doncs, citem de la Direcció General de Joc i Espectacles, la veritat és que entenem que aquest és un negociat i una direcció general totalment sobrerera. I és per això que l'estructura d'aquest Departament tampoc ens sembla, en la pràctica, la més racional possible. (*Remor de veus.*)

És que no em sento ni jo mateix, senyor president.

El president

Esperi's un segon, esperi's. Miri que som pocs, eh?

El Sr. Ridao i Martín

Sí, però... (*Veus de fons.*) No, és que no em sento ni jo mateix en aquests moments. (*Veus de fons.*) Bé, a mi també em preocupa la humanitat.

El president

Bé, pot continuar.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Ara sí, entrant en el detall de les seccions pressupostàries, entrem en l'apartat de seguretat ciutadana, que creix, com deia fa uns instants, com és lògic, en la línia de complir el progressiu desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra, gairebé 35.000 milions respecte a l'any anterior; un esforç pressupostari que haurà d'anar tenint continuïtat fins a l'any 2007, 2008, com tothom sap, amb l'horitzó de la culminació total del model policial. Ara bé, ens sembla aquest un esforç pressupostari superior al que hauria estat lògic i desitjable, en cas que s'hagués negociat, com deia, de forma correcta el finançament dels Mossos, que ha estat objecte de retoc, això sí, en els mesos anteriors, a partir d'una renegociació entre el Govern, el Departament d'Economia i Finances, i el Govern de l'Estat, i, per tant, amb un més finançament de l'Estat per eixugar el dèficit històric acumulat que en aquests moments està xifrat de l'ordre dels 24.000 milions de pessetes, però que no soluciona..., aquesta renegociació o aquest increment del finançament no serveix ni per subvenir, ni de bon tros, el cent per cent d'un servei públic essencial i que a més a més ens costa molts més diners del que és just i del que és necessari.

I això ho diem cada any, i anem com anem en aspectes com els formatius, no?, perquè això té una repercussió pràctica, per exemple, quan veiem el pressupost de l'Escola de Policia, i afecta, doncs, la formació dels mossos d'esquadra, però també del conjunt de policies locals de Catalunya. L'any 99 hi havia destinats per aquest concepte formatiu 895 milions; l'any 2000, 1.000 milions, i, enguany, si sumem transferències corrents i de capital estem en idèntica xifra, invariable, que l'any passat: 1.004 milions de pessetes per a formació. Insistim: és una quantitat que any rere any es manté invariable –al marge d'una partida de 91 milions de pessetes per atendre de forma molt conjuntural la nova promoció dels mossos d'esquadra–, i ens sembla que és francament insuficient, i és un esforç que demanem al Govern cada any, però que ens sembla que és una assignatura clarament incompleta, suspesa, i tornem a exigir,

a demanar –la nostra pretensió és aquesta i ho diem cada any– que en això vostès, senyor conseller, són autènticament incorregibles.

Com no rectifiquen tampoc, parlant de rectificacions, en aspectes com el de la prevenció, que no té cap reflex pressupostari al marge de determinats estudis sobre la victimització. Per cert, no sé ara exactament en quin estadi –encara que és una qüestió, és un *ex cursus*, al marge del debat pressupostari–, en quina situació es troben aquells estudis sobre la victimització que el Departament d'Interior va iniciar fa uns mesos. Però si no hi ha cap reflex pressupostari d'aquest objectiu preferent que té el Departament de Governació..., el Departament d'Interior, entenem que qualsevol discurs que es pugui fer en aquest sentit... –n'hem sentit, en més d'una ocasió en aquest Parlament, parlar al conseller, sobre la cohesió i sobre la importància que té la prevenció en la societat–, creiem que aquest pressupost i aquesta expressió xifrada i comptable que té el compromís polític del Govern amb aquesta matèria queda totalment invalidada.

Exactament igual –i no m'hi estendré, i m'ho agrairan els senyors diputats; ja ho he fet en alguna altra ocasió– l'apartat tecnològic o el relatiu als sistemes d'informació.

Amb relació a Joc i Espectacles i l'Ens Autònom de Jocs i Apostes, de fet és un tema recurrent, i ja sé, imagino, intueixo el que el senyor Sabanza em dirà, perquè en alguna altra ocasió, doncs, m'ha contestat el mateix. Aquesta és una direcció general que administra uns més que modestíssims 6 milions i mig de pessetes, concretament 6.569.000 pessetes, repartits bàsicament entre lloguers i adquisició i manteniment d'alguns elements, mitjans materials i béns mobles. Una vegada més hem de dir que 6 milions i mig no justifiquen en absolut l'existència de tota una direcció general, perquè el volum econòmic i el volum organitzatiu que això comporta podria ser perfectament absorbit per l'Ens Autònom de Jocs i Apostes; perquè, per una banda, evidentment, l'Ens Autònom fa l'acció del joc del conjunt del Govern de la Generalitat, però, per l'altra banda, entenem que podria perfectament encabir-se dintre del que és la seva estructura orgànica i funcional el que és el control del joc en general, per exemple, doncs, els bingos, els casinos i el conjunt del joc d'atzar a Catalunya.

I parlant de l'EAJA, una entitat autònoma que no va –i que no m'hi estendré, perquè aquest tema del joc l'hem tractat a bastament en aquesta cambra– i que a més a més de no anar no és gens rendible... I de fet ja hem parlat de la política de joc a bastament, doncs, bé, i a més a més, amb temes una mica més sòrdids i jo diria que molt més preocupants, com el que cas Casinos o Inverama o fins i tot el tema Cirsa, que en aquests moments està en mans de la justícia i també en mans, per cert, doncs, directament del Govern de l'Estat a través d'Afers Monetaris.

Aparcant aquest aspecte singular i sempre controvertit del joc, sí que voldria aprofitar l'ocasió i aquesta referència a aquest Ens Autònom i a la Direcció General del Joc i Apostes per reclamar una mica més de transparència en la seva gestió, una mica menys d'opacitat, per exemple, en la negociació o el diàleg que en aquests moments –esperem– encara existeix entre el Departament

d'Interior i l'Ens Autònom i l'organisme nacional de loteries i apostes de l'Estat, perquè no sabem, a hores d'ara, per cert, com està l'estat de les negociacions, sobretot tenint en compte l'ofensiva –per dir-ho d'alguna forma suau– deslleial que en aquests moments hi ha per part de les loteries de l'Estat a Catalunya. I ho deixo estar ràpidament, el tema del joc, perquè com que no ens agrada gens ni mica la política de joc d'aquest Govern, doncs, francament, per si sol, aquest fet ja motiva l'esmena a la totalitat.

Acabo amb el tema del trànsit, ràpidament. Passem dels 1.367 milions del 2000 a 6.029 de pessetes per a l'any 2001; increment lògic, normal, del 341% més, 4.662 milions en termes absoluts de pessetes més. Ara bé, resulta que si aquest organisme s'autofinança en part i almenys fins ara, quan teníem el control del trànsit a les demarcacions de Girona i Lleida, bàsicament a través de sancions i taxes; si hem vist i hem comprovat, per exemple, que en el Decret de traspassos de competències i serveis l'Estat ha dotat amb 6.000 milions de pessetes el funcionament del Servei Català de Trànsit, amb tota la seva complexitat, i per tant amb plenitud de facultats, doncs, home!, francament, no lliga en absolut, almenys –no sé si el diputat contradictori del Grup de la majoria m'ho deurà explicar, i ho puguem tots plegats entendre–, no lliga, almenys, que si la Comissió Mixta –ho repeteixo– va aprovar una dotació d'una mica més de 6.000 milions de pessetes per als mitjans personals, materials i pressupostaris, doncs, home, si hi ha un pressupost de 6.029 milions, què fem amb els diners que provenen de les sancions, de les taxes i altres conceptes que fins ara eren autosuficients com per finançar aquest negociat? Francament, no ho entenem, llevat que vostès hagin detret bona part dels recursos del Servei Català de Trànsit per destinar-ho a altres conceptes que no sabem quins són.

Per tots aquests motius, també per la manca de claredat en aquests números i en aquest pressupost, el nostre Grup Parlamentari, senyor president, torna, una vegada més –com deia al principi–, a presentar una esmena a la totalitat i a demanar el retorn al Govern.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Pomés, vostè té la sort d'estar al front d'un dels pocs departaments que puja sensiblement de partides pressupostàries enguany, i com ja s'ha dit i vam comentar-ho en el debat de totalitat, té una raó molt senzilla, que és –i positiva– l'increment d'efectius dels Mossos d'Esquadra.

Nosaltres hem presentat l'esmena perquè, malgrat això –i ara entrarem en el tema «Mossos d'Esquadra»–, observem, primer, un desgavell notable en el que és l'organigrama del Departament en el context de l'organigrama del Govern. Vostès encara estan reorganitzant un departament que és herència que s'amputés una part

del Departament anterior, producte de l'enemistat política –i segurament també partidista, en el sentit més descriptiu de la paraula– de desdoblar Interior i Governació. Per això hem presentat esmena al tema de l'Escola de Policia, al tema de trànsit i al tema del joc, encara que al joc per raons diferents.

Abans d'entrar en les consideracions sobre on van a parar aquests 12.000 milions d'increment, voldríem fer una reflexió triple de caràcter global. Un govern no pot confondre seguretat amb un departament. El Departament té l'encàrrec especial de la seguretat, però la seguretat vol dir una sèrie de polítiques de caràcter social davant de la marginació o de la desestructuració que està en la base de la delinqüència. I vostès ja, a partir d'ara, suposo –com fins ara han fet l'Estat i molts ajuntaments–, hauran de començar a mirar-se les estadístiques; si més no, el mapa, les causes de l'aparició dels fenòmens delictius.

Però és que tampoc és imputable només al seu Departament que es produeixin uns fenòmens que demanen respostes governamentals, com són allò que afecta la problemàtica dels incendis o de les inundacions. Senyor Pomés, jo amb vostè he tingut debats –alguns d'ells de caràcter contundent– sobre errors comesos, en la nostra modestíssima opinió, a l'hora d'actuar quan hi ha hagut incendis o inundacions. Em refereixo a les darreres inundacions al Bages o a les comarques de Tarragona, o incendis al Solsonès, però és evident que, si no hi ha una prevenció molt anterior a l'acció del Departament d'Interior, a vostè –permeti'm l'expressió– no li queda altre remei que fer de bomber, eh? Quan falla la previsió i no hi han polítiques anteriors, fenòmens naturals generen molt més mal del que hom des del Govern podria combatre.

I una tercera reflexió, aquesta molt al dia... (*Pausa.*) No, facin, facin; jo m'espero, cap problema. (*Veus de fons.*)

El president

Vol continuar?

El Sr. Ribó i Massó

No, si em sembla perfecte que la majoria del Govern es posin d'acord en les seves informacions, però també voldria que tinguessin en compte les informacions d'un modest grup de l'oposició, eh?

Una tercera reflexió és que, a l'aurèola de la inauguració que els mossos ja són policia de trànsit a tot Catalunya, recordi que si la inseguretat no és només un problema d'Interior, si les inundacions o els incendis no són només un problema d'Interior, tampoc els accidents de trànsit són només un problema d'Interior. Si no hi ha una política de civisme i d'educació de cara a la mobilitat, evidentment, primer, amb una aposta per una mobilitat pública –que vostès no fan, no els d'Interior, no, el Govern: continuen invertint cinc vegades més en mobilitat privada que en la pública–, o una aposta per l'estalvi energètic, o una aposta per conscienciar la gent sobre el risc de la mobilitat privada, després continuaran fent de bombers. Li crido l'atenció, senyor Pomés, que aquesta tarda, vostè i jo, si vol acabar aquest apartat de debat, podem engegar la televisió

i veurem, segur, anuncis que ens convidaran a anar a, com a mínim, la meitat més del que permet el límit de velocitat –això sí, *épatant* els nostres amics amb cotxes fabulosos– i, per tant, estem en una total contradicció.

La conclusió: els pressupostos del Govern, senyor Pomés, no els seus, els del Govern, no reflecteixen ser conscients que en el seu Departament hi ha unes problemàtiques que tenen uns arrels molt anteriors a l'acció del seu Departament, i aleshores li fan la feina bastant més difícil. Li donaré un exemple emblemàtic: fins fa molt poc, hi havia una sola ambulància de bombers medicalitzada, i és una prova que, malgrat aquest enorme ventall de causes de la problemàtica, els recursos són escassos i, evidentment, hi ha molt poca voluntat d'enfocar-los cap a les arrels.

Ahir vostès –jo crec que amb encert– van poder presentar el model de trànsit català. Ha arribat l'hora de la veritat per a la policia a Catalunya. Ja no estem en aquells debats on el policia, els mossos d'esquadra, eren els que vetllaven com a figures decoratives pels edificis de la Generalitat de Catalunya. Dissortadament, en alguns edificis de la Generalitat de Catalunya ja no hi ha mossos, hi ha seguretat privada. O sigui que aquesta sí que és una qüestió que depenia només de vostès i que ràpidament han abandonat allò que en deien l'«orgull de la dimensió nacional de l'autogovern». Però els ha arribat l'hora de la veritat. No només en trànsit. Els ha arribat també com a policia ordinària, i som molt lluny d'assumir-ho de ple. En els pressupostos es reflecteix el que vostès ja ens han anunciat: que fins al 2008 no es disposen –si no ho escurcen, també han dit que, si poden, ho escurçaran– a assumir-ho a tot Catalunya, i bàsicament queda una bossa, que es diu «regió metropolitana de Barcelona», on casualment viu el setanta i escaig per cent de la població de Catalunya, on això no serà així. I que quedarà, encara, a mercè de l'actuació dels cossos de l'Estat, bàsicament del que s'anomena Policia Nacional. I això, en els pressupostos, ens mereix dues reflexions.

Primer, en aquests pressupostos s'accepta que durant bastant de temps hi hauran dues Catalunyaes: la dels Mossos i la de la Policia Nacional. I això, al nostre entendre, és inadmissible. I la mateixa voluntat que han demostrat en altres capítols l'haurien de demostrar per poder entrar de ple a uniformitzar, quant a model de seguretat ordinària, tot el territori de Catalunya. Però ens mereix una segona reflexió que, en part, neix dels pressupostos i, en part, neix d'altres pressupostos: no és cap secret, ni vull crear alarmisme social, quan dic que avui hi ha una escassetat de mitjans i de personal en les comissaries de la Policia Nacional, i que això incideix de ple en el problema de la seguretat. I és lògic: si se sap que són places a amortitzar en un termini mitjà, poca gent opta per aquestes places, i avui hi ha una reducció d'efectius i de mitjans allà on calia donar una resposta de seguretat, on viu la majoria de la població de Catalunya. La nostra esmena vol evidenciar, primer, que calen més recursos pressupostaris; segon, que cal reforçar l'Escola de Policia, i tercer –compte, senyor Pomés, tercer–, es trobaran..., rectifico: es podrien trobar –tant de bo m'equivoqui– en una situació difícilíssima, on no hi haurà aspirants o aspirantes a noves promocions. Si no és que vostès fan el que s'ha fet a l'exèrcit, que és

baixar els coeficients d'admissió per a una feina que és importantíssima, que doni una resposta eficaç, culta, i on més ha d'estar la gent que ocupa la funció pública, al servei de la ciutadania.

El pressupost no evidencia una clara voluntat d'intentar resoldre això amb una mesura –diguem-ne– definitiva, no pas transitòria, però lateral, que seria tenir en compte les policies locals. Les policies locals són avui una eina molt important per al problema que a vostè li toca governar, i li demanàriem que en els pressupostos hi hagués més recursos per a una coordinació real entre la Policia Municipal i els Mossos d'Esquadra. La policia local, avui, ja, avui, ja els toca, doncs, al Barcelonès, a la major part de la Regió Primera, jugar el paper que els futurs Mossos d'Esquadra –avui la Policia Nacional– hauria de jugar de cara a la seguretat ciutadana. Doncs, trobem a faltar que això s'expressi en línies polítiques, en programes i en dotacions pressupostàries. En un apartat de coordinació hauríem d'incloure, sens dubte, aquell element que l'any passat quasi ni sabíem trobar –ni sabíem, eh?, possiblement era per manca de capacitat per part nostra– en els pressupostos, que era la coordinació amb els agents rurals, i que enguany continua sent una mica la ventafocs de tota aquesta història.

I, per últim, si no serien prou aquests arguments per justificar l'esmena, n'hi ha uns absolutament reiteratius de cada any: a vostè li toca governar una de les parts més fosques del Govern de Catalunya: el joc. Fa dos anys ens van dir: «No s'amoïnin, donarà molts diners», i no va ser així. Enguany ens presenten un pressupost que dóna quelcom més, lluny de les promeses que ens varen fer sobre el rendiment del joc a Catalunya. Però, sobretot, continuem a la illegalitat. Vostè em farà, com sempre..., o qui em contesti em farà, com sempre, els jocs de mans pertinents, i mai més ben dit «el joc de mans pertinent» quan parlem de joc, però hi han articles solemnes de les lleis del Parlament de Catalunya que avui s'incomplixen de forma flagrant.

Tothom sap, a Catalunya, que avui hi ha un monopoli sobre el joc, i això està expressament prohibit per llei. Tothom sap a quines famílies beneficia aquest monopoli sobre el joc i, permeti'm, tothom sap que, fins i tot, un bon dia, o un mal dia, Convergència Democràtica –Convergència Democràtica, no Unió Democràtica–, Convergència Democràtica es va aprofitar, amb un finançament il·legal, d'aquesta situació de monopoli sobre el joc. I això, senyor Pomés, continua igual. I, per tant, encara que ens diguin el que ens vulguin explicar sobre les possibilitats, aquest és un element absolutament opac –per no dir-ho en termes més durs–, que està present en qualsevol anàlisi de la Conselleria d'Interior i dels seus pressupostos. Què costa, pressupostàriament i políticament, que la Conselleria d'Interior ordeni aquest sector? I no que l'ordini en benefici d'uns pocs –que continuen sent les famílies que se'n beneficien i que, de retruc, financen–: que l'ordini en benefici dels bons cabals i de la transparència dels cabals –que són de tots– públics de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialistes-Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Siurana.

El Sr. Siurana i Zaragoza

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i diputats, senyor conseller... Fa un moment el conseller em deia que avui era un bon dia per a ell, que no hi havia hagut cap incident especial i que era un dia satisfactori, d'aquells en què un conseller d'Interior, doncs, no té cap problema ciutadà i, per tant, està satisfet. Jo l'hi volia fer fins i tot més satisfactori, perquè l'esmena a la totalitat del seu Departament no va encarada perquè tingui menys diners per al pressupost de l'any que ve, sinó perquè en tingui més. Per tant, li podria dir: «Sigui un dia feliç, voti amb nosaltres, ens contesti a més amb la nostra filosofia, i així podrem proposar que les seues partides pressupostàries augmentin», perquè creiem que el pressupost és insuficient i, a més, creiem que està mal aplicat, està mal gestionat.

Per què ens interessa que funcioni el seu Departament? Perquè hi ha departaments, hi ha conselleries que la seua funcionalitat, la seua eficàcia té un marge de maniobra: se pot fer de més i de menys en benestar, se pot fer de menys i de més en obra pública, però en seguretat ciutadana, en la lluita contra les emergències, en la lluita contra la violència, no se'n pot fer, de menys; és absolutament necessari que un estat modern garanteixi això. I, per tant, la seua Conselleria ha de ser, realment, eficaç.

Nosaltres entenem que els pressupostos del Departament d'Interior són una part minúscula dels pressupostos de la Generalitat, i això se demostra numèricament, se demostra examinant los pressupostos. Perquè sembla que, en el fons, la Generalitat vol i dol, en aquests pressupostos d'Interior: vol una seguretat ciutadana exemplar, però li dol ser considerada una repressora. I ho veiem: l'Onze de Setembre el PP és insultat, amenaçat, amenaçat davant dels Mossos d'Esquadra, i els Mossos d'Esquadra no hi intervenen. És que és impopular, això? És, d'alguna forma, aquest sentit de ser menys repressors del que haurien de ser, perquè una amenaça a un diputat és, a tot arreu, un delictes, i els Mossos d'Esquadra han de perseguir els delictes, no només, d'alguna forma, estar-hi presents, com si fossin una escolta de luxe en un monument, sinó, realment, una part activa de la seguretat que el país exigeix.

I llavors volem, d'alguna forma, que a més els ciutadans coneguin això del que són els Mossos d'Esquadra i la nostra policia. Estem convençuts que un dels problemes que té la ciutadania del país és que no coneix suficientment com actuen, com se despleguen, com és el model dels Mossos. Ho sabien per història i tradició, com funcionava la Guàrdia Civil; ho sabien per història també, com funcionava la Policia, però el desplegament no és explicat a la ciutadania, no és, d'alguna forma, informat. I això genera un sentit d'inseguretat, un sentit que va més enllà que hi hagi policia, que va a crear un clima que la ciutadania tingui aquesta sensació de temor, perquè no se sent protegida.

I això voldríem que no fos així. Voldríem que el seu pressupost fos valent; que el Departament d'Interior tingués realment els recursos que li fan falta; que, a més, tingués la possibilitat que aquest desplegament fos més eficaç.

No sols el seu Departament té aquest aspecte de la seguretat ciutadana en lo que fa referència als Mossos d'Esquadra, sinó que, a més, té temes que són també, tots, complicats, no?: el dels incendis, el de les catàstrofes climàtiques, les inundacions..., tot allò que fa referència a la prevenció, allò que fa referència al que és la seguretat de les persones i de les propietats. I en això també trobem que hi ha una mancança en el pressupost.

Avui dia, aquest tema crea una enorme inseguretat a la ciutadania. La ciutadania se sent insegura per dos causes: una, per l'increment de la delinqüència..., delinqüència que cada vegada és més sofisticada, una delinqüència que entra en la telemàtica, que entra en el que són organitzacions internacionals –no hem d'oblidar que Catalunya és un país de frontera, i, per tant, aquest mecanisme de relació amb l'exterior és molt més fàcil que en altres llocs–, i, per tant, hi ha, d'alguna forma, una necessitat que aquesta policia, la nostra, la policia de Catalunya, tingui realment recursos i mitjans per combatre tot això que fa referència a la inseguretat provocada per aquest increment de la delinqüència, fins i tot la internacional.

Però, a més de la violència que provoca aquesta delinqüència, hi ha una altra violència a la qual hem d'estar molt atents perquè crea molta alarma, que és la violència domèstica, la que s'exerceix sobre els vells i els infants i les dones, i la que ens fa patir a tots, i que, d'alguna forma, l'hem de considerar violència brutal, violència en la qual hem d'actuar. Jo crec que els ajuntaments ho estem fent, eh?, i que, en canvi, no hi ha –moltes vegades, perquè ens diuen los Mossos que no tenen suficients recursos– una actuació de la policia autonòmica, en aquest sentit, prou eficaç i prou enèrgica. Sembla que hi ha més limitacions de recursos per a aquesta lluita contra la violència domèstica i la que hi ha a la societat que per a l'actuació a vegades contundent contra els estudiants i els pagesos, que en això sí que es veu que hi ha recursos, no?

L'altre aspecte que tenim de la violència, en aquest sentit de crear inseguretat al ciutadà, és la sinistralitat. Dos morts diaris a les carreteres de Catalunya; set-cents morts i escaig l'any; jòvens, la major part. L'Ajuntament d'Alpicat –que és un poble que vostè coneix bé i que és prop de Lleida–..., vint-i-set morts en aquests deu últims anys; jòvens, tots. Les morts a la carretera no són només un objecte de controls d'alcoholèmia i d'actuació de multes, no? Jo crec que és un tema que ens hem de plantejar tots de forma molt seriosa, i que convindria que els pressupostos tinguessin unes campanyes d'informació i de difusió, que no les he hi sabut trobar i que ens preocupen, perquè no va disminuint, sinó que va incrementant-se. Ara hem assumit aquesta competència de lo que és el trànsit i, per tant, hem d'assumir la competència de lo que és la prevenció d'aquesta sinistralitat de la carretera.

Aquest Servei Català de Trànsit he vist als pressupostos que tenia, per a treballs i estudis tècnics, 500 mili-

ons de pessetes. Home, em sembla que és molt adient aquesta realització d'aquests estudis, però això..., hem d'ajudar al conseller i als seus assessors a esbrinar les causes dels accidents, però me sembla que les causes les tenim bastant estudiades, o estan estudiades a quasi tot arreu. Potser aquí hem de passar a l'acció, en comptes de tants estudis. 500 milions per a estudis i pocs diners per a una política, realment, de prevenció.

Em sembla a més que en aquest tema de lo que és la preocupació pel trànsit, que ara hem assumit en tota la seua totalitat, hi ha fins i tot poca previsió al pressupost. Hi han 1.000 milions de pessetes a la partida d'inversions en béns destinats a l'ús general, i jo crec que aquesta deu ser la senyalització de carreteres i cruïlles denominades «punts negres» i coses d'aquest tipus, no? Realment, amb 1.000 milions per a totes les carreteres de Catalunya, creieu que podrem mantindre, fins i tot mantindre només, la senyalització actual? No es podrà mantindre aquesta senyalització actual. Incrementarem lo que llegia en una carta, que m'ha fet esgarriar, en un diari de Lleida, ahir, d'un pare que es queixava perquè en un punt negre de la carretera de Ponts s'havia matat el seu fill amb moto. «Per què» –diu– «les autoritats, els polítics, no feu sobre aquests punts negres aquestes accions puntuals, i tenim aquest...?», ell deia: «Com podem ser impassibles que un tros de carretera sigui qualificat de punt negre? Li donem, ja per antonomàsia, una possibilitat que allí el risc sigui més alt.»

Per tant, conseller, crec que en aquest tema de senyalització, de prevenció, de procurar que no hi hagi l'accident, s'ha d'esmerçar tot, tot lo possible. No és que ens hi juguem només un accident: ens hi juguem vides humanes, ens hi juguem gent jove, ens hi juguem potser paraplegies de tota la vida. I em sembla que, realment, aquest temps de prevenció, aquest temps de millora, no sols de les carreteres, sinó de la senyalització i de totes les accions indirectes que aconsegueixen seguretat en el trànsit que altres països han aconseguit han d'incrementar-se.

Vull tocar un punt aquí que és a propòsit d'aquesta transferència de trànsit, però que és una realitat. Vostè, conseller, només és conseller d'un tros del país, perquè aquest discurs de: «La Conselleria d'Interior l'hauríem de fer aquí»..., a vostè i a la delegada del Govern de Madrid, no? Perquè és només conseller de l'interior d'un país; hi ha un tros de país en què vostè no és conseller, i no mana, i, clar, exigir-li responsabilitats és complicat, en aquest sentit. Però algunes en té, perquè aquest desplegament se fa lent en el temps i potser ineficaç, no? S'ha començat –i potser era una fórmula raonable– per fer-ho en el territori menys poblat; però –l'hi ha dit el senyor Ribó, i té raó– en el territori de l'àrea metropolitana té una assignatura pendent important. I com se farà? Se pot fer aquest desplegament menystenint la Policia Nacional i la Guàrdia Civil?

Se pot menysprear la seva experiència? Se pot apartar-los de Catalunya com en una espècie d'atemptat a aquesta cohesió social que representa Catalunya? Aquests policies i aquests guàrdies civils s'han integrat, molts d'ells –els que hem pogut–, a cossos de guàrdia urbana o policia local i, realment, són ciutadans de Catalunya. Vol dir que anem bé per aquest camí de dis-

criminar? Vol dir que pot fer el desplegament a tota l'Àrea Metropolitana, menyspreant els recursos de policia i de guàrdia civil?

Això és un problema seriós, és un problema seriós. És un problema que, a més, afecta l'estil de la societat que construïrem, la societat catalana. Jo crec que s'ha de fer un esforç perquè aquesta coordinació, aquesta possibilitat d'integració, aquest traspàs de persones sigui factible. Però es planteja un altre problema, denunciat, a més, per l'Àrea Metropolitana i amb molta claredat; es planteja el problema que hi ha un període d'interinatge complicat. L'han viscut; a Lleida, l'han viscut; l'han viscut a Girona, i jo diria que el desplegament a Lleida s'ha fet, bastant, d'una forma bastant ortodoxa, bastant correcta. Però quants alcaldes han vist que, davant l'anunci del desplegament, els marxava la guàrdia civil, utilitzant los mecanismes de vacances, dies per assumptes propis, etcètera, un període d'estudi, i es quedaven uns mesos sense cap tipus de cos de seguretat! Això, en un poblet petit, doncs, mira, va cobrint-se entre els cossos que queden a una distància més o menys llarga, però aquí, a l'Àrea Metropolitana, el fenomen està passant, ara, ja. Qui optarà per cobrir les places vacants d'una Àrea Metropolitana barcelonina, si sap que la seva perspectiva de residir en aquesta àrea és escassa? Té un període de temps que té caducitat ja marcada?

És impossible; no hi ha ningú que sacrifiqui la seva perspectiva de futur per aconseguir un lloc de treball en un moment en què, a més, l'ocupació s'ha incrementat i, per tant, la necessitat d'anar a aquests cossos no és una pressió tan evident en la nostra gent jove perquè aquesta Àrea Metropolitana pugui esperar amb calma, tranquil·lament, sense que hi hagi ningú que mani, de forma definitiva, que hi hagi un desplegament a base de mossos, que han d'anar a una escola, que han de fer un curset, que han d'improvisar —una mica immadurs, en aquest sentit— i aterrar en una àrea amb tota la complexitat d'una àrea urbana amb 4 milions d'habitants. Els alcaldes de l'Àrea Metropolitana de Barcelona l'hi han dit; el manifest no sols no ha tingut, d'alguna forma, una resposta de la Conselleria; hi ha hagut un silenci absolut.

Vostè creu que se'n pot considerar, d'alguna forma, col·laborador —perquè com a ministre, o conseller d'Interior, és col·laborador de la seguretat ciutadana i dels ajuntaments—, vostè es pot considerar col·laborador d'aquests ajuntaments si, davant d'un manifest, opta per la callada, opta pel silenci? No pot; vostè ha de respondre, ha de cridar, ha de preocupar-se... Quin és el problema que tenim? El tenim anunciat als diaris, el tenim anunciat als mitjans de comunicació. És que el nostre objectiu polític és que hi hagi un increment d'inseguretat ciutadana perquè això no ens afecta perquè encara no tenim desplegament? I, per alguna forma, el problema és del PP i no és el problema de Convergència?

Home, jo crec que l'Àrea Metropolitana necessita 4,4 policies per cada 1.000 habitants; els necessita, els necessita coordinats, els necessita amb una eficàcia, i no hi ha cap partida per coordinació de policia, ni cap organisme. Vint anys de Govern autonòmic i no tenim cap mecanisme —excepte aquella Junta que, cada vegada que es reuneix, acaba malament— per aconseguir que

hi hagi una coordinació entre les policies. Però, que ens hem begut el coneixement, que ens hem begut el coneixement? No es pot crear una autoritat metropolitana de seguretat; no s'ha de fer confiança, perquè, a més, el seu model ho demana, lo model del desplegament de Mossos demana una actitud diferent dels alcaldes i dels agutzils dels pobles, o de la policia local. Perquè, quan hi havia la guàrdia civil, era una guàrdia civil fixa en un poble o en un territori; per tant, ella mateixa, los agents coneixien el territori, i no tenien implicacions perquè, d'alguna forma, eren externs, no tenien influència familiar. Ara, no; ara no hi ha cap resident al territori, tots resideixen a casa seva, i les casernes són per al treball. I ho trobo bé; és un model correcte, és un model correcte.

Però això necessita que, el mosso, quan arriba a un poble, parli amb l'alcalde i li digui: «Quina emergència hi ha?, quines necessitats té, i estic a les seves ordres». I això no es fa, això no es produeix. I, si això no es produeix al món rural, on l'empatia personal ho permet, com s'aconseguirà a l'Àrea Metropolitana? Serà un joc de disbarats, això! És que ens haurem de passar, com a les pel·lícules, aquestes, americanes, lo problema dels uns als altres? És que algú haurà de, com a pretensió que sigui la guàrdia urbana, que no és cos de seguretat sinó cos de col·laboració amb la seguretat ciutadana, fer de responsable?

Mireu: jo crec que amb aquest mecanisme vencereu, vencereu, d'alguna forma, perquè, si la tàctica és molt fàcil: en comptes de parlar amb organismes que sumin ajuntaments, se parla amb cada ajuntament. Cada ajuntament queda satisfet, hi ha hagut explicacions. Bé, tots satisfets. Vencereu els ajuntaments, però això és vencer Catalunya, i no a favor de Catalunya sinó a favor d'un departament que ha de servir Catalunya, que no és perquè, d'alguna forma, quedi aquí bé, sinó que quedi bé davant dels ciutadans. La coordinació és necessària; quant a la coordinació, no sé com es pot avançar amb un pressupost que no ho té previst. Però canviï'l, faci els passos que vulgui: reuneixi les juntes de seguretat, participi amb persones capacitades, capacitades, a més, en aquestes juntes de seguretat; posi el problema damunt de la seva taula.

El problema hi és, el problema hi és, i, si no el posem damunt de la taula, no el resoldrem, i llavors l'haurem de resoldre, no la delegada del Govern i el conseller, sinó aquests segons nivells, que han de col·laborar i que han de reunir-se, i que han de saber que hi ha una pressió d'una immigració clandestina i que han de saber on hi ha el tema de les màfies de la droga, o que hi ha aquestes màfies del... Com pot ser que aquests mecanismes no millorin i passem, d'alguna forma, el problema als jutjats? D'acord, d'acord, tenim una justícia que, de vegades, és una mica risible: un, que l'han detingut setanta vegades en un any, encara continua sortint en llibertat condicional, no? Però vol dir que no portem les proves molt mal preparades, també, per demostrar que és un delinqüent real? Vol dir que no fem, una mica, l'exercici d'una policia d'intencions, en lloc d'una policia de prova?

Jo crec que, en aquest sentit, hem de fer un esforç, tots, perquè col·laborem entre la Generalitat, el Govern central —lo període que s'atansa és complicat— i los ajun-

taments, perquè no es pot passar el problema de la seguretat ciutadana a un ajuntament. No és el problema..., és el problema d'una societat, i aquesta societat ha de ser solidària amb tot el model de Catalunya –en aquest cas, de Catalunya. Dialogui, dialogui i dialogui. L'altre tema que li correspon és això dels incendis. Home, la Direcció General d'Emergències i Seguretat Civil té alguna cosa d'increment percentual en aquest pressupost. Però la veritat és que els increments percentuals són una mica, també, trampa, quan les xifres absolutes són tan escasses, i, per tant, en una base minúscula, el percentual sempre és alt, no? Però l'adquisició de nous vehicles, si no ho tinc mal entès, de la Direcció General d'Emergències i Seguretat Civil per a tot l'any són 666 milions.

Bé, jo no sé com pot anar això, però, realment, em sembla que és una xifra molt baixa, és una xifra molt baixa. És una xifra que no dona suport que es mantingui la renovació del parc actual. I, l'estiu que ve, tindrem, una altra vegada, incendis als boscos de Catalunya, i, la tardor vinent, veurem, probablement, noves inundacions, perquè som al Mediterrani i això és habitual, és previsible. La gota freda es produeix aquí, no es produeix a un altre lloc, eh? I, llavors, veiem que no sols això no s'ha produït, i ho denunciem nosaltres, perquè, a la millor, l'oposició ens atribueix que som uns *acusiques* en aquest sentit, no? «No, no; no, no», li diu la Sindicatura; li diu que l'Inuncat no s'ha aprovat, que el Pla de lluita contra les inundacions no s'ha aprovat, però l'hi diu la Sindicatura. Llavors, hem de fer, d'alguna forma, un esforç per posar-hi, també, coneixement, a això. Sumar els ajuntaments que tenen aquest risc, buscar quins són els problemes que genera, cada any, el foc i l'aigua, i buscar que hi hagi una col·laboració.

Després, per aquí tinc els números i la veritat és que són el menys important però són significatius. Sap quant dona el conseller amb aquests pressupostos als ens locals per a la Direcció General d'Emergències, per l'any? 34 milions de pessetes, per a tots els ens locals, i 20 milions addicionals per als bombers voluntaris. Home, però si els bombers voluntaris són una peça fonamental, són un discurs que vostès van fer de propiciar, realment, aquella col·laboració perquè s'aprofita una de les coses més importants del món, que és l'amor a la pàtria. El bomber voluntari és aquell que al territori estima el seu bosc i, per tant, bo aporta aquesta necessitat. L'altre dia, hi va haver el Vuitè Congrés de Bombers Voluntaris. Dolguts, dolguts, però dolguts per la incomprensió de la mateixa Generalitat, una cosa absurda. Parlem del voluntarisme com una necessitat a propiciar i, en canvi, realment, no li fan ni cas –no n'hi fan–; no sols cas, sinó que els molesta, els molesta i els discriminen. I, llavors, hi ha uns voluntaris que són els nostres i, aquests, sí, i el voluntari del costat que és d'un altre, aquell no. I, això, malament; va malament, va malament.

I, quant als ajuntaments, home, si els ajuntaments no tenen preocupació pels boscos i pels seus recursos naturals, qui la tindrà, qui la tindrà? No he vist mai a la muntanya que hi hagi un incendi i tot el poble s'aixequi per apagar-lo. I arriben moments que, al final, no sabem com actuar, en aquest sentit, en aquests casos.

Abans teníem l'exèrcit, que era un mecanisme de pobres soldats cap a apagar focs, però ara ni voluntaris ni

ajuntaments, perquè amb els bombers tal com els té realment difícilment podrem apagar focs. I els focs hi seran –els focs hi seran–, no és que jo vulgui fer aquí d'*agorero*, però els focs hi seran.

Voldria donar exemples de l'escadusser que és el pressupost en moltes partides. Fa allò que diu en Martí Carnicer, que és maquillatge o trampa, en aquest sentit de vendre casa i anar a lloguer; totes aquestes coses realment en proporcions importants: 1.573 milions per a l'adquisició de material mobiliari; 1.228 per a lloguer d'helicòpters, que em sembla..., home!, millor és més rentable llogar que comprar, però tampoc s'explica a la memòria, o almenys no ho he sabut trobar jo, per què és aquesta fórmula del rënting i del lloguer la que s'utilitza quan històricament, quan se va crear el Cos de Bombers de la Generalitat, se va fer una bona inversió en nova maquinària i en noves dotacions.

En fi, hi ha un concepte que ens fa sempre una mica de *grima* –li'n feia a la Maria Rúbies, que la recordareu–, que era aquella competència que ella deia que mai havien d'haver tingut, que és la del joc. L'hi deixo. Miri, no m'agrada que, fins i tot..., a més, no li toca a vostè, li toca a Economia, el joc; per què li ha de tocar a Interior, el joc? Si digués..., tindrà una certa promiscuitat amb qui fa el delictes. No, no, li toca a Economia, que almenys té la justificació de tenir els quartos, no?

Miri, pressupost de continuïtat, pressupost de continuïtat que fos o obeís a un model correcte, no tindria problema, però que és escàs i incorrecte; pressupost que respon a una inèrcia, i la inèrcia és dolenta: cal que la remoguem.

Jo l'invitaria que em contradigués el que he dit, si és que m'he equivocat. És una fórmula que aquest Parlament sembla que considera insòlita, que es contesti als diputats que pregunten; una cosa que no he entès mai. Però els ajuntaments no ho podem fer això de callar, perquè, si no, els ciutadans ens anirien damunt, però aquí es veu que sí, que poden contestar a un que..., no és el titular.

Bé, en tot cas, miri, nosaltres necessitem que...

El president

Senyor diputat, se li ha...

El Sr. Siurana i Zaragoza

...el seu Departament vagi bé –«merci», «merci», aca-bo de seguida–; necessito que el seu Departament vagi bé, perquè no volem rebre com a herència un mal departament.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Sabanza.

El Sr. Sabanza i March

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, realment estic una mica despatat, una mica despatat

després de la intervenció del senyor Siurana, perquè no sé ben bé al final de què parlàvem: si resulta que la violència domèstica era culpa del Departament d'Interior, si les morts dels joves a les carreteres..., també ell deia que tenia la solució i no ens l'ha explicat. Potser la solució, senyor Siurana, és veure a quina hora tanquen les discoteques, i està és una competència –vostè ho sap– municipal, i potser convé també que assumim la part de culpa que ens toca, perquè sembla que vostès tenen el monopoli de la representació del món municipal, i al final totes les malifetes dels pressupostos del Govern de la Generalitat estan fetes per anar en contra del món local; vull dir, un patrimoni que es volen atribuir i molt bé, escolti, tots tenim representacions municipals –tots tenim representacions municipals–, i al final sempre fem cap –sempre, sempre fem cap– a la mateixa excusa.

Escolti'm, hauria pogut explicar-nos un pressupost alternatiu, potser hauríem pogut entrar en consideració si era bo o no replantejar el vot del Grup de la majoria i, potser, votar en contra del pressupost del Govern. Però després d'escoltar la seua, la seua explicació, escolti'm, doncs, a jo em sembla que tardaran molt i molt temps a poder heretar el Departament d'interior i, malgrat això, el dia que els hi arribi, si els hi arriba, segur que se'l trobaran bé, perquè està ben gestionat i a més a més està ben dotat.

Enguany, el pressupost d'Interior creix un 21,3% respecte a l'any passat: 11.800 milions de pessetes. Escolti, si hagués crescut al voltant del 7%, que és el que creix el pressupost de la Generalitat, home!, potser ens haurien fet detenir pels mossos d'esquadra o per la policia municipal directament abans de sortir de l'hemicicle, però, clar, com que creix un 21,3% suposo que s'havien de buscar altres excuses per anar en contra d'este pressupost. Posava exemples de l'actuació policial com, per exemple, el de l'11 de setembre quan van anar els diputats del Partit Popular al monument a Rafael de Casanova. Jo suposo que si això ho va considerar una falta de zel, suposo que el model –suposo que el model– que vostè proposa no és l'exemple de la Policia Nacional que va apallissar a la Unió de Pagesos a Tarragona; suposo que no és este, que és l'altre extrem; suposo que és buscar... (*remor de veus*), suposo que és buscar..., suposo que és buscar el terme... (*remor de veus*), suposo que és buscar el terme mitjà que és del que es tracta. (*Remor de veus.*)

El president

Senyores i senyors diputats, seria bo que ens centréssim cada vegada més en el debat dels pressupostos. Per tant, prego a tothom que se centri al màxim possible en aquest debat.

Gràcies.

El Sr. Sabanza i March

Gràcies, senyor president. En tot cas, intentava...

El president

No, no, a tothom.

El Sr. Sabanza i March

...contradir les paraules del senyor Siurana, quan parlava del model policial: escolti'm, este model policial de substitució i d'expansió pel territori va estar votat pel seu Grup aquí al Parlament de Catalunya, per tant, vostès tenen la part alíquota de responsabilitat en l'èxit –en l'èxit–, que és un èxit, i si hi hagués fracàs també, perquè vostès hi van estar a favor i a més el van votar.

Parlen d'un altre tema que és la integració de la Guàrdia Civil i la Policia Nacional en el desplegament dels Mossos d'Esquadra. Escolti, jo li recordo que hi ha un reglament o una llei de l'Estat –vostès van tindre l'oportunitat quan governaven a l'Estat espanyol de modificar-la– que obliga, als policies, a la Guàrdia Civil que es volen..., que volen fer el curs per a ser mossos d'esquadra, els obliga a demanar la baixa. I això és un tema que frena molta gent de poder arriscar-se a entrar als Mossos d'Esquadra, que segurament els aniria bé, que ho farien si no se'ls obligués a renunciar al lloc que ja tenen fix. Si vostès haguessin autoritzat, al seu moment, una comissió de serveis segurament que molta més gent s'hauria pogut integrar dintre del desplegament dels Mossos d'Esquadra.

Tal com jo deia al començament, este és un pressupost que em sembla que és el segon en importància en creixement del conjunt dels departaments de la Generalitat: 11.800 milions de pessetes de creixement en un any, doncs, són molts diners; és un 21, com li deia, 21,3% percentual. Este és un departament que encara no està consolidat des del punt de vista competencial, sinó que està, a més, en fase d'evolució i desenvolupament en matèria de seguretat, ordre públic, protecció civil i control del trànsit.

Atenent-nos als diferents capítols, dir-los que al capítol 1, el que es referix a remuneracions de personal, l'increment de les retribucions del Departament d'Interior en l'exercici 2001 respecte al 2000 és de 6.825 milions de pessetes, que representa un 16%. En matèria de policia, l'increment, com vostès saben, ve donat per la implantació de trànsit en la totalitat de Catalunya a partir d'avui, precisament, en les àrees regionals de trànsit central, l'àrea regional metropolitana i l'àrea regional de trànsit de Tarragona. I per tal d'assumir les competències en matèria de trànsit en aquestes regions s'ha previst un concurs de provisió de 230 caporals, 71 sergents, 30 subinspectors, així com la convocatòria de provisió de 2 comissaris, 10 intendants, 14 inspectors i 21 facultatius; també s'ha previst l'increment de 800 dotacions per a la quinzena promoció del Cos de Mossos d'Esquadra de l'any 2001.

En matèria d'emergències i seguretat civil, hi ha un increment retributiu com a conseqüència de l'augment, per una part, de 126 bombers de nou ingrés, així com la promoció de 8 inspectors i 7 sotsinspectors; i durant el pressupost d'enguany també està inclosa la campanya forestal de l'estiu del 2001, amb la contractació de 542 forestals i 282 rurals, i també en el pressupost d'enguany s'ha previst l'increment que ve originat pel canvi al grup C de 335 rurals que actualment són del grup D, fruit dels acords establerts entre el Departament i les organitzacions sindicals del cos de bombers. Quant a les despeses de les assegurances socials, doncs, creixen

en 1.560 milions de pessetes. La quantitat d'efectius totals, per tant, adscrits al Departament d'Interior passa de 10.263 l'any 2000 a 11.693 el 2001, un 14% d'increment.

Respecte al capítol 2, les «Despeses de béns corrents i de serveis», l'import global augmenta 2.811 milions de pessetes en termes absoluts i un 34,2% en termes relatius; un increment que ve motivat principalment per una partida de despeses reservades de 50 milions de pessetes.

A la Direcció General d'Emergències i Seguretat Civil augmenta 382 milions, és a dir, un 12,4%, que es concreten en la partida d'«Helicòpters», amb 24 milions addicionals, a fi de poder disposar dels mateixos mitjans aeris que l'anterior campanya forestal; 104 milions al conveni amb el Centre de Telecomunicacions per a la xarxa Àgora i el telèfon d'emergències 112, i la resta per dotar del vestuari i material tècnic necessaris a les noves promocions de bombers.

La Direcció General de Seguretat Ciutadana s'incrementa en un 68%, el que són 2.600 milions de pessetes en termes absoluts, dels quals 1.573 corresponen a lloguer de vehicles –senyor Siurana, 1.573 corresponen a lloguer de vehicles, perquè resulta que si estos vehicles s'haguessin de comprar el pressupost de la Generalitat, i molt menys el pressupost del Departament de Governació, no ho podria assumir–, amb estos 1.573 milions de pessetes es pot fer front a tindre 209 vehicles de turisme, de trànsit, per tot Catalunya; 171 per al desplegament de la policia de Lleida i Girona; 58 furgons de trànsit per tot Catalunya; 28 furgons de desplegament a Lleida i Girona, i 291 motos per tot Catalunya; 181 milions corresponen al conveni amb el Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació per a la prestació dels serveis de telecomunicacions amb la realització i manteniment de la xarxa Nexus, i la resta correspon a una major despesa corrent per al manteniment de les noves comissaries de trànsit de Tarragona i Barcelona; 224 milions a l'increment de la partida de carburants i també a la dotació de les noves promocions de mossos, de l'equipament tècnic i del vestuari.

Pel que fa al capítol 6, «Inversions reals», l'import global s'incrementa 1.483 milions, és a dir, un 89%, degut bàsicament al fet que s'hi han consignat els següents compromisos: 500 milions d'increment de l'anualitat 2001 pels acords del Govern amb l'empresa GISA per al desplegament policial i de trànsit al territori; 400 milions respecte a l'anualitat del 2000 per a la reposició de vehicles i instal·lacions i rehabilitació de parcs de bombers, i 584 milions per a la Direcció General de Seguretat Ciutadana, destinats a la instal·lació d'equips de telecomunicacions i informàtics per als vehicles policials.

Pel que fa als capítols 4 i 7, «Transferències corrents i de capital», el primer disminueix 47 milions i el segon s'incrementa 734 milions, el que representa un 41,2%. I aquí hauríem de distingir les aportacions a organismes autònoms i la resta de transferències. Quant als organismes autònoms, pel que fa a l'Escola de Policia, hi ha una disminució en l'aportació del Departament de 50 milions de pessetes, motivada, bàsicament, perquè l'any 2000 es van consignar 150 milions per a la forma-

ció dels efectius destinats a trànsit a Barcelona i Tarragona com un fet puntual, i d'aquí ve, senyor Ridao, que les aportacions siguin inferiors, perquè en aquell moment hi va haver una dotació extraordinària en equipaments, en mitjans i en uns edificis de lloguer que ara, en estos moments, per a l'exercici d'enguany, no fan falta.

Quant al Servei Català de Trànsit, tal com es va constatar l'any passat, este organisme s'autofinança, un cop s'han realitzat els traspassos de competències en trànsit i circulació, i, per tant, hi ha els ingressos, la recaptació de sancions i taxes a les demarcacions de Girona, Lleida, Barcelona i Tarragona, amb la qual cosa aquest Servei té un pressupost total de 6.029 milions de pessetes.

Quant a la resta de transferències, les de capital, remarcar un increment de 151 milions de pessetes al capítol 7, a la Direcció General d'Emergències i Seguretat Civil, destinat a subvencions a ens locals –no 20 milions: 151–, per a la rehabilitació de parcs de bombers voluntaris, i al capítol 7, a la Secretaria General, un augment absolut de 600 milions de pessetes, corresponents a l'increment del cost de la primera i segona fase del projecte d'informatització dels Mossos d'Esquadra, que ascendeix globalment a 2.250 milions.

Finalment, esmentar la consignació, en el pressupost de la Direcció General d'Emergències i Seguretat Civil, de 20 milions de pessetes al capítol 4, per a subvencions a associacions de bombers voluntaris; 91 per al foment de les ADF, per a programes de vigilància i prevenció d'incendis, constitució i ampliació i fusió de les ADF.

Em sembla que, amb este repàs ràpid que he fet de les principals partides del Departament, queda palès que gairebé cap de les crítiques que vostès feien a este Departament tenien consistència. Han defugit parlar dels números, perquè els eren desfavorables; han passat a filosofar, en algunes ocasions, doncs, sense massa coordinació entre una cosa i l'altra, i crec que ha estat clar a ulls de tota la cambra que no hi ha cap ni un motiu per tindre cap dubte a l'hora de votar en contra de les seues esmenes.

S'ha fet esment de la Direcció General del Joc i d'Espectacles i a l'EAJA, i tornem a dir lo de cada any: no es pot ser jutge i part. La Direcció General és qui porta el control, qui porta la fiscalització del joc, i l'EAJA és l'empresa encarregada de la gestió del joc a Catalunya.

Han parlat del mal finançament dels Mossos, i els voldria recordar en este cas –com a principals, en tot cas, responsables del tema en el passat, senyor Siurana– que, si ara vostès reclamen que a la regió metropolitana també hi hauria d'haver un desplegament més accelerat dels Mossos d'Esquadra, tinguin en compte que, seguint el finançament que vostès van imposar i que es va resoldre amb un acord entre el Departament d'Interior i el Govern del Partit Popular, amb aquell finançament al qual vostès nos havien condemnat, no el 2007..., segurament seria l'any 2007 que hi hauria Mossos d'Esquadra a la regió metropolitana.

Per totes aquestes raons i moltes altres que vostès saben i comprenen, el nostre Grup votarà en contra de les esmenes presentades al Departament d'Interior.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Passem ara al debat de la totalitat de les seccions de la Conselleria d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació. Té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, d'entrada hem de reconèixer que el pressupost del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació obté per a l'any 2001 un augment pressupostari, pel que fa a les grans xifres, superior al de l'augment dels pressupostos. I això l'hi reconeixem perquè les xifres són aquestes i, per tant, és just fer-ho. En el que el nostre Grup dissenteix amb el Govern és en aspectes que considerem fonamentals d'aquests pressupostos.

En primer lloc, pel que fa a universitats, dissentim profundament de l'incompliment per part del Govern de mocions, de resolucions d'aquest Parlament. Un incompliment reiterat, insistent –per tant, conscient–, perquè des de la Moció 28/IV, del 6 d'octubre de 1993, que jo mateix, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, vaig aconseguir de la voluntat dels altres grups parlamentaris que fos aprovada per unanimitat en Ple, i en la qual es demanava al Govern que intensifiqués els treballs per establir un nou model de finançament universitari i que en presentés les conclusions a aquest Parlament un cop estigués enllestit, des de l'any 93, en què el Parlament els ha demanat que intensifiquessin els treballs, fins avui, en què els deuen haver intensificat tant que encara els desconeixem, des d'aquella Moció del 93 fins a una altra moció molt més propera, no presentada pel nostre Grup, però sí votada pel nostre Grup i aprovada per la unanimitat del Parlament, la Moció 27/VI, de 8 de maig del 2000, que deia que s'acordés un model de finançament de les universitats públiques global i transparent i que aquest model de finançament global i transparent fos aplicat als pressupostos per al 2001, ni amb la Moció del 93 ni amb la Moció del 2000 s'ha aconseguit que el Govern presenti un model de finançament transparent, públic, objectiu.

I aquesta mancança d'aquest model de finançament ja és un motiu, per ella sola, per rebutjar aquests pressupostos, perquè aquests pressupostos incompleixen el mandat del Parlament. I creiem que el Parlament, si és conscient que representa la sobirania del poble de Catalunya i si és conscient que és la primera institució de la Generalitat, per davant del Govern mateix, doncs, el que ha de fer és, amb la mateixa unanimitat amb què l'any 93, tots els anys d'entremig i l'any 2000 li deia al Govern: «Presenti'm els pressupostos amb aquest model», amb la mateixa unanimitat els ha de rebutjar, perquè no hi són. I aquest ja és, hi insisteixo, per nosaltres, un motiu suficient per dir: «Aquests no són els nostres pressupostos, aquests no poden ser els nostres pressupostos.»

Aquests pressupostos incompleixen altres mocions, també, del Parlament en matèria d'universitats. Anem a una moció antiga i una de més moderna; i em deixo les del mig, perquè, evidentment, el Ple és molt llarg i, si les féssim totes, l'allargassaríem amb excés i superariem el temps que tenim. Però, per exemple, en una altra moció que va ser aprovada l'any 93, l'1 de desembre del 93, la Moció 35/IV, s'instava el Govern a «intensificar les negociacions conduents a obtenir les transferències, els recursos econòmics que l'Administració central haurà de destinar als alumnes de centres docents de Catalunya perquè l'Administració educativa catalana pugui establir i gestionar un sistema propi de beques i ajuts a l'estudi que sigui ajustat a les necessitats socioeconòmiques de la població de Catalunya i que garanteixi que les disponibilitats econòmiques de les famílies catalanes no siguin un factor discriminador per als alumnes que hagin demostrat una capacitat i una suficiència adequades per accedir a l'educació superior».

També ho han intensificat tant que en aquells moments que estaven a bé amb el Govern socialista no ho van aconseguir; posteriorment, que estaven a bé amb el Govern del Partit Popular, no ho van aconseguir, i ara, que no sé com estan amb el Govern Popular, però que de moment els voten tot el que els han de votar, tampoc ho han aconseguit. I en aquests pressupostos no hi ha la dotació de beques que la realitat dels nostres alumnes demana.

L'1 de desembre del 93 el Parlament, per unanimitat, va dir al Govern també que incentivés fiscalment «un augment gradual de la participació del sector productiu en el finançament universitari públic, amb la intenció que aquest s'incrementi, com succeeix en la majoria de sistemes universitaris dels estats europeus comunitaris». Tampoc aquests pressupostos –com els de l'any 94, 95, 96, 97, 98, 99 i 2000, subsegüents a l'aprovació de la Moció– no recullen aquell mandat parlamentari.

I en la Moció que li esmentava, de 8 de maig del 2000, es diu que es disposin «en les previsions pressupostàries de la Generalitat per al 2001 els mitjans necessaris per a dotar les universitats dels recursos suficients perquè puguin afrontar les despeses urbanes de sanejament, recollida i tractament de residus, les despeses de seguretat i altres despeses associades al funcionament i al manteniment de llurs campus, fent atenció a les necessitats urbanístiques específiques que hi hagi». No cal que li digui que aquí sí que el Govern és coherent, perquè, si els punts anteriors no els ha complert, aquest tampoc. I aquí sí que hi ha una coherència del Govern a no seguir les directrius del Parlament, en matèria pressupostària, pel que fa a universitats.

L'hi reconec: hi ha més diners, hi ha un augment percentualment superior a uns altres departaments, però –però–, a l'hora de, aquests diners, plasmar-los dintre dels pressupostos, hi ha aquests incompliments, perquè continuem sense tenir un model de finançament transparent, públic, equitatiu, etcètera, de les universitats.

És cert, senyor conseller: aquella desviació favorable a la Universitat Pompeu Fabra, o potser, per ser més justos, aquella desviació desfavorable a les universitats que no fossin la Pompeu Fabra –perquè sempre ho hem dit: nosaltres no creïem mai que la Pompeu Fabra tin-

gués més diners, sinó que creïem que les altres en tenien menys—, aquesta desviació ha anat, amb els anys, equilibrant-se. Segurament que encara podríem trobar una desviació existent respecte a les altres tres universitats noves que van néixer en la mateixa època; la trobaríem, però ha anat equilibrant-se. Però insisteixo que aquesta mancança d'aquest model, aquest incompliment dels acords del Parlament en matèria de beques, en matèria d'assoliment de finançament privat, en matèria de tenir en compte les despeses urbanístiques, ens impedeixen de votar-hi a favor.

Un apunt només: la Secretaria General ha passat de 635 milions en les remuneracions de personal, l'any passat, a 819 enguany. L'augment és considerablement superior a la mitjana del Departament, i és potser en l'únic que s'ha vist, en aquest nivell, el pas del Comissionat al Departament.

L'Institut d'Estudis Catalans passa dels 400 milions de l'any 94 als 420 del 2001. En set anys, 20 milions d'augment, quan, si apliquéssim uns criteris modestos d'augment de l'IPC, haurien de ser 500 milions.

A la Secretaria General per a la Societat de la Informació, que ha disminuït notablement respecte a l'any passat —300 milions—, en aquesta Secretaria General, totes les partides són transferències i aportacions de capital al Centre de Telecomunicacions. Si totes les partides d'un servei són transferències i aportacions a un organisme, la conclusió pressupostària és clara: sobre el servei —sobre el servei—, que aquestes transferències i aportacions es facin des de la Secretaria General de la Direcció General de Recerca —sobre el servei—, si això és l'únic que fa aquesta Secretaria General. Fa la impressió, senyor president, senyores i senyors diputats, que, com que hi havia el Comissionat d'Universitats i de la Societat de la Informació, en fer el Departament, es va mantenir el Comissionat en forma de Secretaria General, però ara no saben què fer-ne, pressupostàriament —fa la impressió...

Pel que fa a recerca, els pressupostos del 2001 continuen situant-se per sota del 2% de la mitjana europea, i ja li anuncio esmenes del nostre Grup i dels altres grups esmenants, amb la voluntat d'arribar a aquest 2%. Li reconec, també, un augment pressupostari en recerca i li recordo, però, la desaparició de l'objectiu dels quinze centres de referència, de les grans infraestructures de recerca —si més no, no apareixen en els programes; no hi apareixen.

En tot cas, certament, quant a comentaris de recerca, no n'hem parlat, però, com que tinc poc temps i vull fer un comentari específic sobre una cosa... Diguem que estic convençut que, des del Grup Socialista i des del Grup d'Iniciativa per Catalunya, ja l'hi faran, i la coincidència que s'ha vist en comissió els darrers dies, sobre aquests temes, fa que, doncs, no esmercem, donat el temps que ens queda, en recerca, sinó que parlem d'un tema —ho vaig dir l'any passat i enguany ho dic amb més força, i el nostre Grup ho diu, diguem-ne, una mica, ja, a la desesperada—: la Universitat Oberta de Catalunya.

La Universitat Oberta de Catalunya, la vam crear per unanimitat del Parlament —jo sempre hi insisteixo— una mica forçats per una moció aprovada per Ple i propo-

sada pel Grup d'Esquerra Republicana. Veient que la legislació espanyola ens impedia intervenir en la UNED, veient que la UNED feia una pedagogia, una didàctica antiquada, i veient que tenia uns continguts sovint atemptatoris contra la realitat nacional i social del nostre país, vam proposar una altra fórmula per fer ensenyaments no presencials. La fórmula era l'única que podíem, amb la legalitat espanyola existent: era fer una fundació privada que tingués una majoria pública. Era l'única fórmula que ens deixava la llei espanyola, si volíem fer un model d'universitat a distància que no fos el mateix.

D'acord, però, a partir d'aquí, ens han fet una mica de trampa. Enguany, hi ha 2.040 milions de subvenció a la UOC. Més o menys, el mateix que és l'aplicació de recerca i desenvolupament de la Universitat de Barcelona; més o menys, la mateixa xifra que hi ha en aplicació d'R+D a la Universitat de Barcelona. Resulta que, d'aquests milions, el Parlament no té coneixement del seu desenvolupament pressupostari, no en pot fer un seguiment, no se li reten comptes i això succeeix perquè és una fundació privada, perquè és una universitat formalment privada, quan la majoria del capital real, anual, és públic i quan la voluntat del Parlament fou que fos públic. I, això, sempre li he dit al responsable d'universitats de la Generalitat: hem de trobar una solució per mantenir l'esperit d'universitat pública, tot i el formalisme de privada. Era l'esperit inicial d'aquest Parlament i l'hem de trobar, i l'hem de trobar, a més a més, cada any més, perquè cada any els diners són més importants. No és una crítica a la UOC: assumim la part que ens toca, proporcional, de l'orgull de tenir una universitat d'aquest nivell tecnològic. No és una crítica a la UOC, però sí que és una crítica a una sensació, en part —i en llenguatge col·loquial—, de presa de pèl que tenim.

I un comentari final: sí que hi ha crítiques a la UOC a fer. Amb aquesta voluntat de la UOC d'expansió —que tampoc critiquem—, la UOC ha arribat a acords amb empreses o institucions privades no catalanes, o catalanes sense voluntat de seguiment de la importància de l'ús social del català. Dit d'una altra manera: hi ha cursos a la UOC que no es poden seguir en català i hi ha fins i tot cursos de la UOC en què el mateix carnet d'estudiant no es pot tenir en català. No són cursos reglats universitaris, però la UOC, en aquests moments, en alguns cursos, està, davant dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, incomplint la Llei de política lingüística.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bargalló Valls

Acabo ara mateix, perquè ja he acabat, senyor president.

Moltes gràcies.

El president

Molt bé. Té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, el nostre Grup també presenta esmena a la totalitat del pressupost d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, per motius molt similars als que assenyalava fa un moment el diputat d'Esquerra Republicana senyor Bargalló, que m'estalvia de recordar molts dels incompliments que hi ha hagut respecte a acords d'aquest Parlament –i aquests acords no s'han traduït en aquest pressupost–, i perquè entenem que el pressupost d'aquest Departament no satisfà les expectatives que la mateixa creació del Departament havia suscitat.

És un departament que, efectivament, incrementa els seus recursos per sobre d'altres departaments –en conjunt, globalment, un 7,6%. Si s'analitza com creixen aquests recursos, allò que més creix és la Secretaria General. Per una banda, tampoc és l'apartat de més volum del pressupost i, per tant, qualsevol increment es nota més, però, per altra banda, també es nota aquí que el fet de crear un departament nou implica una adscripció de més personal, i, per tant, doncs, això es reflecteix, bàsicament –aquest increment de personal–, en l'Administració de la Secretaria General –allò que més es reflecteix–, justament, amb un increment percentual del 46%. És la part del pressupost que més s'incrementa.

Pel que fa a la Secretaria General de Societat de la Informació, ho comentaré molt poc. Ho comentaré molt poc, també, per les mateixes raons que abans el diputat que m'ha precedit assenyalava: per una banda, perd recursos –aquí disminueix un 11,4% del pressupost–; per altra banda, tots els recursos, tots, íntegrament, es transfereixen al Centre de Telecomunicacions, que, per cert, depèn, no d'aquest Departament, sinó de Presidència, amb la qual cosa, si resulta que tots els recursos d'aquesta Secretaria es transfereixen a un institut i, per altra banda, a un centre, millor dit, a aquest Centre de Telecomunicacions, i aquest Centre de Telecomunicacions depèn de Presidència, la veritat és que no entenem, en l'organigrama, què significa aquesta Secretaria General de Societat de la Informació. En tot cas, un pes molt poc específic dintre d'aquesta Conselleria, i entenem que caldrà replantejar, justament, el paper que té dins d'aquest Departament.

Pel que fa a la Direcció General d'Universitats. La Direcció General d'Universitats és la que té major volum pressupostari, ja que enguany té 85.408 milions de pessetes i té un increment d'un 7,1%. Ara bé, aquest increment, cal que analitzem com es produeix. Es produeix a partir d'un sistema de finançament de les universitats públiques que, com ja hem dit, com ja s'ha dit en la intervenció anterior, incompleix totalment mocions aprovades per aquest Parlament –l'última d'elles, el mes de juny.

I, en fi, és possible que no hi hagi hagut temps d'aplicar el que es demanava en aquella Moció; si ens atenem que n'hi havia ja una l'any 93, clar, de temps, n'hi ha hagut. Si ens atenem que vostè va prendre possessió d'aquesta Conselleria recentment, doncs, podríem dir: «Potser no ha tingut temps», però, si no ha tingut temps, senyor conseller, potser hauria sigut oportú avisar els diferents grups parlamentaris que, per qüestió de

temps, per qüestió de la complexitat que significa arribar a un nou model de finançament, renegociar contractes programa i totes aquestes qüestions, calia dotar-se d'una mica més de temps. Però no solament no ens ho ha dit, com tampoc ens comunica quan va, doncs, fent propostes de noves lleis, com les que hi ha hagut, de reforma del Consell Interuniversitari, o de la creació d'aquesta Agència de Gestió dels Recursos de Recerca.

Ens n'assabentem perquè ens arriben a les mans, i potser hi ha coses que se'n podria parlar i se'n podrien parlar més a fons, però no sembla que vostè tingui interès a fer-ho. Ens hem trobat, quan hem vist el pressupost, que, efectivament, no s'havia produït aquest nou model de finançament, ni la seva aplicació en el pressupost. I això és greu per a les universitats; és greu perquè, passant, en concret, al que reben cadascuna d'aquestes, aleshores resulta que s'aplica un criteri que, en principi, podríem dir que ve a compensar la manca de recursos d'universitats, com la de Lleida, la de Girona, o la Universitat Rovira i Virgili. A aquestes, se'ls incrementa una miqueta més que a les altres, però, si atenem les grans universitats, o les més antigues, com la Universitat de Barcelona, la Universitat Autònoma de Barcelona o la Universitat Politècnica de Catalunya, resulta que l'increment que reben enguany està per sota de l'increment del PIB nominal, que està calculat en un 6,8%.

La Universitat de Barcelona s'incrementa un 4,35%; l'Autònoma, un 3,96; la Politècnica, un 5,09, però és que, a més a més, l'any anterior, l'any 99, ja havien rebut, també, uns increments molt petits: un 3,01, un 4,62 i un 3,88, respectivament. És a dir, estan rebent uns ingressos que, simplement, no els permet mantenir activitat; simplement, i greument! –i això cal dir-ho: «greument!»–, no els permet mantenir activitat perquè estan per sota de l'increment, justament, del producte interior brut. Per tant, no els permet mantenir activitat, i això és greu.

Clar, aleshores, si examinem tota aquesta part, tota aquesta partida compensatòria, de trams de recerca i docència, això sí que s'incrementa més, però per què? Perquè això ja no depèn de la voluntat de la Conselleria, depèn –com es diu aquí– dels trams de recerca i de docència que tinguin concedits, individualment, cada professor o professora de la Universitat, en funció que els hagin estat reconeguts com a tals per les instàncies pertinents, sigui per la mateixa universitat, en els trams de docència, sigui pel Ministeri, en el cas de la recerca. Per tant, en aquest cas, en què l'increment és més gran, és un increment forçat.

Els triennis, per altra banda –els rectors de les universitats demanen, també, una partida compensatòria per fer front al pagament de triennis en aquelles universitats que estan més envellides perquè tenen un professorat més antic–..., això no es reflecteix en el pressupost. Per tant, hi ha un problema en el finançament, que ja s'ha ressaltat, en no aplicar un nou model, però, a més a més, tot aplicant l'antic, hi ha un problema de manteniment de la pròpia activitat, per part de les universitats, que no s'assegura en aquest pressupost.

Per altra banda, és una partida que sembla créixer molt, espectacularment, la d'«Atencions extraordinàries a les universitats». Creix percentualment un 608%, perquè

es passa de 358 milions de pessetes a 2.540 milions; és clar, cal dir que l'any passat ja s'havia retallat molt; s'havia passat de 1.512 milions de pessetes a aquests 358 milions, és a dir havia caigut molt, i el que fa és incrementar-se, però no tant; és a dir, es recupera i s'incrementa respecte..., és a dir, si s'haguera produït un increment progressiu, aquest increment actual no seria tan elevat.

La Fundació de la Universitat Oberta de Catalunya, aquesta, en canvi, sí expressa un increment molt més important que les universitats públiques. Un 18%, un 18,60% tenint en compte que, a més a més, l'any anterior ja havia tingut un increment del 34,9%, és a dir que, és clar, que hi ha una diferència abismal quant al tipus d'esforç pressupostari que es fa respecte a altres universitats; tot afegint el que s'ha dit abans, que no tenim capacitat de poder veure quina és la destinació d'aquests diners.

Beques i ajuts estudiantils, primer i segon cicle, igual. Aquesta partida no es mou de lloc. No es mou de lloc, malgrat aquella Moció aprovada, que ja se li ha recordat abans, que es compensarien les despeses més grans que han de tenir aquells estudiants que procedeixen de les zones més llunyanes de Catalunya. Ni cas. No es veu reflectit en absolut en el pressupost. La quantitat és exactament igual. I el capítol d'inversions també disminueix. El capítol d'inversions, en aquest cas, disminueix. No també, sinó que en aquest cas disminueix. Potser per allò que vostè mateix ha expressat en algun moment, que les universitats catalanes ja han arribat a un límit de creixement i que, en aquest sentit, potser hem de pensar –no ho sé– que ja estaran resoltes totes les despeses quant a noves inversions de les universitats. En tot cas, caldrà veure si això és així, perquè aquesta disminució d'un 24%, en tot cas, és preocupant.

Jo, el que volia assenyalar, a més a més d'aquestes qüestions que estan aquí en el pressupost, és algunes altres dimensions amb relació a les universitats, i és el problema del professorat. Un problema que no queda, en absolut, en absolut resolt amb aquests pressupostos, perquè hi ha un problema endèmic ja en el professorat universitari que té a veure amb la consolidació que necessita una part del professorat i amb la situació retributiva. Miri, en la compareixença que va tenir lloc el dia 4 de maig per part del conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, va dir en aquella compareixença que era molt important endegar una política activa de manteniment i progrés de la qualitat a les universitats catalanes. Són paraules del conseller. I entre els diversos elements que va assenyalar, que en va assenyalar sis, un d'ells deia: «Un tema decisiu és el del professorat. A molt curt termini haurem de definir la col·laboració amb el Govern de l'Estat en un programa d'estabilitat i promoció del professorat. Nosaltres, a més de participar-hi, voldríem complementar-lo i completar-lo de dues maneres: perfilant el ventall de formes contractuals disponibles a les diferents universitats i desenvolupant un programa d'incorporació de professorat extern.» Això és el que vostè va dir al mes de maig.

No sé ben bé què vol dir «perfilar el ventall de formes contractuals disponibles». Després hem vist en què s'ha traduït això. Però, en tot cas, a més a més d'aquest ven-

tall de formes contractuals, jo diria que l'important és la definició dels itineraris curriculars, els itineraris del professorat universitari, que són els que en aquests moments estan absolutament col·lapsats, i abordar la qüestió del sistema retributiu des de dues vessants: la de la revisió i millora de les retribucions del professorat, perquè si no tenim un professorat amb unes retribucions adequades, això intervé o afecta la qualitat, evidentment, i, per altra banda, com a més urgent, encara més urgent, l'actualització del sistema retributiu, l'actualització del sistema retributiu. És a dir, què s'ha pactat aquest any, per exemple? Per a l'any 2001, un increment del 2%. Un increment del 2% tenint en compte –tenint en compte– que, des de l'any 95, les persones que treballen a les administracions públiques, en general, han vist reduir progressivament el seu poder adquisitiu; perquè no s'ha produït una equiparació entre l'increment salarial que han anat rebent i el que ha sigut, per una banda, l'increment de l'IPC i, per altra banda, el del producte interior brut. Això fa calcular que, en aquests anys, hi ha hagut un 10% de pèrdua de l'increment adquisitiu dels treballadors de les administracions públiques.

Però, què passa, a més a més, amb les persones que treballen a la universitat? Que per una banda són depenents de Madrid, transferits a la Generalitat; ni d'un lloc ni de l'altre; perquè els acords a què s'arriba per als funcionaris de la Generalitat no s'apliquen a les persones que treballen a la universitat. I als funcionaris de la Generalitat s'acorda un increment del 2% més un 1,3% addicional, o 25.000 pessetes anuals, l'any 2000 i també l'any 2001, i això no s'aplica als que treballen a la universitat. És a dir, allò d'estar en terra de ningú. Som de Madrid o som de Catalunya? Som d'aquesta entitat autònoma? Jo crec que sí; jo crec que, del professorat universitari, qui n'és responsable és l'entitat autònoma. En aquest sentit, a més a més d'altres qüestions, com és la situació dels titulars d'universitat i la seva equiparació, fa que la situació del professorat universitari no es vegi reflectida en aquest pressupost i les alternatives que s'ofereix de creació de noves figures universitàries el que fa és complicar la vida, més que solucionar les situacions als associats o als que tenen contracte en precari.

Amb relació als temes de recerca, com que se m'ha acabat el temps, no m'allargaré, no tinc la temptació d'allargar-me. Fa poques setmanes va haver-hi una interpellació en què expressàvem el nostre punt de vista amb relació a la situació de la recerca a Catalunya, i el que aquí volia assenyalar, en tot cas, és que aquest increment de la recerca d'aquesta Direcció General, del 13%, no satisfà, ni molt menys, les expectatives que s'havien creat en el seu Departament. Amb això acabo.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Miquel Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Departament d'Universitats, Recerca i Soci-

etat de la Informació és el Departament, en definitiva, responsable del coneixement, del que alguns països europeus anomenen l'economia del coneixement. D'alguna forma, el tractament que un Govern dona a aquests tres temes, juntament amb el de l'Ensenyament i probablement també amb el de Cultura, determina el nivell, el grau de maduresa amb què un país es planteja el seu futur. I així observem que hi ha països que hi donen molta importància, importància programàtica, importància pressupostària, i n'hi ha que no n'hi donen tanta. Tenim molts exemples a Europa. Tenim exemples de països que durant els darrers deu anys han fet un salt qualitatiu importantíssim pel que fa a l'economia del coneixement, invertint en universitats, invertint en recerca, invertint en educació, invertint en cultura, invertint en societat de la informació. I la resultant ha estat una millora substancial de les economies d'aquests països.

Hi ha un document de la Comissió Europea que té per títol *La innovació en una economia del coneixement*, que fa una comparació dels països i que es veu aquesta correspondència. Nosaltres hem fet l'exercici de situar Catalunya, i Catalunya està mal situada pel que fa a aquests indicadors de la societat del coneixement. Això vol dir que cal que ens plantejem un canvi radical en aquest sentit. Canvi que, per altra banda, no observem en els pressupostos del 2001 d'aquest Departament.

Ja ho han dit els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula. Jo només diré que la despesa total del Departament puja un 7,6%, aproximadament la del PIB nominal, que és el que reiteradament demana el conseller, ha demanat durant aquests darrers mesos el conseller. Però això no és el canvi que Catalunya necessita. Si ho comparem amb aquests països, aquests pressupostos són absolutament ridículs: Catalunya, 1% R+D; Finlàndia, 3% R+D. No diré els altres indicadors perquè segueixen una tònica general. I això és greu, senyor conseller. Això és greu perquè vostè ja porta tres exercicis pressupostaris, en qualitat de conseller, en qualitat de comissionat, en els quals gestiona aquests pressupostos. Ha tingut tres oportunitats de fer el canvi pressupostari; per tant, el canvi programàtic. I no ho ha fet. I probablement se li acaba el crèdit. Probablement ja no tindrà oportunitat de fer-ho i ho haurem de fer nosaltres. Ens sentim profundament decebuts.

Parlem d'universitats. Voldria començar amb una bona notícia. El senyor Manuel Castells s'incorpora al sistema universitari català, gràcies a la iniciativa de la UOC. Ja no és el senyor Castells de Berkeley, ja no ho serà: serà el senyor Castells de la universitat catalana. Això és una gran notícia, però és una notícia. Això hauria de ser normal; el sistema universitari català hauria de ser capaç d'incorporar el millor professorat del món. I ho podríem fer, ho podríem fer, senyor conseller; no veiem la capacitat, les iniciatives perquè això tingui continuïtat; és una iniciativa unipersonal del senyor Ferrater –que, per altra banda, ens satisfà, no cal dir-ho.

Reforma de les universitats. Informe Bricall, Declaració de Bolonya. Vostè ha creat la Comissió Pasqual?, Ramon Pasqual. Bé, ja sabem el que hem de fer. Ja en tenim prou de diagnòstics. Ja coneixem: la gent del món de la universitat ja sap el que s'ha de fer. Per altra

banda, la Declaració de Bolonya, establint l'àrea europea d'educació superior, representa una gran oportunitat per a Catalunya –document de 19 de juny del 99. No hem sentit parlar de la Declaració de Bolonya, ni d'aquest espai europeu, d'aquesta àrea europea. Catalunya hauria d'apostar amb força per l'oportunitat que aquest marc representa. A Catalunya, les universitats han fet un gran esforç. Ara es plantegen dues possibilitats: o anar a remolc del canvi, o liderar-lo. Per poder-lo liderar necessiten un govern que els doni suport.

Parlem del model de finançament. No entraré en detalls. El diputat senyor Bargalló, la diputada senyora Comas s'hi han estès a bastament. Només dir que vostè ha incomplert una moció, senyor conseller, vostè ha incomplert una moció que va aprovar aquest Parlament el mes de maig passat, el mes de juny passat, i que deia textualment: «establir un finançament per a universitats que permeti garantir l'equitat, l'eficàcia, la qualitat, la suficiència financera a les universitats». I establia que com a criteris havíem de ser un model de finançament de les universitats públiques, global i transparent. Adoptar un sistema de finançament bàsic segons uns paràmetres objectius, públics, transparents i equitatius. El sistema final, el model de finançament que tenim ara no és, no respon a uns paràmetres objectius. Són desconeguts, no sabem quins paràmetres són els que utilitzen. No són coneguts, no són transparents, no són equitatius. Per altra banda deia, afegia: «generalitzar un finançament complementari lligat amb els objectius específics de cada universitat, mitjançant contractes-programa». Senyor conseller, no ho ha complert. Vostè no ha complert la Resolució del Parlament, i vostè tenia, vostè té l'obligació política i legal de complir aquesta Resolució del Parlament. Vostè no ho ha fet. Vostè no ho ha ni tan sols intentat, perquè va tenir l'oportunitat de reunir el Consell, amb ocasió de la reunió del Consell Universitari del 19 de setembre, de tractar aquest punt a l'ordre del dia; no ho va fer. Vostè no ha tingut la voluntat de complir un mandat d'aquest Parlament.

Fa la sensació que vostè se sent incòmode amb el Parlament. Vostè ha ignorat una resolució d'aquest Parlament perquè sembla que no li agrada complir aquesta resolució. Em sembla que se sent incòmode. Nosaltres tenim la necessitat urgent de disposar d'un model de finançament basat en els punts a què abans m'he referit i prendre les iniciatives parlamentàries que corresponen, les previstes en el Reglament, per tractar aquest incompliment.

Tercer punt: altres problemes econòmics de les universitats. No hi ha una partida de reparació, amortització i manteniment d'edificis. Després de l'últim Pla d'inversions en edificis, quan un inverteix en edificis, en l'exercici següent se'ls incrementa els pressupostos de manteniment. Les universitats no disposen d'aquests pressupostos. No hi ha previsió de despeses de campus –abans s'ha dit. El que és més greu: no hi ha una previsió del Pla d'inversions per al 2001. El Pla d'inversions de les universitats acaba el 2000. Entrarem en el segle XXI sense Pla d'inversions en el món universitari, i això és un element simbòlic greu. És a dir, el dia 1 de gener, les universitats, els rectors, la comunitat universitària no sabran quant podran invertir. Però és que, a més, no sabran ni quin serà el model universitari.

Senyor conseller, serà un model d'endeutament? D'endeutament de les universitats? No ha tocat sostre l'endeutament de les universitats, o serà un any, aquell, que passarem discutint i que, per tant, no es farà una sola inversió? –un dubte important que plana sobre el món universitari català i que el té molt preocupat.

El Mapa Universitari Català, especialment important, atesa l'evolució demogràfica que ja ha provocat desajusts importants entre oferta i demanda. Això és una clara imprevisió del Govern. Fa molts anys que sabem quina és la corba de distribució de les edats, fa molts anys que sabem que els joves de divuit anys baixaven, d'una manera dramàtica, a Catalunya, com no passava en cap altre país europeu. I ara que ens trobem amb el problema, ara hem de reaccionar. Vostè ho havia de tenir previst, i no ho té previst. Vostè ha anunciat que presentarà un pla de programació i desprogramació al Consell Interuniversitari abans de Nadal.

Senyor conseller, potser convindria que ho presentés al Parlament. Aquest és un tema que preocupa, aquest és un tema que ens preocupa a tots; per tant, nosaltres volem conèixer-lo de primera mà.

Quins criteris utilitzarà vostè per planificar la programació i desprogramació de les carreres? Ens agradaria pensar que sabrem aprofitar aquesta oportunitat per fer un salt qualitatiu. No ho vegem només com un element negatiu, com una amenaça; vegem-ho com una gran oportunitat, com deia fa poc un rector en un article al diari. Necessitem millorar la qualitat del sistema universitari català; tenim davant nostre una gran oportunitat per a fer-ho. Si us plau, expliqui'ns quins criteris pensa utilitzar per a aquest pla de programació i desprogramació. Però és que, quan faci la programació, senyor conseller, cal tenir en compte les noves necessitats socials. I, entre moltes d'altres –no l'única, però sí molt important–, hi ha la de titulats de Tecnologies de la Informació i les Comunicacions, que avui, com sap, és un coll d'ampolla al desenvolupament econòmic de Catalunya.

Per cert, ara fa uns mesos, en aquest Parlament vam aprovar una Proposició no de llei instant el Govern a fer aquest pla, i avui ens assabentem pel diari que vostè, ahir, va presentar alguna cosa semblant; tenia un títol semblant, encara que, veient el que deien els diaris, ens hem quedat una mica preocupats. Seria bo que no ens n'assabentéssim per la premsa; seria bo que vostè també ens ho presentés, encara que ahir ja dèiem que sembla que vostè s'hi troba una mica incòmode, en aquesta casa. Segons els diaris, sembla que la gran troballa que vostès han fet és situar el fracàs universitari, situar l'eficiència universitària, del 50% al 75%. És a dir, el Departament d'Universitats ens diu: «Ja hem solucionat el problema, tenim una eficiència del 50%, demanarem a la universitat que la passin al 75%». És a dir que, si en surt el 75% dels qui entren, ja hem solucionat el problema.

Senyor conseller, vostè n'ha parlat amb els rectors, d'això? Vostè no sap que aquestes facultats tenen molts titulats que no figuren com a titulats però que estan en el món de l'empresa? La Facultat d'Informàtica de Barcelona avui té més de 500 persones que han acabat la carrera, que no han fet el projecte, que no figuren, per tant, com a titulats però que estan en el món de l'empresa, perquè, segurament, a quart o a cinquè, han

marxat i no els ha estat possible. Fent que aquestes persones facin el projecte de final de carrera no contribuïm a resoldre el problema, contribuïm que compleixin la seva formació acadèmica, i això és important. Però estem parlant del problema de falta d'adequació entre oferta i demanda, i vostè posa com a gran element de solució d'aquest problema el pas del 50% al 75%. En tot cas, ho faran les universitats, entenc, no? Ho faran les universitats, si poden fer-ho.

Miri vostè: l'evolució dels titulats de personal informàtic de la UPC, durant els darrers quatre anys, ha passat, sense increment de les places universitàries, de 895 a 1.398. Ara, fa unes setmanes, el rector Pagès ens explicava a la Comissió d'Indústria l'extraordinari esforç que han fet durant els últims cinc anys per, precisament, incrementar aquest indicador –de 895 a 1.398. I vostè els diu que passin del 50% al 75%. És que no és el 50% de persones que han anat al món laboral; no és el 50%. Vostè, en el mateix retall de diari, criticava que, un professor, no sé quines opinions havia donat a títol personal; vostè deia: «Aquest professor, que es dediqui a millorar el rendiment, perquè és d'un 30%, i deixi el català en pau!»

Senyor conseller, en un context en què vostè demana la solidaritat del sistema universitari per solucionar aquest problema, vostè es posa a criticar les opinions personals d'un professor i vostè es predispone en contra de la comunitat universitària, quan, precisament, el que vostè demana és la solidaritat per solucionar un problema importantíssim del sistema econòmic català? Això, vostè no ho pot fer, com no pot fer la descortesia de retirar-se d'aquest Ple. (*Remor de veus.*)

(*La vicepresidenta segona substitueix el president en la direcció del debat.*)

Senyor president, jo li demano que insti el conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació a incorporar-se al Ple i, a partir d'aquí, seguirem. Senyores diputades, senyors diputats, això és una descortesia. Jo he donat una informació objectiva i he donat les opinions a les quals tinc dret, i he criticat una política i el senyor conseller ha demostrat el seu tarannà (*persisteix la remor de veus*), el senyor conseller ha demostrat la poca comoditat amb què es troba en aquest Parlament...

La vicepresidenta segona

Silenci, si us plau!

El Sr. Barceló i Roca

...I ha demostrat que és incapaç d'aguantar les crítiques que, legítimament, li fem des de l'oposició. I això és inqualificable, i, això, nosaltres no ho podem acceptar.

Senyora presidenta, demano la seva intervenció.

La vicepresidenta segona

Molt bé. Senyor diputat, crec que, a vostè, encara li falten quinze, deu, dotze segons per anar acabant. Jo crec que al que m'ha instat envers el senyor conseller, en aquests moments, doncs, haurà sortit per alguna qüestió personal i, potser, fins i tot privada. Vagi acabant, si us plau.

El Sr. Barceló i Roca

Bé, esperem, confiem que hagi estat per una temporal indisposició. En qualsevol cas, jo penso que s'ha posat de manifest; desitgem que el conseller superi aquesta indisposició transitòria i s'incorpori al més aviat possible. I, per part meva, dir que no observem un tarannà democràtic, per altra banda, un tarannà col·laborador i dialogant...

(Forta remor de veus.)

La vicepresidenta segona

Senyor... Silenci, si us plau!

El Sr. Barceló i Roca

...No observem, no observem... Senyores i senyors diputats, no observem una capacitat de definir i aplicar la política...

La vicepresidenta segona

Prego, senyor diputat

El Sr. Barceló i Roca

...que, en matèria universitària de recerca, necessita aquest país.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats, senyora presidenta.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor diputat. Per a un torn en contra –un moment, si us plau–, per a un torn en contra i en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada il·lustre senyora Maria Eugènia Cuenca.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

La Sra. Cuenca i Valero

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, senyor... Al Grup Socialista, li voldria dir que jo crec que, aquest debat, m'hauria agradat més fer-lo, segurament, fora del debat de pressupostos i amb un altre to. Jo crec que, si pensa un moment i no interpretant la sortida de l'honorable conseller, alguna de les expressions que vostè ha dit aquí, a la tribuna, no són del tot correctes. Només, a aquesta diputada, l'hi sembla, i jo diria que no hi ha suficients arguments per qualificar-les de manca de democràcia del conseller.

Miri, jo li haig de dir que...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Cuenca i Valero

Sí?

El vicepresident primer

...Perdoni que la rectifiqui. En tot cas, és la presidència del Parlament que ocupava la senyora Montserrat qui, amb tots els prejudicis reglamentaris, sap jutjar quan s'està dins del Reglament o no.

La Sra. Cuenca i Valero

Accepto la seva rectificació i segueixo pensant exactament el mateix *(rialles i remor de veus)*; per tant, jo crec que puc opinar, en aquest sentit, el que m'ha semblat una certa intervenció. Això no obsta perquè el senyor president...

El vicepresident primer

Sí, senyora diputada, però tan sols volia posar de manifest que no es tractava d'una correcció a la presidència del Parlament.

Gràcies.

La Sra. Cuenca i Valero

Molt bé. Jo dic que, senyores i senyors diputats, surto amb bastant tranquil·litat, malgrat aquest debat dels últims minuts. Per una raó: perquè de cap de les intervencions de cap Grup Parlamentari que ha presentat esmenes a la totalitat, he pogut deduir arguments suficients que justifiquin una esmena a la totalitat. El que sí que he vist són esmenes concretes que, en tot cas, en el torn de debat a Comissió, podrem expressar i explicar millor.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El que sí que justifica és que, com que és difícil –quan es presenta una esmena, s'ha de dir de quina altra partida es dona de baixa–, aquesta dificultat fa que sigui molt més còmode, molt menys reflexiu, presentar una esmena a la totalitat. Crec que per centrar els números –no sé si el debat, que ho intento, però sí els números– seria bo donar algunes dades. El pressupost del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació... Senyor president, li demanaria, si us plau, que m'és una mica difícil, amb tants comentaris, poder fer la meua intervenció.

El president

L'ajudaré, senyora diputada. Sí, esperi's un segon, pari un moment. Prego l'esforç final, eh?, que sé que és molt dur el debat pressupostari però estem acabant i els prego de debò aquest esforç. Pot continuar, senyora diputada.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, senyor president. Deia que seria bo recordar algunes dades: el pressupost del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació assoleix la xifra de 98.131 milions de pessetes. Repetim, com han repetit els altres Grups Parlamentaris, que l'increment és set punts per sobre del pressupost total de la Generalitat, del que creix en altres Departaments. Per tant, crec que és important. Sobretot, és important perquè el conseller, en la compareixença que va tenir el mes de maig –fa sis mesos– es va comprometre que el

pressupost del seu Departament tindria un increment –concretament, el que es refereix a Universitats i Recerca– equivalent a l'increment del PIB. I això s'ha complert amb escreix. En valors absoluts, l'increment és de 7.252 milions de pessetes i gairebé tot va destinat a Universitats i Recerca i, per tant, al funcionament del sistema universitari i als programes de recerca.

Dic que això és bo de recordar perquè, si només es parla dels increments, podríem perdre de vista la quantitat de recursos que la Generalitat, a través del seu Departament, destina al sistema universitari de recerca a Catalunya. El senyor Bargalló reconeixia aquest increment i deia que, en canvi, hi ha incompliments per part del Govern de la Generalitat –no tant del conseller, perquè no hi era; ni tan sols el Departament– i que hi havia un incompliment d'unes mocions. Jo li haig de dir que, pel que fa a una de les que ha citat –que he pogut llegir–, la relativa al Pla de finançament, el conseller es va comprometre a presentar-ho en el termini d'un any des de la seva intervenció, amb la qual cosa, doncs, han passat sis mesos. Per tant, encara ens en faltarien sis mesos.

Això no justifica..., no justifica o, això, li dóna peu a vostè per a seguir criticant els pressupostos i, sobretot, exigint que aquest finançament sigui superior al que és. I després, doncs, el Grup Socialista ha portat moltes dades europees i, segurament, no s'ha mirat encara les d'aquí, com crec que no ho han fet la resta de grups parlamentaris.

El pressupost d'universitats i recerca no és només el que figura en el Departament, sinó que hi ha un pla d'inversions que estarà previst i aprovat en el primer trimestre del 2001, tal i com diu la cinquanta-dosena disposició del pressupost, i que, per tant, aquest nou Pla d'inversions s'ha d'afegir al que és el pressupost del Departament. I, a més, per a aquest any, el Pla d'infraestructures que figura com un annex al pressupost –i que penso que les senyores i senyors diputats no ho han llegit, perquè, si no, crec que no han amagat aquesta informació– contempla per a aquest any, a més del pressupost del Departament d'Universitats, que figura i que discutim, 10.000 milions més per a infraestructures i equipaments. Per tant, aquí no ho he sentit als tres que han intervingut i, per tant, deia que seria bo recordar-ho perquè hem de saber sobre quins números estem parlant, números que a tots ens semblen insuficients, segurament, però que, en tot cas, compleixen un compromís del Govern, que és: creixement d'universitats i recerca, tant o equivalent al creixement del PIB, i això s'ha complert.

I deia que seria bo també, a més de portar els documents que el senyor Barceló ha portat aquí, les comparacions o la relació i l'equivalència amb altres països europeus, que es miri els papers d'aquí i digui, a més, per ser correctes –correctes en el sentit econòmic, no? –, digui on estava situada Catalunya i el seu ensenyament universitari de fa uns anys, perquè, si no, no em serveixen aquestes comparacions. La comparació amb molts països d'Europa de fa cinc anys no em serveix si no sabem d'on partíem fa molts anys.

Per altra banda, han oblidat tots vostès –els tres que han intervingut–, han oblidat, els tres grups que han inter-

vingut, una altra dada molt important: i és que el sistema de recerca aquí i a tot arreu, a Europa i a Espanya i a Catalunya, no és només l'esforç... (*Remor de veus.*)

El president

Prego silenci, si us plau.

La Sra. Cuenca i Valero

...no és només l'esforç públic que es destina a universitats i recerca, sinó l'esforç privat. I tan sols l'esforç públic no és només l'esforç de la Generalitat de Catalunya, sinó de l'Administració de l'Estat, d'altres administracions públiques, i no només del Departament d'Universitats, sinó d'altres departaments de la Generalitat que, també, dediquen suficients fons a recerca.

El conseller en la intervenció que va tenir en el mes de maig explicava –jo crec que molt pedagògicament– i deia que la inversió en recerca, en R+D, arribaria a l'1,5% del PIB, sumant tot aquest finançament, tota aquesta agrupació de fons privats i públics de diferents administracions públiques, i els fons de R+D+I arribarien al 2% del PIB, sumant, com dic, tota aquesta inversió pública diversa i també privada.

El senyor Barceló parlava de la declaració de Bolònia, jo crec que oblidant, sobretot, un tema, i és que a la Declaració de Bolònia no es parla de finançament: es parla, sobretot, d'espai europeu, quant a homologació d'estudis universitaris. I això no té res a veure amb el que ell deia que..., perquè en aquell moment es referia al tema de finançament. Aquesta declaració de Bolònia té una segona part –bé, una segona part que serà una reunió a Praga, em penso que és al mes de setembre, i una intermèdia a Salamanca–, en la qual es posaran en comú..., perquè sí que és cert que les universitats, evidentment, estan en aquest espai europeu, estan treballant intensament i, per tant, en aquest espai europeu hi participem i s'acabarà d'homologar diguem els crèdits, els estudis, però no és un tema de finançament que allà es tracti.

Voldria recordar als senyors i senyores diputats, per tant, reiterar que el pressupost no inclou els crèdits per inversions, que seran objecte d'un nou pla d'inversions del 2001 al 2006, i que preveu una inversió de 10.000 milions anuals. Per tant, crec que és una inversió molt important i que, en tot cas, s'ha de remarcar. Sí que és cert que fins ara s'ha fet un important esforç en ampliació de capacitats i per a resoldre dèficits, i a partir d'ara, doncs, aquestes successives anualitats del Pla d'inversions del 2001-2007, suposo –i així ho va explicar el conseller també– que es destinaran, també, a consolidar les actuacions que ja estan en funcionament i, també, a la reposició i millora, en definitiva, la qualitat.

I és que, senyores i senyors diputats, descomptant el que es dedica a la Societat de la Informació, que també li he de dir senyor... –em sembla que ha estat el senyor Bargalló, no, perdó, la senyora Comas, que deia que havia disminuït un 11%–, és que no ha trobat els números, perquè a la Societat de la Informació s'han descomptat 300 milions que estan a Presidència i una mica més de la Direcció General d'Informàtica. Per tant, estarem d'acord en què no creix –té creixement

zero—, però no que disminueix i, a més, també, en la Societat de la Informació estarem exactament igual que en el tema de recerca: no correspon només a l'administració pública, sinó que l'administració pública ha de ser una eina important d'impuls a la societat privada i a les societats operadores, per tal que col·laborin a fer aquesta societat del coneixement.

Som conscients que una universitat de qualitat i una recerca i desenvolupament punta, que és el que volem a Catalunya, són requisits indispensables per a la competitivitat com a país, i crec que això és compartit per les senyores i senyors diputats. Però, a més de compartir, hem d'estar convençuts —almenys jo ho crec així—, el meu Grup parlamentari ho creu així— que l'entorn universitat i recerca ha de mobilitzar —i mobilitza, ja, avui— fons d'origens molt diversos, i que el pressupost d'universitats i recerca el que ha de fer és configurar i impulsar per tal que es generin i augmentin de manera continuada tots aquests fons col·laterals i complementaris de recerca.

També els haig de dir —em penso que dos grups parlamentaris n'han fet referència— que no podem obviar ni oblidar que en aquest finançament, que diem que no arriba i que és baix, no estan inclosos les beques: corresponen a l'Estat i no han estat transferides i, per tant, això és una quantitat ingent de diners que el dia que es transfereixin —o si no es transfereixen les hem de sumar d'alguna manera encara que no siguin del mateix Departament—..., i que crec que ajudarien a fer uns números diferents dels que, senyores i senyors diputats, han estat explicant aquí.

Voldria respondre algun altre tema més. *(Pausa.)* Em sembla que estan, pràcticament, més o menys respostos els dels diferents grups parlamentaris.

Voldria referir-me ara a la Direcció General de Recerca i dir que, per a aquest any, hi ha un pressupost de 8.500 milions de pessetes, que suposa un creixement important del 13,5% i que, també, forma part, aquest increment, del compromís que el conseller en la seva compareixença a la Comissió en el mes de maig, doncs, també va expressar. Va dir que, amb la finalitat —com deia abans— que la inversió en recerca, o sigui, en R+D+I, arribi al 2% i que sigui la recerca i desenvolupament fins a l'1,5 del PIB, entenent que és la suma de tots els recursos —com deia— privats i públics.

Finalment, una ràpida referència a la Societat de la Informació. Ja els deia que era una unitat del Departament que no havia experimentat creixement. En realitat, els recursos i els pressupostos han de quadrar, i el fet que no hagi augmentat no vol dir que el Departament no estigui esmerçant molts esforços a impulsar les actuacions que es venien fent i que giren al voltant d'aquest Programa d'ordenació i desenvolupament de la Societat de la Informació, i d'allò que es diu al Pla estratègic de Catalunya en xarxa. També s'ha oblidat aquí, fins i tot, els que han citat altres aspectes d'Europa per comparar amb actuacions europees, i tampoc cap d'ells ha citat les consignes de la cimera de Lisboa, que van ser tres.

Recordo a les senyores i senyors diputats que una va ser: «Connexió a Internet de totes les escoles, el 2001»,

això correspon a la Generalitat; això ja està fet. Una segona, que era «Obrir el mercat local de telecomunicacions a la competència, al final del 2000», això depèn de l'Administració de l'Estat i penso que està fent esforços perquè això sigui així. I una tercera, que era «Elaborar la legislació pendent sobre comerç electrònic», que això depèn de la Unió Europea. Per tant, la part que corresponia, com desenvolupament i impuls de la Societat de la Informació, el que correspon a la Generalitat crec que, també, s'està complint. A part hi ha la formació de professorat en tecnologies que, també, el Departament hi està insistint i està procurant que això sigui una realitat.

Deia al principi de la meua intervenció que sortia a defensar el Departament d'Universitats i Investigació amb tranquil·litat, perquè crec que l'esforç inversor que s'ha fet, no només de la Generalitat, sinó de la resta d'administracions i, també, privat de la situació inicial d'on partíem, és un esforç sostingut importantíssim i que, sobretot, compleix allò que el conseller en la seva compareixença va dir, en el mes de maig, que és mantenir el creixement de les universitats i de recerca al mateix ritme de creixement del PIB, i no només això, sinó impulsar aquesta societat del coneixement i de recerca i universitats.

Moltes gràcies, senyor president. *(Aplaudiments.)*

El president

Prego que no s'aplaudeixi, si és possible —si és possible.

Passem ara al punt 16 d'aquest debat, que és el de «Classes passives». Si no hi hagués cap intervenció, passaríem al 17, que és el de deutes. Si no hi hagués cap intervenció, queda el punt número 21, que és l'últim: «Despeses diversos Departaments», que si no hi hagués cap intervenció, donaríem per clos el debat, i ara cridaré a votació.

Passem, per tant, ara ja, a les votacions.

I, primer, de les esmenes a la totalitat que es refereixen al Departament de Medi Ambient.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Seguidament, de les esmenes que fan referència al Departament d'Interior.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, les que fan referència al Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Si a les senyores diputades i als senyors diputats els sembla bé, farem una única votació per a les de «Classes passives», «Deute» i «Despeses diversos departaments».

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de set de la tarda i tres minuts.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Departament d'Edicions, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Tel. 933 046 500

Ve: edicions@parlament-cat.es

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) conjunta amb el **Butlletí Oficial**:

Número solt (edició impresa o en microfitxa)

6.000 PTA

13.000 PTA

120 PTA

} IVA inclòs

ISSN 0213-7984 · Dipòsit legal: B-27.966-1980 · Impres a Multitext, SL, Barcelona

Les publicacions oficials també són consultables a www.parlament-cat.es

